

Giới thiệu Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?

Title: Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?

Author: Natasy + Boo

Thể loại: Teenfiction, school - life, romance... truyện teen

GTNV

Nó (Trang) - một người đáng lẽ phải chết đã nói dối để che giấu sự tồn tại của mình, với hy vọng tìm được một cuộc sống mới và dễ dàng cho kế hoạch trả thù của mình. Rồi nó sẽ ra sao khi sự thật được phơi bày.

Hắn (Đạt) - một kẻ ngang tàng ngỗ ngược, trái tim chưa một lần thật sự rung động trước một ai. Đến bao giờ hắn mới tìm được một người con gái yêu thương mình thật lòng.

Mình - một cô gái luôn che giấu con người thật của mình qua lớp vỏ lạnh lùng và bất cần, nhưng sâu bên trong là một nỗi đau, sự ám ảnh và sợ hãi.

Quân - một chàng trai luôn sống khép kín và ít chia sẻ, cuộc sống quanh anh tẻ nhạt đến vô vị. Cuộc sống của anh có vẻ đẹp hơn từ ngày anh gặp nó. Nhưng ông trời lại trêu đùa anh bằng một sự thật đau lòng.

Phuong - một cô gái luôn lạc quan yêu đời, không bao giờ khóc vì một lời hứa ngày xưa.

Khánh - một chàng trai âm áp, hay cười nhưng ít ai biết sau vẻ ngoài đó là một con người khác, một con người sống trong đau khổ nhiều năm, lúc nào cũng chỉ nhớ về một người con gái.

Tương lai sẽ hạnh phúc hay tràn ngập nước mắt.

Những trái tim yêu thương có tìm được nhau

Hay phải rời xa nhau trong đau khổ

Sau cơn mưa trời lại sáng

Hay chỉ là bầu trời tăm tối với những đám mây đen...

Mời bạn đọc ủng hộ truyện của mình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Trang mở mắt, trước mắt nó là bóng tối bao trùm. Toàn thân nó ê ẩm, đau đớn, nó cảm nhận được mùi máu. Nó đã bị choáng. Nó không nhớ rõ tại sao nó lại như thế này. Bỗng nhiên mùi xăng xộc vào mũi Trang khiến nó buồn nôn. Rồi rồi, nó đã bị đánh, và bị nhốt tại đây. Rồi xung quanh nó nóng dần lên, ánh lửa lập lòe, bén vào xăng bốc cháy. Lửa lan dần lan dần, hơi nóng lan tỏa. Nó rùng mình, chẳng lẽ nó đang bị thiêu sống. Xung quanh nóng, nóng lắm, khó làm nó ho. Nhìn xung quanh chỉ là bóng tối, lửa và khói. Nó nhìn lên phía trên, cửa sổ thông gió của nhà kho, nó có thể trốn được bằng đường đó. Nhưng cửa sổ ấy, ở cao quá. Nó cố gắng đứng dậy. Sự đau đớn lan tỏa toàn thân. Nó nghiêng rặng chịu đựng, bản năng sinh tồn trỗi dậy.

Nó kê chiếc ghế và trèo lên ô cửa sổ nhỏ. Bên ngoài trời đang về chiều. Nó cố gắng hết sức lườn mình qua ô cửa sổ. Đau, đau lắm. Vết thương hở miệng cọ sát với thành cửa sổ còn vương nhiều mảnh thủy tinh bể, rạch sâu thêm vào những vết thương đau đớn. Máu tiếp tục rỉ ra. Thân hình nó va chạm mạnh xuống đất, tuy khoảng cách với mặt đất không cao nhưng khiến nó càng thêm đau đớn, cảm giác như vỡ vụn.

Hoàng hôn đỏ ối, chiếu xuống căn nhà kho đang bốc hỏa, tạo nên một khung cảnh thê lương, chết chóc, toàn màu đỏ bao phủ. Nó chạy, chạy hết sức mình. Đau đớn lắm, nhưng nó vẫn chạy, dùng chút sức lực cuối cùng để chạy. Phải sống, phải sống. Những ý nghĩ cuối cùng của nó trước khi ngã gục và ngất lịm đi.

Chiếc xe ô tô màu đen chạy băng băng trên đường lớn. Con đường này khá vắng vẻ, nên tài xế lái xe thật nhanh. Bên trong là một cặp vợ chồng trung

niên. Người vợ nhìn ra ngoài cửa kính xe, đập vào mắt bà, là một cô bé, toàn thân bê bết máu đang nằm gục bên đường. Người vợ nhanh chóng kêu tài xế dừng xe và cùng chồng mình chạy đến chỗ cô bé đó đang nằm gục.

Người chồng hiểu ý vợ, nhanh chóng bế xốc cô bé đó lên, đưa vào xe, chiếc xe lao nhanh vào thành phố với tốc độ kinh hoàng.

Mùi thuốc sát trùng khiến Trang khó chịu, nó mở mắt. Trước mắt nó là màu trắng. Nó đang ở đâu đây, bệnh viện à. Toàn thân nó vẫn đau, nhưng dễ chịu hơn trước đó rất nhiều. Nó cố gắng nhớ lại mọi chuyện. Từng mảng kí ức lướt qua, khiến đôi mắt trong veo từ từ chuyển sang thù hận. Nhất định nó sẽ quay về để trả thù, nhưng không phải lúc này. Bỗng nhiên tiếng mở cửa làm nó sực tỉnh. Một người phụ nữ trung niên phúc hậu bước vào. Từ bà tỏa ra sự quý phái nhưng cũng rất gần gũi.

_ Cháu tỉnh rồi sao?

_ Vâng, bác đã cứu cháu?

_ Ừm, vợ chồng ta thấy cháu trên đường trong tình trạng nguy hiểm, nên đã cứu cháu.

_ Cháu cảm ơn.

_ À, cháu tên gì?

_ Xin lỗi bác, cháu không nhớ.

_ Vậy à? Cháu cứ yên tâm, ta sẽ giúp cháu cho đến khi cháu bình phục trí nhớ.

_ Cháu cảm ơn bác. Nhưng tại sao... bác lại giúp đỡ một người lạ không quen biết như cháu. Bác không sợ cháu lừa bác sao?

_ Ta tin cháu mà. Bởi vì cháu rất giống một người, người đó rất đặc biệt với bác.

_ Dạ.

_ Thôi, cháu nghỉ ngơi đi, bác đi mua cho cháu chút thức ăn.

_ Dạ, phiền bác quá.

Sau khi người phụ nữ ra ngoài, Trang thở dài. Nó không nỡ nói dối người phụ nữ đó. Nhưng nó buộc phải làm vậy. Nó cần một thân phận mới, một cuộc sống mới, để dễ dàng thực hiện kế hoạch trả thù của mình. Sau khi thực hiện xong kế hoạch nó sẽ đền ơn bà ấy, bằng mọi giá, ngay cả bằng chính mạng sống của mình. Vì nó đã được bà ấy sinh ra lần thứ hai. Bà đã ban cho nó một sinh mạng mới...

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Chiếc xe ô tô lăn bánh trên đường phố đông đúc, nhộn nhịp. Trang nhìn ra ô cửa sổ, nơi này, nó đã sống ở đây cũng lâu lắm rồi, giờ sẽ phải rời xa sao. Nó buồn, nhưng không thể nào làm khác được. Từng giọt mưa bắt đầu rơi, lăn nhẹ trên tấm kính. Mọi người nhanh chóng tìm cho mình một chỗ trú ẩn. Trang khề thờ dài, một cái gì đó luyến tiếc trong nó. Vết thương đã dần bình phục, nó cũng đã khỏe hơn nhiều, nhờ sự chăm sóc của bà Trúc và ông Tâm, ân nhân cứu mạng của nó.

Nó sắp phải về quê hương của mình, Việt Nam. Thật trùng hợp, ân nhân của nó cũng là người Việt. Duyên số chăng. Đôi lúc nó nghĩ, nếu như không có cặp vợ chồng tốt bụng ấy thì bây giờ nó đã chết. Nhưng đối với những người quen biết nó trước đây, thì có lẽ họ nghĩ nó đã chết. Ông Tâm và bà Trúc, họ khá giàu có, nên có thể cuu mạng nó một thời gian. Bây giờ, họ sắp quay về Việt Nam nên nó sẽ đi theo họ.

Xe ô tô dừng ở một trung tâm mua sắm lớn. Bà Trúc dắt nó vào trong. Tuy Trang không choáng ngợp với những nơi như thế này, nhưng nó không hiểu bà Trúc đưa mình vào đây làm gì. Bà dắt nó đi hết cửa hàng này đến cửa hàng khác, lực cho nó thật nhiều trang sức, quần áo, mỹ phẩm đẹp và đắt tiền. Nó đã quen với việc đi mua sắm như thế này, nhưng cảm giác lần này thật khác, nó thấy vui hơn, hạnh phúc hơn bình thường. Vì bây giờ, đã có một người tư vấn, lựa đồ cho nó, quan tâm, chăm sóc nó. Nó thấy bà Trúc giống như một người mẹ hiền. Được đi mua sắm với mẹ, được mẹ lựa đồ, một cảm giác mới mẻ, hạnh phúc, lâng lâng trong nó.

_ Bây giờ đi cùng bác, cháu thấy mệt không? - Bà Trúc cười nhẹ, ân cần quan tâm nó.

_ Dạ không, cháu thấy rất vui ạ. - Nó cười đáp trả lại, một nụ cười hiếm thấy.

_ Ừm, tại ta không có con gái nên ta rất muốn thử cảm giác đi mua sắm cùng con gái của mình như thế nào. - Bà Trúc nhìn Trang trĩu mến.

_ Dạ.

Sau đó, họ chuẩn bị hành lý ra sân bay. Ông Tâm có việc nên đã đi Nhật cách đây vài hôm, bây giờ chỉ còn nó và bà Trúc về Việt Nam. Bình thường, bà Trúc vẫn đi một mình, rất buồn tẻ. Nhưng bây giờ có thêm nó đi cùng, bà rất vui và hạnh phúc, bà không còn cảm thấy buồn và cô đơn. Chuyến bay cất cánh về Việt Nam trong vòng 12 tiếng, một chuyến bay dài và mệt mỏi.

Bước ra khỏi sân bay đã có xe đợi bà Trúc và Trang. Họ cúi chào Trang kính cẩn y như đã làm với bà Trúc. Nó không nói chỉ gật đầu đáp trả. Chiếc xe nhanh chóng đưa họ rời trung tâm thành phố đông đúc. Nó nhìn xung quanh, Việt Nam bây giờ khác quá, không giống như ngày xưa, hiện đại hơn nhiều và đẹp hơn ngày trước nữa. Nó nghĩ về căn biệt thự màu Hồng mà mình vừa đi qua, một cảm giác xao xuyến gợn lên trong nó. Kí ức, kỉ niệm đẹp về một gia đình hạnh phúc, tất cả, nằm đọng lại căn biệt thự ấy. Gia đình nó, cũng từng hạnh phúc.

_ À, ta có một thằng con trai, cũng trạc tuổi cháu. Nó hơi ngông cuồng, cháu thông cảm nhé. - Bà Trúc lên tiếng, khiến nó giật mình.

_ Không sao đâu bác. Mà cậu ấy tên gì ạ? - Nó quay sang hỏi, một chút tò mò về người sắp sống chung với mình.

_ Tuấn Đạt. Giờ bác đăng kí trường học cho cháu luôn nhé. Cháu học chung nội trú với thằng Đạt nhà bác luôn. Mà cháu bao nhiêu tuổi rồi nhỉ? - Bà Trúc thắc mắc.

_ Ô, cháu không nhớ ạ, chắc khoảng 17 ạ. - Nó cười trừ, nó cảm thấy ngại vì phải giả vờ như không biết gì.

_ Ừm, cháu không nhớ tên mình, vậy bác đặt tạm cho cháu một cái tên nhé. Vũ Quỳnh Trang được không cháu?

_ Dạ được. Tên hay lắm ạ. Cháu cảm ơn bác. - Nó khựng lại, nhưng bên ngoài vẫn cố gắng bình tĩnh. Tên Trang à, không phải chứ. Cái tên gắn liền với quá khứ của nó.

Xe dừng lại ở trường trung học Blue, ngôi trường khá hoành tráng với sự đầu tư của nhiều tập đoàn lớn trên thế giới. Nó và bà Trúc bước xuống xe, nó nhìn quanh ngôi trường, nó biết ngôi trường này chứ, vì ba nó cũng đã bỏ một số tiền không ít vào ngôi trường này. Trường Trung học Blue rất rộng, gồm khu giảng đường, với hàng chục lớp học có đầy đủ thiết bị hiện đại hỗ trợ cho việc giảng dạy. Một khu kí túc xá giành cho học sinh nội trú sang trọng, như một khách sạn 5 sao thu nhỏ. Hồ bơi, sân luyện tập thể thao, sân nhảy,... đầy đủ. Để được học trong trường này phải bỏ ra một số tiền không nhỏ nên tất nhiên chỉ có con nhà khá giả mới vào học được.

Bà Trúc dẫn nó vào phòng hiệu trưởng, thầy hiệu trưởng đã đợi sẵn. Thầy nhìn rất nghiêm khắc, nhưng khi nhìn thấy bà Trúc thì trở nên dễ chịu hẳn. Thầy cúi chào bà Trúc kính cẩn, rồi nhìn nó một lượt, ánh mắt đầy tò mò.

_ Đây là cháu gái tôi bên nước ngoài mới về. Tôi muốn làm thủ tục nhập học cho cháu. - Bà Trúc nói.

_ Vâng, thưa phu nhân. Thưa phu nhân, em ấy học lớp mấy ạ? - Thầy hiệu trưởng hỏi, giọng e dè, kính sợ.

_ Tôi cũng không rõ lắm. Chắc lớp 11.

_ Tôi có thể cho cháu làm một bài kiểm tra nhỏ không? - Thầy hỏi, nhìn bà Trúc như chờ một câu trả lời.

_ Tùy ông.

Được sự đồng ý từ bà Trúc, thầy hiệu trưởng đưa cho nó một xấp đề thi, bao gồm chương trình cấp 2, cấp 3, và cả đại học. Thời gian làm bài là 1 tiếng. Nó cầm bút và đọc hết toàn bộ đề. Đề hầu như khá dễ đối với nó. Đôi tay thoăn thoắt lướt trên mặt giấy liên tục, phần đề cấp ba đã chỉ chút chữ. Tới phần đại học, nó vẫn làm được. Nhưng thỉnh thoảng bị khựng lại ở một vài chỗ, nhưng rồi cũng nhanh chóng suy nghĩ ra, và hoàn tất bộ đề. Nó đưa bộ đề cho thầy hiệu trưởng, ông nhìn lướt qua một lượt rồi quay sang nói với bà Trúc.

_ Cháu gái phu nhân trình độ đã ngang ngửa một sinh viên đại học, nên tôi không biết phải xếp lớp như thế nào cho hợp lý. - Ông nhìn bà Trúc ái ngại.

_ Vậy sao? - Bà Trúc nở một nụ cười đầy tự hào.

_ Thưa thầy, cho em học lớp 11. Em muốn học lại chương trình cho vững. - Nó lên tiếng sau một hồi im lặng.

_ Ừm, cháu học lớp 11A2, chuyên khối D, tôi thấy ngoại ngữ của cháu rất tốt nên cho cháu học lớp này. Phu nhân thấy thế nào? - Sau một hồi quyết định, thầy hiệu trưởng đưa ra ý kiến.

_ Ừm, cho con bé học nội trú luôn nha thầy.

_ Để tôi làm hồ sơ.

_ Con bé tên Vũ Quỳnh Trang. Đề nghị ông giữ nguyên tên, thay đổi họ. Làm toàn bộ hồ sơ giả, thân phận giả dùm tôi. Con bé vào trường với tư cách

nhận học bổng. - Bà Trúc nói, theo đúng những gì nó đã nhờ bà trước đó.

_ Vâng thưa phu nhân.

_ Thôi tôi đi trước. Chào thầy!

_ Vâng thưa phu nhân. - Thầy hiệu trưởng cúi chào bà Trúc một lần nữa rồi tiếp tục làm hồ sơ.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Chiếc xe ô tô sau khi rời khỏi trường trung học Blue chạy ra đường lớn, rồi nhanh chóng rẽ về hướng ngoại thành. Khu ngoại thành thưa thớt nhà cửa, chủ yếu là đất trống đang trong quá trình quy hoạch. Nơi đây không khí trong lành hơn và thoáng đãng hơn. Xe dừng lại ở một căn biệt thự màu trắng với lối kiến trúc cổ. Vài phút sau thì cánh cổng sắt được mở ra, và chiếc xe chạy thẳng vào trong. Khu vườn được chăm sóc rất kỹ lưỡng và công phu với sự góp mặt của nhiều chuyên gia trên thế giới. Đi sâu vào trong nó càng thấy rõ kiến trúc của căn biệt thự hơn, được thiết kế theo lối kiến trúc Tây Âu, mang một nét cổ kính, lâu đời. Nó theo bà Trúc bước xuống xe và đi vào trong nhà.

_ Cháu thấy nhà bác như thế nào? - Bà Trúc sau khi đưa hành lý cho người giúp việc hỏi.

_ Đẹp lắm ạ. Cháu thấy hình như nó theo lối kiến trúc Tây Âu. - Nó nhận xét sau một hồi quan sát.

_ Cháu nhận ra sao? Ta nghĩ giới trẻ bây giờ không hứng thú với kiến trúc cổ nên chẳng thèm để ý đâu.

Từ trong, một người đàn ông trung niên bước ra, cúi chào bà Trúc. Ông ta khoác một bộ vest đen càng làm nổi bật vẻ nghiêm nghị của ông. Nó đoán chắc là quản gia nhà này. Vì trước kia, nhà nó cũng có một vị quản gia với phong thái tương tự.

_ Xin lỗi bà, cô đây là...? - Giọng nói ông ta lấp lửng.

_ Quản gia, đây là Trang, một cô bé tôi vừa gặp bên Mỹ, ông đã sắp xếp phòng như tôi đã báo trước chưa? - Bà Trúc giới thiệu.

_ Dạ rồi, thưa bà.

_ Ông kêu thẳng Đạt xuống, tôi có chuyện muốn nói với nó.

_ Dạ.

Nói rồi quản gia đi đâu đó. Một cô hầu đem hai ly nước đến cho nó và bà Trúc. Nó khẽ gật đầu cảm ơn như nó vẫn thường làm trước kia. Bên trong ngôi nhà được bài trí theo lối kiến trúc hiện đại, trái ngược với bên ngoài. Từ trên lầu, một chàng trai bước xuống, tiến lại phía nó với bà Trúc. Hắn có mái tóc màu đen bóng bệnh, công thêm khuôn mặt anh tú, nhìn rất thu hút. Nhìn cái vẻ bất cần và hơi chút lạnh lùng của hắn khiến nhiều cô gái mê mẩn. Nó nhìn lướt qua hắn vài giây, khựng lại rồi quay đi. "Hắn ta là con trai bà Trúc sao, cũng đẹp nhỉ?" Nó thầm nhận xét.

_ Đạt ngồi xuống đi con, mẹ có chuyện muốn nói. - Bà Trúc ân cần.

_ Có gì vậy mẹ. Cô ta là ai? - Hắn ngồi xuống ghế sofa, hướng mắt về nó, hỏi bà Trúc.

_ Đây là Trang, một người mẹ tình cờ gặp bên Mỹ. Cô ấy sẽ sống ở đây với con một thời gian. Trang học chung trường với con, con giúp đỡ cô bé nhé.
- Bà Trúc nói với hắn. - Còn đây là Đạt, con trai bác, nó học trên con một lớp nhé. Hai đứa ở nhà nhớ giúp đỡ nhau. Giờ bác phải đi sang Nhật với bác trai rồi. Các con ở nhà nhớ giúp đỡ nhau.

_ Dạ bác đi ạ./ Con chào mẹ.

Chiếc xe ô tô của bà Trúc vừa khuất bóng phía xa, hắn quay sang nhìn hắn một lượt với ánh mắt phốt lò và khinh khỉnh. Hắn không muốn nhà của hắn có ai vào ở mặc dù thời gian hắn sống ở đây chủ yếu là hè bởi vì hầu hết thời gian là hắn sống nội trú ở trường. Hắn cần phải làm một cái gì đó để nó đi mới được. Dù sao cũng là khách của mẹ hắn đưa về, đuổi đi cũng không được, giữ lại cũng không xong. Thôi đành để người ta tự động mà bỏ đi.

_ Cô tên gì? - Hắn hỏi lạnh lùng, mắt gián vào chiếc điện thoại.

_ Khi này mẹ anh đã giới thiệu. Không nghe thì đừng hỏi. - Nó cũng không vừa, chất giọng như muốn khiêu khích.

Hắn rời mắt khỏi chiếc điện thoại, cái quái gì thế này, nó dám nói chuyện với hắn như vậy sao. Trước giờ nữ nhân luôn quỳ rạp dưới vẻ đẹp của hắn đòi phục tùng vậy mà giờ nó dám nói chuyện phớt lờ và khinh khỉnh với hắn như thế sao, hắn thực sự bị shock, không lẽ nó không bị lưu luyến bởi sắc đẹp của hắn à. Hắn như bị dội một gáo nước lạnh, máu nóng nổi lên.

_ Cô nói chuyện với ai vậy hả? - Hắn quay sang nhìn nó quát.

_ Với anh. - Nó trả lời ngắn gọn, bình thản uống nước.

_ Sao cô quen được mẹ tôi? - Hắn cố giữ bình tĩnh hỏi tiếp, như muốn tìm một lí do để đuổi nó ra khỏi nhà.

_ Tôi không có nhiệm vụ phải trình báo cho anh. - Nó nhếch môi, ánh nhìn thách thức.

_ Cô... - Hắn tức lắm, nhưng vẫn kiềm chế mà nói tiếp. - Không dám nói à, chắc là cô cũng như bao kẻ khác, tiếp xúc với gia đình tôi vì tiền chứ gì.

Và lần này hắn đã thành công trong việc chọc tức nó. Chưa bao giờ nó cảm thấy bị xúc phạm như thế này. Hắn là ai chứ, hắn có quyền nói nó như thế sao. Ánh mắt bình thản lúc đầu biến mất, thay vào đó là ánh mắt đầy tức giận. Nó đứng lên, nhìn hắn một lượt và nói:

_ Anh không có tư cách để nói tôi như vậy? Anh không biết gì thì đừng có lên tiếng ở đây, hiểu chứ? Anh biết gì về tôi mà xúc phạm tôi? Ừ thì anh đẹp trai đấy, nhưng sống kiêu đó, ý giàu khinh nghèo hèn, cũng thứ cặn bã của xã hội thôi.

Nó nói một hơi rồi nhìn hắn, sự tức giận đã giảm dần. Nó cũng học cách kiềm chế lắm chứ. Mặc dù thân phận nó cũng không đáng để bị khinh, nhưng nó không thể chấp nhận được việc giàu khinh nghèo như thế nên mới lên tiếng, coi như đại diện những người bị hắn xúc phạm đi. Còn hắn, sau khi nghe nó nói một hơi như vậy thì mặt đỏ ra, không nói được câu nào. Một lần nữa, hắn bị sock, chưa có ai dám nói chuyện với hắn như vậy, nó là người đầu tiên, mà cái gì đầu tiên cũng gây ấn tượng mạnh. Tĩnh lại sau cơn mê, máu nóng đã cao nay càng dâng và không có dấu hiệu thuyên giảm.

_ Cô dám nói thế với tôi sao? - Hắn hỏi nó, một câu hỏi thừa.

_ Dám chứ, anh nghĩ anh là ai? - Nó nhếch môi, lại thái độ đó, bình thản, khiêu khích, khiến ai đó tức điên lên.

_ Cô... cô... con nhỏ xác xược này. - Mặt hắn đỏ gay, thực sự phát điên lên.

_ Tức quá không nói được rồi à. Thôi, ngồi đó mà tức tiếp đi, tôi đi. - Nó quan sát hắn rồi nhận xét. Ánh mắt đầy chế giễu.

Nó theo quán gia lên phòng. Để lại bên dưới một mỹ nam và cái đầu đang bốc hỏa. Lần này hắn gặp đối thủ rồi, đối thủ nặng kí đấy chứ. Quyết tâm đuổi nó ra khỏi nhà càng được quyết tâm thực hiện. Khoảng mấy tuần nữa mới nhập học, hắn chết mất nếu vẫn sống chung nhà với nó.

Nó nằm dài trên chiếc giường trong phòng, phòng nó mang gam màu lạnh, gồm màu đen, xanh dương và xám, rất hợp với tính nó. Nếu người nào đó nhìn sơ qua chắc nghĩ là phòng của con trai nhì? Chuyển bay dài khiến nó mệt mỏi, lại động não làm bài kiểm tra năng lực ở trường, cộng thêm việc cãi nhau với hắn làm nó đuối sức. Nó đi tắm rồi ngủ một giấc cho đến tối. Quán gia lên gọi nó xuống dùng bữa. Xuống dưới phòng ăn đã thấy hắn ngồi ở đó, có vẻ hắn đã nguôi giận rồi nhì, gương mặt tốt hơn lúc này.

_ Con gái gì mà để có người lên gọi mới xuống ăn. - Hắn nói, không thèm nhìn nó.

_ Anh nói ai đó? - Nó hỏi lại, nó hơi bực vì hắn dám nói nó như thế.

_ Tôi nói vậy đó, trùng ai thì người đó nhột. Tôi không biết. - Nói xong, hắn bắt đầu ăn.

_ Anh... tên điên khùng, chết tiệt. - Nó nghiêng răng nói thảm, rồi cũng bắt đầu ăn.

_ Cô nói gì? - Hắn dừng ăn, nhìn nó.

_ Không gì cả. - Nó làm ngo, như không biết gì, vẫn tiếp tục ăn.

Ăn tối xong, hắn có việc ra ngoài. Nó thì lên phòng bấm số gọi cho một ai đó rồi cũng nhanh chóng ra khỏi nhà. Nó vừa ra khỏi cổng là đã có xe đến đón, rồi chiếc xe phóng đi mất để lại một làn khói bụi mịt mù. Nó đến một quán kem của Ý gần hồ con Rùa. Tại đó đã có một người đàn ông trung niên chờ sẵn. Nó nhanh chóng bước tới bàn của ông ta ngồi. Ông ta thấy nó thì vô cùng mừng rỡ. Từ khuôn mặt bơ phờ thiếu sức sống, nay như được hồi sinh.

_ Tiểu thư, người còn sống sao? - Ông ta nhìn nó hỏi, khuôn mặt vô cùng ngạc nhiên và vui mừng.

_ Chuyện dài lắm, một lúc nào đó, tôi sẽ kể chú nghe. Bây giờ thông tin tôi còn sống, mong chú giữ kín để đảm bảo an toàn cho tôi, không thì bà Jane lại giết tôi một lần nữa mất. Chú vẫn tiếp tục điều hành tập đoàn theo đúng kế hoạch, có gì không ổn báo tôi. - Nó nói, nhìn ông ta đầu tin tưởng.

_ Vâng, xin tiểu thư cứ tin ở tôi.

Cuộc nói chuyện ngắn kết thúc. Nó nhanh chóng lên chiếc xe khi nãy về nhà. Chiếc BMW trắng của nó vừa dừng lại thì con moto của hắn cũng vừa về tới. Nó bước ra khỏi xe thì chạm mặt hắn. Hắn nhìn nó đầy dò xét. Nó thoáng ngạc nhiên và hơi giật mình như đang làm một điều gì đó lén lút nhưng cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Nó và hắn cùng vào nhà, sau khi cất xe xong thì hắn đuổi theo nó lên tận cửa phòng.

_ Cô mới đi đâu về? - Hấn hỏi đầy dò xét.

_ Không liên quan đến anh. - Nó trả lời, hơi thoáng nét khó chịu. Hấn tò mò quá rồi đấy.

Nó vào phòng rồi mà hấn vẫn đứng bên ngoài. Đúng là hấn có hơi tò mò về cuộc sống riêng của nó. Hấn biết, hấn không nên tìm hiểu hay xen vào cuộc sống riêng của nó, nhưng không biết sao hấn vẫn hỏi. Hấn không điều khiển được hàng vi của mình nữa sao. Hấn thờ dài rồi cũng vào phòng mình, căn phòng đối diện phòng nó.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Nó thả mình xuống giường, xung quanh nó là bóng tối, ánh sáng le lói từ ánh đèn đường chiếu vào tạo nên một khung cảnh ảm đạm. Nó nhớ về gia đình, một từ gia đình mà nó đôi lần đã để trong ngoặc kép. Nó nhớ mẹ nó, nó thương mẹ nó, nó cũng thương ba mình lắm, tuy đôi lúc nó cũng hận ông vì ông đã làm mẹ nó đau nhưng chợt nghĩ chỉ do người đàn bà nó đã quyến rũ ba nó nên nó thôi không trách ba nữa. Nó nghĩ về người anh trai thất lạc của mình. Không biết giờ anh cùng mẹ có sống tốt không, rồi thằng em trai song sinh của nó, có lẽ bây giờ thằng nhóc đang cuống cuống tìm nó ở mọi nơi đây mà. Không biết thằng bé có an toàn khi ở cùng người đàn bà nguy hiểm đó, kẻ đã *** hại nó.

Và rồi, trong dòng kí ức vô tận ấy, xuất hiện một hình ảnh, kẻ đó, người nó hận thứ hai sau bà ta. Cậu ta, người con trai nó từng yêu. Kẻ đã bắt tay với người đàn bà nó giết hại nó. Tuy nó chưa yêu cậu ta sâu đậm, nhưng nó cũng đã dành tình cảm của mình cho cậu. Vậy mà cậu đã phản bội nó, một cách trắng trợn. Nếu không vì nó đã tin cậu tuyệt đối thì có lẽ giờ đây nó không phải như thế này. Nó hận, hận tất cả. Một giọt nước mắt lạnh lẽo rơi trong đêm... Kí ức ngày trước, có lẽ cần ngủ yên, nó cần một cuộc sống mới, tương lai mới, nhiều nụ cười và hạnh phúc.

Trời nhớ ai sao buồn rơi lệ?

Giọt ngấn dài xé nát hồn ai

Dòng lệ trôi thấm vào kí ức

Ghi khắc mối tình mãi không phai.

Sáng hôm sau, vừa bước ra khỏi phòng nó gần như bật ngửa với hình ảnh trước mặt. Là hấn, đang trong tình trạng còi trần khoe dáng chuẩn. Nó hơi choáng ngợp với hình ảnh này, và xem bị phụt máu, nhưng rất may mắn là nó đã kiềm nén. Không biết hấn định dở trò gì, chắc định hù cho nó sợ để nó đi khỏi nhà chứ gì. Không dễ đâu. Hấn lúc đầu mang khuôn mặt vô tư đi lòng vòng khắp nhà, kèm theo nụ cười đắc thắng. Nhưng dần dần, thấy sự bình thản của nó thì hơi què, chẳng lẽ.

nó không động lòng trước body siêu chuẩn của hấn hay sao.

_ "Ồ, anh cũng đẹp đấy chứ nhỉ? Anh tưởng làm thế thì tôi hoảng quá mà bỏ đi à, anh còn non lắm. Em trai tôi còi trần như anh hoài chứ gì? Thân hình nó, còn chuẩn hơn cả anh." - Nó nghĩ thầm, kèm theo một nụ cười nhếch mép khiến ai kia tò mò.

_ Đây cô kia, con gái mà nhìn thấy con trai còi trần mà bình thường thế hả? - Hấn nói, nhưng rồi, chợt nhận ra mình bị hớ, nên mặt hấn đỏ dần lên.

_ Chữ anh muốn sao, muốn tôi la hét, chạy ra khỏi nhà hả? - Nó nói trong tư thế đang nhin cười.

_ Hay là cô nhìn quen rồi. Đồ con gái hư thân mất nết. - Hấn được dịp công kích lại nó, khuôn mặt lộ rõ nét khinh thường.

_ Body anh gầy còm như thế hỏi sao tôi động lòng được. Muốn dụ tôi á, thì làm ơn tập thêm thể hình nhá. - Nó gạt gù sau một hồi giả bộ quan sát, nhận xét body hấn.

_ Cô... vậy cô làm như mình quyến rũ lắm sao. Mân hình phẳng mà còn nói này nọ. Có cho tôi cũng không thèm. - Hấn tức, khuôn mặt đỏ bừng lên.

_ Có ai cho đâu mà thèm với không? Mà lúc này trông anh giống con khi đột lắm đấy. - Nó nói rồi đứng cười khúc khích. Khiến ai đó đã tức nay còn tức thêm cả trăm lần.

_ Cô... tôi không nói với cô nữa. - Hấn bỏ đi lên phòng. Sát khí tỏa ra ngùn ngụt.

Nó sau khi cười đã đòi thì xuống nhà bếp để ăn sáng. Ăn xong, ra phòng khách coi TV. Nó giật mình, khi nãy, nó đã cười sao. Không biết từ bao giờ, nó đã không cười nữa. Từ ngày ba mẹ nó li hôn chẳng, ba nó đưa về một người đàn bà khác, từ khi đó, nó và em trai không còn nỡ nụ cười nữa. Bỗng nhiên nó nghĩ đến cậu ta, chàng trai nó từng yêu, cậu ta đã từng làm mọi cách cho nó cười đều không được. Nhưng bây giờ, hân, một chàng trai mới gặp mặt lại có thể mang đến cho nó nụ cười sao. Bỗng nhiên trong lòng nó ấm lên hân.

Hân bước vào phòng tắm, hân để dòng nước lạnh làm dịu cơn giận của hân. Nó đúng là oan gia với hân mà. Trước giờ chưa có ai làm hân tức đến như vậy. Trong hân xuất hiện một suy nghĩ khá kì cục "phải chi ngày nào cũng được cãi nhau với nó nhỉ?" rồi nhanh chóng bị hân gạt đi, hân bị khùng à, nghĩ bậy bạ gì vậy, cãi nhau một lúc tức gần chết rồi, cãi thêm nữa chắc hân trào máu họng mà chết quá.

_ "Ồ, con nhỏ đó cười cũng được chứ nhỉ, sao không cười nhiều hơn chứ?" - Hân nghĩ.

_ Haiz, mầy đang nghĩ cái quái gì vậy Đạt, con nhỏ đó mà được gì chứ. - Hân rửa mặt rồi lên giường ngủ. Giờ thức cũng đâu làm gì, thôi đành dưỡng sức cho kế hoạch tối nay.

Hân nhìn lại các vật dụng trên bàn và khẽ nở một nụ cười, một kế hoạch đã được vạch sẵn trong đầu hân. Phen này, hân quyết làm cho nó sợ chết khiếp mà không dám đụng đến hân nữa. Một kế hoạch khá kinh điển, là nhát ma. Hân ung dung bước sang gõ cửa phòng nó, giờ này tầm 10h đêm chắc nó chưa ngủ đâu nhỉ. Đúng như hân đoán, nó ra mở cửa cho hân ngay lập tức sau khi hân gõ cửa kèm theo ánh mắt dè chừng như hân là một thành phần nguy hiểm cần phải tránh xa.

_ Gì đây? - Nó hỏi, ánh mắt lạnh lùng quét qua hân, khiến hân rùng mình. Nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần ngay.

_ À... cô... cô xuống nhà kho lấy dùm tôi mấy quyển sách được không? - Hân đáp ứng.

_ Tại sao anh không lấy mà nhờ tôi? - Nó nói bằng một giọng ngang phè, khiến hân khó chịu.

_ Tại... tại tôi sợ chuột. - Hân lại tiếp tục giả nai.

_ Sợ chuột à? À, quần gia giúp việc nhà anh đâu hết rồi?

_ Họ đi ngủ rồi. Tôi không nỡ đánh thức. - Hân thờ dãi ra vẻ đáng thương mong nó động lòng.

_ Rồi. Đợi tôi.

Nó nói xong thì bật đèn đi xuống nhà kho đâu biết rằng kẻ vừa tỏ ra sợ sệt kia vừa nở một nụ cười ranh ma. Nó mở cửa căn nhà kho tối đầy bụi bặm. Nó bước vào trong, không một ánh sáng, nó cố tìm những quyển sách mà hân nói thì bên ngoài, cánh cửa nhà kho đóng sập lại. Nó giật mình quay lại đập cửa, kêu cứu nhưng không ai nghe thấy. Nó bắt đầu hoảng loạn, từng mảng kí ức tồi tệ quay về khiến nó đau đầu.

Nó đập cửa liên tục không ngừng cho đến khi đuối sức, rồi trượt dài xuống cánh cửa gỗ mục. Nó ngồi dựa vào tường, những kí ức đáng lẽ đã quên đang hiện về, từ từ như muốn nuốt trọn nó. Nỗi sợ lớn dần, nó nhìn xung quanh chỉ là bóng tối. Cảm giác bị giam cầm, bao vây không lối thoát cứ bám lấy nó khiến nó run lên từng đợt, mồ hôi túa ra. Ánh mắt nó đại dần đi, gần như không thể kiểm soát được nữa.

Trước mắt nó bây giờ là hình ảnh người đàn bà xinh đẹp, bà ta nhốt một bé gái chừng 10 tuổi vào nhà kho, bỏ đói nó, cho nó chìm trong bóng tối, cho nó cảm nhận sự sợ hãi, cô độc. Đứa bé đó đã khóc, đã kêu gào, nhưng bà ta nhẫn tâm bỏ mặc nó một mình trong nỗi sợ hãi tột cùng. Nỗi ám ảnh dần hình thành. Một ánh sáng hé mở, bà ta bước vào cùng chiếc roi da, bà đánh nó, đánh nhiều lần. Mỗi lần khóc lại bị đánh thêm, đau, máu túa ra từ các vết thương, một nỗi đau quá sức chịu đựng với con bé 10 tuổi, nó lịm dần. Xung quanh vắng vắng tiếng hét của một bé trai, tiếng quát mắng và nụ cười đầy man rợ của bà ta. Một buổi chiều mùa hạ đầy đau đớn và sợ hãi, mùa hè của 7 năm trước....

Hân nhếch môi hả dạ, hân đã làm xong một số thứ để nhát ma, sao mà bên trong im ắng thế nhỉ, khi nãy hân nghe tiếng đập cửa to lắm mà, sao giờ im lặng thế. Hân cảm thấy bất an, vội chạy xuống nhà kho, mở toang cửa ra, dùng đèn pin rọi vào để tìm nó. Hân khựng lại, trước mắt hân là nó đây sao, không phải, đây không phải là con nhóc ngỗ ngược mà hân vẫn thường cãi nhau, bây giờ nó hoàn toàn là một cô bé đang sợ hãi. Cảm giác hả hê khi này biến mất thay vào đó là cảm giác tội lỗi. Hân vội chạy đến phía nó.

_ Tôi xin lỗi, tôi không nên hù cô như vậy. - Hân chạy đến cạnh nó.

Bỗng dưng nó lùi lại, lùi dần và tránh né hân, ánh mắt vô hồn nhìn hân, nước mắt vẫn chảy, bên trong đôi mắt của nó chỉ là sự sợ hãi bao trùm. Hân ngạc nhiên và thoáng chút đau khi thấy nó thụt lùi như vậy, hân càng bước tới, vì muốn đưa nó ra khỏi đây. Hân định đỡ nó đứng dậy thì bị nó hất mạnh tay ra, khiến hân không khỏi bất ngờ. Hân nghĩ do mình đã sai và làm nó giận nên liền xin lỗi.

_ Tôi... tôi xin lỗi. - Hân cố đỡ nó đứng lên nhưng một lần nữa nó lại lạnh lùng hất tay hân ra.

_ Bà... bà định làm gì tôi? - Nó nói, một giọng nói mơ màng run rẩy, dường như không phải của nó.

_ Cô nói gì vậy? - Hân ngạc nhiên nhìn nó.

_ Bà tránh xa tôi ra, bà đánh tôi nhiều đó chưa đủ sao, mà đánh tôi thừa sống thiếu chết trong 7 năm qua chưa đủ sao. Sao lần này bà đến sớm thế, bình thường bà nhốt tôi lâu lắm mà. Bà định đánh tôi nữa sao, định đánh tôi nữa sao? - Nó nói, nhưng không hề nhận thức được những gì mình vừa thốt ra,

những lời nói sâu trong tiềm thức. Hấn thần người ra, nó đang nói gì vậy? Nó đang diễn kịch với hấn à.

_ Cô đang đùa với tôi à? - Hấn nắm lấy cánh tay nó siết chặt.

_ Tôi đã bảo bà tránh xa tôi ra. - Nó hét lên rồi đẩy mạnh hấn ra. Nó nhanh chóng vơ lấy cây kiếm gỗ bên cạnh, nó chĩa kiếm vào hấn.- Bà tránh ra, bà lại gần, tôi giết chết bà. Ngày trước bà đánh tôi bao nhiêu cũng được, nhưng bây giờ thì đừng hòng. - Nó vẫn dùng ánh mắt vô hồn và giọng nói kì lạ đó.

_ Tôi xin lỗi, cô đừng như vậy nữa. - Hấn hoảng hốt, chạy đến phía nó.

Nó lùi dần ra ngoài sân vườn, ra ngoài này với ánh sáng từ các bóng đèn hấn mới thấy rõ đôi mắt vô hồn của nó. Hấn cứ bước tới còn nó thì lùi. Bỗng nhiên nó lao vào đánh hấn với thanh kiếm gỗ ấy, từng đường kiếm chuẩn xác cứ nhắm vào các yếu điểm của hấn. Dù khả năng đánh nhau của hấn cũng không tồi nhưng hấn vẫn rất khó khăn để né được. Kỹ thuật của nó rất giỏi và thành thực khiến hấn gần như kiệt sức vì né đòn. Đang đánh thì nó gục xuống và ngất lịm đi.

Hấn vội bế nó lên phòng dù đang rất mệt. Hấn nhanh chóng gọi bác sĩ đến khám cho nó. Ông bác sĩ bước vào phòng khám cho nó. Trong lúc y tá chăm sóc nó thì ông bác sĩ nói chuyện với hấn.

_ Cô ấy đang bị mê sảng nên mới như vậy, tôi đã tiêm thuốc an thần và cho cô nghỉ ngơi rồi.

_ Mê sảng? - Hấn ngạc nhiên.

_ Trong quá khứ, cô bé ấy có những kí ức tồi tệ, khiến cô bé bị ám ảnh cho đến tận bây giờ. Có lẽ đã có một chuyện gì đó khiến cho cô bé nhớ lại chuỗi kí ức đau lòng đó nên cô bé mới cư xử như vậy. Lúc cô bé nói chuyện với cậu, cô bé không hề nhận thức được mình đang làm gì, nỗi sợ hãi đã điều khiển cô bé thực hiện những hành động đó. - Bác sĩ ôn tồn giải thích kèm theo tiếng thở dài.

_ Nhưng cô ấy bị mất trí nhớ mà bác sĩ? - Hấn thắc mắc.

_ Cho dù đã mất trí nhớ, nhưng nỗi ám ảnh đó vẫn nằm sâu trong tiềm thức, không thể nào phai. Có lẽ cô bé sẽ không nhớ chuyện gì đã xảy ra khi tỉnh nhưng khi đã mê sảng thì không còn nhận thức được gì nữa, hành động hoàn toàn theo bản năng.

Ngay lúc đó, cô y tá bước ra cùng với vẻ mặt vô cùng lo lắng. Cô nhìn vị bác sĩ và hấn ái ngại.

_ Thưa bác sĩ, tôi không biết vì sao, trên người cô bé có khá nhiều vết sẹo. - Cô y tá nói.

_ Sẹo ư? - Vị bác sĩ ngạc nhiên.

_ Hình như vì bị đánh. - Cô y tá nói.

_ Có lẽ liên quan đến quá khứ tồi tệ ấy. Cậu chăm sóc cho cô bé nhé, có gì gọi cho tôi, đây là đơn thuốc. - Vị bác sĩ đưa cho hấn đơn thuốc rồi ra về.

Hấn bước vào phòng nó, nhìn nó đang ngủ, hơi thở nhẹ nhàng không còn sợ hãi như ban nãy nữa.

_ Em là ai? Và rốt cuộc quá khứ của em đã xảy ra những chuyện gì, tại sao, em lại sợ hãi như vậy? - Hấn nói, một lời nói nhẹ nhàng, hòa vào không gian tĩnh lặng của căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Ánh nắng chói chang chiếu vào phòng nó khiến nó giật mình tỉnh giấc, đầu nó đau như búa bổ. Nó cố nhớ lại những gì đã xảy ra, nó đi lấy đồ dùm hấn, bị hấn nhốt trong nhà kho, rồi sau đó nó tỉnh dậy và thấy mình đã nằm trong phòng, chẳng lẽ, nó lại bị mê sảng. Không biết hấn có thấy không. Nó bật tung chăn chạy sang phòng hấn đập cửa ầm ầm. Cánh cửa bật mở, hấn trong trạng thái mơ ngủ bước ra gỡ đầu nhìn nó.

_ Sáng sớm cô tìm tôi chi vậy? - Hấn vừa hỏi vừa ngáp, mắt nhắm nghiền.

_ Tại sao tôi lại ở trong phòng? - Nó hỏi một câu hơi bị ngớ ngẩn.

_ Không ở trong phòng thì ở đâu? - Hấn nhìn nó với ánh mắt gian tà. - Hay cô muốn ở phòng tôi.

_ Biến thái. Tôi không đùa. - Nó nói dậm mạnh vào chân hấn khiến hấn nhăn nhó đến tội nghiệp.

_ Thì tôi nhờ cô vào nhà kho lấy đồ đợi lâu quá không thấy cô ra nên vào xem thử thấy cô bất tỉnh nhân sự rồi. – Hấn nói dối một cách bình thản.

_ Thật không? – Nó nhìn hấn với ánh mắt nghi ngờ.

_ Thật. – Hấn trả lời hơi chút chột dạ vì sợ nó biết được hấn nói dối.

_ Anh đưa tôi lên phòng hả?

_ Không tôi thì ai.

_ Tên biến thái, anh... anh... có làm gì tôi không đó. – Nó hét lên, lùi xa hấn vài bước. Nhìn hấn bằng ánh mắt dè chừng.

_ Cô làm như mình quyền rũ lắm không bằng. Ai thêm chứ.

Hấn nói xong đóng cửa phòng thật mạnh khiến nó ảm ức mà không thể làm gì được đành ngậm ngùi quay trở về phòng. Hấn lấy bộ đồ rồi bước vào phòng tắm, không khỏi tò mò. Chẳng lẽ nó không nhớ gì thật sao. Hấn

đứng dưới vòi sen cho nước chảy từ đầu xuống mát lạnh. Không biết tại sao mỗi lần có chuyện gì lo lắng thì hấn lại đi tắm. Còn một tuần nữa là nhập học rồi hấn nghĩ đến mà thờ dài. Đi học hấn phải hứng chịu các fan cuồng của hấn rồi nhìn bọn họ bị cô bạn gái bắt đắc dĩ của hấn dẫn dắt, bị đuổi khỏi trường vì lại gần hấn. Hấn không để ý tới những chuyện đó cho lắm, cho cô ta muốn làm gì thì làm.

Tắm xong hấn định sang kêu nó thì đã thấy nó đứng trước cửa. Nó nhìn hấn đầy nghi ngờ, nó thật sự không tin lắm vào những lời nó nói khi nãy. Rõ ràng nó lại bị mê sáng mà, sao hấn lại giấu. Hay là hấn thật sự không thấy. Bỗng nhiên hấn cúi xuống nhìn nó chăm chăm:

_ Tôi đẹp đến nỗi cô phải nhìn không chớp mắt như thế sao?

_ Diên à, biến thái, tránh xa tôi ra. – Nó đẩy hấn ra. Suy nghĩ của nó vội cắt ngang bỏ hấn.

_ Cô kêu tôi là biến thái hơi bị nhiều rồi đấy. Hay cô muốn tôi biến thái thật cho cô coi.

Hấn lại cười, bước lại gần nó. Nó thì lùi dần cho đến khi đụng tường. Hấn giữ hai tay nó lại cứ thế mà lần tới. Nó tìm mọi cách đẩy hấn ra nhưng không được đành lên gối ngay nơi-mà-ai-cũng-biết-là-nơi-nào-đấy. Tranh thủ lúc hấn bận đau đốn thì nó liền bỏ chạy xuống dưới tầng trệt. Một lúc sau hấn đuổi kịp nó, hấn nhìn nó đầy oán hận.

_ Cô... cô được lắm. Dám... làm thế.. với tôi. – Hấn nói mà mặt nhăn nhó.

_ Ai biểu anh dè tôi. – Nó trả lời đầy vẻ ngây thơ vô tội.

_ Cô... hôm nay cô phải nấu cho tôi ăn.

_ Anh đừng có vô lí. Anh để giúp việc nhà anh về quê à. – Nó cãi.

_ Ủ, họ về quê rồi, nên hôm nay cô phải nấu cho tôi ăn. – Hấn trả lời bình thản xem như không có gì xảy ra.

_ Sao anh không đi nhà hàng. – Nó cố gắng tìm cách trốn tránh.

_ Tôi không thích.

_ Thôi được rồi. Anh muốn nấu chứ gì? Đưa tôi đi chợ đi.

Hấn chưa rõ ý định của nó nhưng cũng lấy xe đưa nó đến siêu thị. Nó bắt hấn đẩy xe đi lòng vòng khắp siêu thị, tới quầy nào nó cũng lấy đồ bỏ vào xe khiến hấn thờ dài. Có lẽ quyết định sai lầm nhất cuộc đời hấn là bắt nó nấu ăn. Khi tính tiền, số tiền thanh toán lên tới tiếng triệu khiến hấn cắn răng rút ví ra trả tiền, vậy là tiền tiêu vật tháng này của hấn tiêu mất một nửa. Nó bước ra khỏi siêu thị hết sức vui vẻ, còn phía sau là hấn cùng với gần chục túi đồ công kênh, nhìn hấn lúc này như là một người giúp việc không hơn không kém. Hấn muốn đào một cái lỗ nào mà chui xuống quá, chưa bao giờ hấn thấy nhục nhã như thế này. Ai ngờ đẹp trai ngồi ngồi như hấn lại đi xách đồ cho một con nhóc như nó. Xung quanh mấy cô gái gần đó nhìn hấn mà phải che miệng cười khiến hấn càng thêm bức bối.

Hấn thả mình xuống ghế Sofa, chân hấn mỏi nhừ, mồ hôi đầm đìa thấm ướt chiếc áo thun hấn đang mặc, trông hấn lúc này thật thảm hại. Còn nó vừa hát vừa nấu ăn ở phía sau, quả thật sau khi tra tấn hấn xong khiến nó vui vẻ lên hẳn. Hấn nhìn ra phía sau thoáng rùng mình, không biết nó có biết nấu ăn không, hay sẽ phá tan bếp nhà hấn đây. Hấn đã trải qua cảm giác này với cô bạn gái bắt đắc dĩ của hấn rồi và nó thật khủng khiếp. Mùi thức ăn từ bếp bay ra phòng khách khiến hấn nuốt nước miếng ừng ực, hấn đang hy vọng về một bữa ăn ngon. Nhưng kế hoạch bắt nó vào bếp để hành hạ đã bắt thành mà còn ngược lại làm hấn nhục nhã nữa chứ. Hấn cứ nghĩ nó sẽ lóng ngóng như bạn gái của hấn nhưng nó có vẻ tốt hơn. Không nghe tiếng la hét, đồ vỡ, mùi khét phía sau, có vẻ mọi thứ tạm ổn.

Một lúc sau, nó gọi hấn vào ăn. Hấn bước vào phòng ăn và đơ mắt vài giây, trước mặt hấn bàn ăn được trưng bày một cách thịnh soạn giống như trong

những nhà hàng sang trọng mà hắn vẫn hay vào. Hắn nhìn nó, trông nó không có vẻ gì là mệt mỏi cả mà còn rất vui vẻ.

_ Cô nấu hết hả? – Hắn hỏi nó, mong nhận được một câu trả lời không.

_ Ủ, chả lẽ tôi mua. – Nó trả lời, khiến hắn đờ người trong vài giây. – Anh ăn đi.

_ Ăn được không đó?

_ Không ăn thì nhin. – Nó nói rồi ngồi xuống ăn.

_ Ăn chứ.

Hắn bắt đầu ăn thử từng món. Nó nấu cũng ngon đấy chứ, rất hợp khẩu vị với hắn. Hắn thấy nó nấu khá tuyệt hơn hẳn các đầu bếp danh tiếng mà hắn đã từng nếm thử thức ăn của họ, nó chỉ thua mỗi mẹ hắn thôi. Mặc dù thấy ngon nhưng bên ngoài hắn vẫn nhăn mặt.

_ Cô nấu dở thật đấy.

_ Dở thì đừng ăn. – Nó nói và tiếp tục ăn, không thèm nhìn hắn.

_ Thôi, cô đã mất công nấu, tôi ăn cho cô vui.

Sau đó hắn ăn sạch sẽ không còn một món gì khiến nó mở to mắt ra nhìn. Hắn là người hay là heo vậy. Ăn xong, hắn định đứng lên bỏ đi thì bị nó chặn lại.

_ Ê, rửa chén đi.

_ Ô, sao lại là tôi? – Hắn ngây thơ hỏi lại.

_ Tôi bỏ công nấu rồi, anh phải rửa chén đi chứ.

Nó nói rồi bỏ đi một mạch lên phòng khách ngồi xem TV, để hắn ở đó lóng ngóng không biết phải làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Nó đi học từ sớm khi mọi người trong nhà còn ngủ vì nó định sẽ đi bộ đến trường nên cần nhiều thời gian. Nó rảo bước trên vỉa hè vắng. Không khí thật trong lành mát mẻ, những giọt sương còn đọng nơi kẽ lá, không khí lạnh lạnh khiến nó khẽ run nhưng cũng khá thích thú. Dù ở đây chưa được bao lâu nhưng nó cũng nhớ đường đến trường nên vừa đi dạo buổi sáng vừa ngắm phố phường xung quanh mà không lo trễ giờ hay lạc đường. Ủ, còn sớm mà.

Cuộc sống trước đây của nó không hề có những phút giây bình yên như thế này nên nó quý trọng từng khoảnh khắc này lắm. Nó muốn sống ở đây mãi, để cảm nhận sự bình yên, tâm hồn thanh thản nhẹ nhõm, có thể đi dạo vào mỗi buổi sớm như thế này thật là thích. Nhưng tại đây không có gia đình của nó, không có người con trai mà nó yêu vậy thì sống ở đây cũng đâu hạnh phúc trọn vẹn. Nó lại nhớ về những thứ không nên nhớ. Từng hàng nước mắt khẽ rơi nơi khuôn mặt thanh tú.

Miên man suy nghĩ mà nó không để ý tiếng của chiếc mô tô phân khối lớn đang tiến đến gần mình. Vô tình chiếc xe quệt mạnh vào nó khiến nó ngã xuống đất. Đầu gối nó va chạm mạnh xuống đất bị trầy một mảng lớn. Máu rỉ ra, nó thờ dãi nhìn vào vết thương và thầm nguyện rửa kẻ gây ra tai nạn cho mình. Nó vịn vào tường cố đứng lên nhưng không nổi. Đau thật, lại rất nữa. Bỗng nhiên có một người đỡ nó lên. Nó quay lại nhìn cậu ta, hình như cậu ta là người điều khiển chiếc mô tô đó thì phải. Trước mặt nó là một chàng trai với mái tóc màu nâu hơi dài, vài cọng lông xồm trước mặt trông rất lãng tử. Đôi mắt cậu ta màu xanh lam, sâu thẳm và lạnh buốt.

_ Cô ổn chứ? - Cậu ta cất tiếng. Khuôn mặt vẫn thế, không chút thay đổi.

_ Không sao. Tôi tự lo được. - Nó hất cánh tay đang đỡ mình ra.

_ Tôi xin lỗi. Tôi nghĩ cô cần sự giúp đỡ. - Cậu ta nói, giọng nói lạnh lùng, không một chút hơi ấm.

_ Lần sau anh cần thận hơn nhé. Anh đi được rồi.

Cậu ta không đi mà đứng nhìn vào vết thương của nó. Cậu lấy trong ba lô của mình ra một vài vật dụng cứu thương rồi băng bó vết thương ngay chân

cho nó. Nó cảm thấy dễ chịu hơn, đầu gối bớt rát hơn. Cậu ra vẫn tiếp tục công việc của mình trong im lặng, không nói gì cả. Không gian chìm trong im lặng. Rồi nó nhớ đến đôi mắt màu xanh lam đó, màu mắt thật đẹp và đặc biệt, thậm chí rất là quen nữa nhưng nó không tài nào nhớ nổi. Sự im lặng này giờ bị phá vỡ khi cậu ta lên tiếng.

_ Xong rồi.

_ Cảm ơn anh. Từ giờ tôi sẽ tự lo được. Tôi không phải hạng người thích ăn vạ đâu nên anh không cần phải lo. Đi trước đi. - Nó bước đi từng bước, hơi đau, nhưng có thể tự đi được.

_ Để tôi đưa cô đến trường. - Cậu ta giữ tay nó lại nói, khuôn mặt lạnh băng, không biểu cảm.

_ Đã nói là tôi tự lo được mà. - Nó bắt đầu khó chịu.

_ Tôi chỉ không muốn mắc nợ người khác. Tôi làm cô bị thương, tôi nghĩ mình nên có chút trách nhiệm.

_ Vậy tùy anh.

Cậu ra đỡ nó lên mô tô của cậu, đưa cho nó một chiếc nón bảo hiểm. Rồi cậu phóng ga đi thật nhanh, từng cơn gió đập vào mặt nó, lạnh buốt, hơi rất, nhưng cũng đầy thú vị. Cho dù cậu ra chạy nhanh đến đâu, nó cũng ngồi vững, không sợ sệt, cũng chẳng cần ôm cậu ta như những cô gái khác từng làm. Một đứa con gái ngồi sau mô tô chạy với tốc độ kinh hoàng như vậy mà lại bình thản như thế sao, không la hét hay gì cả. Một chút tò mò dấy lên trong suy nghĩ của chàng trai đó.

_ Anh biết trường tôi không đó? - Nó sực nhớ ra hỏi.

_ Tôi nhìn đồng phục cô rồi. Tôi cũng học trường đó. - Cậu ra nói. Tuy không nhìn thấy mặt nhưng nó đoán chắc khuôn mặt nó cũng chẳng thay đổi gì so với ban này. Cũng lạnh như thế thôi.

_ Vậy thì phiền anh quá.

_ Cô có cần tôi chạy chậm lại không? - Cậu ra hỏi, cậu nghĩ mình không nên chạy nhanh quá như vậy có thể khiến nó buồn nôn.

_ À, không cần đâu.

Mô tô, lại một thứ nữa gọi lại cho nó một kí ức buồn. Cũng vài tháng rồi nó chưa ngồi mô tô đấy nhỉ. Cuộc sống mới này tại sao lại có nhiều thứ giống cuộc sống cũ của nó đến thế để nó phải nhớ những chuyện đáng lẽ phải quên. Kí ức đè nặng trong nó, ngạt thở lắm, đau lắm. Sao mà quên được. Một lần nữa, nước mắt nó rơi, nhưng nhanh chóng được gió thổi khô đi. Hôm nay kỉ thật nhỉ nó khóc đến tận hai lần, chỉ trong một buổi sáng.

Xe dừng lại trước cổng trường, hòa mình vào những chiếc ô tô, limousine, mô tô khác. Nó bước xuống xe trả lại nón bảo hiểm cho cậu ta, nói lời cảm ơn rồi bước vào trường. Xung quanh bắt đầu ồn ào hẳn lên, những lời xì xầm đồn đại nổi lên. Chỉ vì nó đi chung với cậu sao. Nó cũng không để tâm đến những lời nói ấy mà đi lên lớp của mình. Trước đây ở trường cũ nó cũng từng chịu nhiều lời xì xầm đại loại như vậy rồi nên lần này cũng không có gì khiến nó phải bận tâm cả. Cửa lớp 11A2 trước mặt nó. Ngay lúc đó, cô chủ nhiệm tới dắt nó vào lớp luôn. Cả lớp đang nhốn nháo thì trở nên im lặng hẳn vì sự có mặt của cô chủ nhiệm và nó, một thành phần vừa mới nổi tiếng sáng nay.

_ Hôm nay lớp chúng ta có một bạn học sinh mới chuyển trường về. Em hãy giới thiệu đi.

_ Tôi tên Vũ Quỳnh Trang, mong các bạn giúp đỡ. - Nó nói bằng một giọng đều đều, phảng phất một chút cao ngạo.

_ Em cứ ngồi vào bàn nào còn trống nhé. - Cô chủ nhiệm nở một nụ cười rồi bắt đầu viết tựa bài lên bảng.

Nó đi thẳng xuống cuối lớp, nơi còn một chỗ trống duy nhất. Bên cạnh đã có hai nữ sinh khác ngồi. Nó để cặp lên bàn rồi ngồi xuống.

_ Tôi ngồi đây ổn chứ? - Nó quay sang hỏi cô bạn bên cạnh.

_ Ừm, chào mừng bạn đến với học viện Blue. Mình là Phương, làm quen nhé. - Phương nở một nụ cười thân thiện.

_ Ừm, rất vui khi biết bạn. - Nó cũng cười, một nụ cười rất đẹp, nhưng trống rỗng.

_ Chào bạn, mình là Minh. Hy vọng chúng ta là bạn tốt. - Cô bạn ngồi trong cùng, đặt cuốn tiểu thuyết dày cộp xuống bàn quay sang chào nó.

_ Minh cũng hy vọng vậy.

Sau đó thì nó nghe cô giảng bài. Những kiến thức được học cách đây vài năm quay lại với nó. Nó dần dần thấy chán, quay sang bên cạnh thì thấy Phương đang ngồi nghe nhạc một bên tai nghe và nhò rất khéo léo trong việc che giấu chiếc tai nghe

ấy. Liếc sang Minh, tình hình hình cũng chẳng khá hơn là bao, đôi mắt dán chặt vào cuốn tiểu thuyết dày vài trăm trang. Nó quan sát khắp cả lớp, hầu hết ai cũng làm việc riêng, chỉ có một số ít là nghe giảng bài. Thì ra trường cấp ba ở đây cũng không khác ở trường cũ của nó là bao.

Nó có dịp quan sát kĩ hơn hai người bạn mới của mình. Phương để tóc ngắn ngang vai, có nhuộm nâu, từ cô bạn toát ra vẻ hòa đồng, thân thiện. Còn

Mình thì đặc biệt hơn, từ Minh toát ra một bức tường khá dày, lạnh giá, khó ai có thể tiếp cận. Nhưng nó không nghĩ thế, sâu trong con người Minh có lẽ là một người cũng thân thiện và dễ mến, có lẽ bề ngoài của cô bạn khá lạnh lùng nên khiến nhiều người hiểu lầm. Với mái tóc dài uốn nhẹ được cột lên, cùng chiếc mái xéo, khiến Minh đã lạnh nay càng có vẻ dữ hơn, và điều đó làm mọi người e dè, sợ sệt chẳng. Nhưng nhìn qua, có lẽ Minh cũng là người sống nội tâm, không thích có nhiều bạn bè lắm. Và nó có thể dễ dàng đoán được, trong lớp này, chỉ có Phương và Minh chơi cùng với nhau, giờ thêm nó nữa là ba. Nhưng còn lí do tại sao thì nó chưa đoán được.

Nó thấy mọi người trong lớp lâu lâu lại quay xuống nhìn nó rồi lại nói gì đó với nhau. Nó chắc chắn là do hồi sáng nó đi nhờ xe của cậu nên mới bị vậy. Nó nhìn về ngoài đây lạnh lùng và lạnh từ của cậu nó cũng dễ dàng đoán được cậu là hotboy. Mà theo nó nhớ không lầm thì đi chung với hotboy trong khi không phải người quen, gia đình hay bạn gái cậu thì hậu quả không được tốt cho lắm. Nó hơi thoáng ghê sợ khi nghĩ tới hậu quả nhưng nhanh chóng trở về bình thường ngay lập tức. Việc quái gì phải sợ chứ, cứ chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Tiếng chuông reng báo hiệu giờ ra chơi, cả lớp ồn ào, mọi người dần dần đi ra khỏi lớp. Còn nó chẳng buồn đứng dậy, nó cảm thấy mệt mỏi mà không rõ tại sao. Phương nói gì đó với Minh rồi quay sang nói với nó.

_ Đi ăn chung với tụi mình đi. - Phương cười, kéo tay nó.

_ Đi ăn hả, cũng được.

Nó đi theo Minh và Phương. Bây giờ nó đã có dịp quan sát kĩ hơn toàn bộ ngôi trường mà nó đang học. Học sinh ở đây đúng toàn là con nhà khá giả trở lên, nó nhìn sơ qua cách ăn mặc và cư xử cũng đã biết. Nó, Phương và Minh cũng đã đến canteen, nó và Minh chọn một bàn nào đó ngồi rồi để Phương đi gọi thức ăn. Canteen trường có lẽ là nơi tụ tập đông học sinh nhất. Ở đây như một nhà hàng sang trọng vậy, không gian lại mát mẻ thoáng mát nên ai cũng muốn vào đây để tránh cái nắng gay gắt ngoài sân trường.

_ Mình nghĩ có lẽ cậu nhận ra điều kì lạ ở trường này rồi đúng chứ? - Minh nhìn nó hỏi, một cái nhìn không bình thường.

_ À, đúng là có một chút kì lạ, nhưng mình không biết phải diễn tả nó như thế nào. - Nó gật gù, Minh đã nói đúng những gì nó suy nghĩ này giờ.

_ Thật ra, học sinh ở đây không chơi chung với những trường hợp được nhận học bổng như cậu, và những người không có lai lịch rõ ràng như mình và Phương. - Minh nhẹ nhàng giải thích, gương mặt thoáng chút bức bối.

_ Phân biệt giai cấp à? - Nó cười khẩy.

_ Cũng gần như thế. Mình nghĩ tốt nhất đừng đụng đến bọn đó nếu cậu không muốn bị tẩy chay. - Minh nhún vai thờ ơ, cũng phải, những vấn đề xung quanh không phải là những chủ đề để nhỏ bạn tâm.

_ Mình cũng nghĩ thế.

Phương đặt khay thức ăn xuống bàn, hầu hết là bánh ngọt và nước uống. Nó cũng không kêu ca gì, như vậy có lẽ là đủ cho một bữa sáng, cũng may nó không thuộc dạng tham ăn. Minh và Phương bắt đầu kể cho nó về một vài thứ trong trường, nó chỉ nghe thỉnh thoảng góp ý vài câu. Cuộc trò chuyện rất gần gũi, tụi nó dần dần trở nên thân thiết với nhau hơn.

Từ ngoài cửa sổ có tiếng ồn ào. Từ bên ngoài ba chàng trai và một cô gái bước vào. Từ họ tỏa ra một ánh hào quang, lộng lẫy và khó gần. Họ xinh đẹp và gia thế họ không hề tầm thường, chính vì vậy họ đã trở thành tâm điểm của trường từ trước đến nay. Một vài nữ sinh ngấm nhìn ba chàng trai không rời nhưng lại sợ hãi quay đi vì thấy ánh mắt như lửa đốt của cô gái kia chiếu vào mình. Mọi thứ xung quanh trở nên náo nhiệt, bởi sự xuất hiện của họ, ba chàng hoàng tử của hội học sinh và cô gái đó, bạn gái của hội trưởng.

Nó đang ăn nghe tiếng ồn ào thì khẽ nhíu mày, không biết có gì mà mọi thứ lại trở nên náo nhiệt hẳn như vậy.

_ Có gì mà ồn ào vậy? - Nó hỏi Minh và Phương.

_ Sự xuất hiện của Hotboy thôi mà. - Phương thờ dài ngán ngẩm.

_ Có gì đẹp đâu chứ. - Minh nói, ánh mắt nhìn băng quơ.

_ Để xem hotboy ở đây đẹp tới đâu. - Nó nói rồi quay lại nhìn.

Nó xém ngất bời trong ba chàng trai đó, người đứng giữa là hấn, tên điên hâm hấp mà nó ở chung nhà bấy lâu. Còn bên phải hấn là anh ta, chàng trai cho nó đi nhờ xe khi sáng. Nó thờ dài, dính lú tới hotboy, không những thế là hai người, coi bộ số phận của nó ở đây không được tốt cho lắm. Bốn người họ đi ngang qua bàn của nó đang ngồi. Nó thờ phào nhẹ nhõm, may là hấn đi ngang qua không thấy nó. Nhưng rồi niềm vui của nó biến mất khi hấn dừng bước và quay lại nhìn nó chằm chằm.

_ Cô học ở đây à? - Hấn nhìn nó một lượt rồi hỏi.

_ Được không. Anh có quyền gì cấm tôi không được học ở đây. - Nó trả lời giọng khiêu khích. Một điều tất yếu khi nói chuyện với hấn.

_ Đúng là tôi không có quyền cấm cô, nhưng làm sao cô vào được trường này?

_ Tôi... Không có trách nhiệm phải trình báo với anh.

_ Cô không thể bỏ cách nói chuyện khiến người khác phải tức điên như thế à? - Hấn như muốn điên lên bởi cách nói chuyện đầy xác xược của nó.

_ Không, anh không chịu nổi thì biến.

_ Đang ở trường nên tôi không đòi co với cô, nhưng đừng chọc điên tôi lên. - Hấn đe dọa.

_ Tùy anh. Tôi chờ. - Nó nhún vai.

Hấn tức qua đành bỏ đi, không khéo đứng nói chuyện với nó nữa hấn sẽ bị mất mặt với toàn trường. Nó cảm nhận được một ánh nhìn lạnh chiếu vào mình rồi nhanh chóng lướt qua và biến mất. Nó biết là của cậu, chàng trai khi sáng, nhưng nó không thể nào đoán được ý nghĩ của ánh nhìn đó, khó đoán. Ngoài ánh nhìn lạnh, đó nó còn cảm nhận được một tia nhìn đầy căm thù khác, và không cần phải suy nghĩ nhiều, nó biết được tia nhìn đó là của cô ta, người đang tình tứ khoát tay hấn.

_ Cậu quen hội trường à? - Phương hỏi, ánh mắt đầy sự tò mò, cắt ngang dòng suy nghĩ của nó.

_ Có thể nói là vậy. - Nó uống một ngụm coca. - Bạn cùng nhà thôi mà.

_ Coi chừng bị tại axit đấy cô nương. - Minh đùa.

_ Ghê vậy á? - Nó giả vờ sợ sệt, lấy tay che mặt.

_ Thì ghê vậy đó chứ sao. Tạt axit này, rạch mắt này, xé áo này, ghê lắm ý. - Phương thêm vào, đồng thời múa máy tay chân minh họa, khiến nó và Minh cười muốn ra nước mắt.

Tình bạn dần được hình thành, trong veo, tinh khiết, chân thành, không vụ lợi.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Nó đi lên phía sân thượng, một nơi khá vắng vẻ của trường. Nó đơn giản là chỉ muốn tìm một nơi nào đó để thư giãn, không khí trong lớp khiến nó hơi ngạt thở cộng thêm việc gặp hấn khi nãy khiến tâm trạng nó không tốt. Có lẽ nó phải cúp học và nó đã làm thế. Nó mở cánh cửa lên sân thượng, đập vào mắt nó là một không gian hoàn toàn khác, mọi thứ ở đây có vẻ yên tĩnh và trong lành hơn. Nó chọn cho mình một góc, ngồi dựa tường và đeo tai nghe, để dòng nhạc hòa vào cảm xúc hỗn độn của nó. Nó cần một chút gì đó yên bình. Một môi, nó thiếp đi. Từng cơn gió lạnh thổi sang, khiến nó khẽ rung mình nhưng vẫn ngủ tiếp.

Quân tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, sân thượng, một không gian riêng của Quân, một nơi để trốn lũ con gái lăm chuyen mà theo Quân nghĩ là thế và là một nơi tuyệt vời để cúp học và ngủ. Quân định về lớp thì thấy nó đang ngủ, ánh mắt anh dừng lại và nhìn vào nó. Đây là cô bé mà khi sáng anh vô tình đụng phải mà. Vậy là không gian riêng của Quân đã có người chiếm mất rồi, và có lẽ nó cũng nhận ra lợi ích của sân thượng giống Quân. Anh cũng không ngại chia sẻ không gian này với người khác chỉ cần người đó đừng đụng chạm gì đến anh.

Quân nhìn nó một hồi, một chút gì đó nao nao trong lòng, khuấy động tâm hồn yên tĩnh trầm lắng của anh. Một cảm giác thân quen mà lâu lắm rồi anh mới cảm nhận lại được. Cảm giác đặc biệt mà người anh trai dành cho cô em gái của mình. Từng cơn gió lạnh thổi sang, gió đầu đông mang theo nhiều hơi lạnh. Quân nhìn nó khẽ run mà lắc đầu, như thế sẽ cảm mất. Anh nhẹ nhàng cởi chiếc áo khoác ngoài của mình đắp hờ lên người nó rồi lặng lẽ về lớp.

Hắn ngồi vắt chân lên ghế, mắt không rời chiếc điện thoại, tai đeo phone, hắn tập trung cực độ cho một game mà hắn vừa mới tải. Bên cạnh hắn, bạn gái hắn vẫn liên tục hỏi này hỏi nọ. Bỗng nhiên, hắn ném điện thoại lên bàn, giật tung tai phone ra, đầy tức giận.

_ Rốt cuộc thì em muốn gì hả Yến Chi. - Hắn quát lớn. Yến Chi đã sai khi chọc tức hắn.

_ Anh với cô ta là gì của nhau. - Cô gái tên Chi đó hỏi, giọng ngọt ngào nhưng cũng không kém phần đanh đá.

_ Ai? - Hắn nói cộc lốc.

_ Thì con nhỏ khi nãy đó. - Chi kéo tay hắn, bắt buộc hắn trả lời cho bằng được.

_ Không là gì cả.

_ Em không tin, nếu không là gì, sao khi nãy, hai người lại nói chuyện với nhau. - Chi vùng vằng.

_ Không tin kệ cô. Tôi nói chuyện với ai phải được cô đồng ý nữa sao. Má tôi à. PHIÊN PHÚC. - Hắn quát một hơi rồi bước ra khỏi phòng hội học sinh bằng một cái đóng cửa thật mạnh.

Hắn bỏ ra ngoài để lại Chi trong phòng đầy tức giận. Một chàng trai khác nhăn mặt gờ tai nghe ra nhìn Chi, cậu ta thờ dài, lần này coi bộ cãi nhau lớn đây. Mái tóc màu đen bóng bên hơi rồi của cậu để lòa xòa trước mặt khiến cậu trở nên lạnh lùng bí ẩn.

_ Hai người cãi nhau to quá, át cả volume trong MP3 của anh luôn này. Kinh thật. - Cậu ta nói, nở một nụ cười mỉa mai.

_ Anh Khánh, lúc này anh còn đùa được sao? - Chi quay sang nói.

_ Lần nào cũng cãi nhau như thế, không chán à? - Khánh hỏi, cậu rót cho mình một ly rượu nhẹ.

_ Tại mấy con nhỏ đó, cứ vây quanh anh ấy. - Chi nói mà nghiêng răng đầy thù hận khiến Khánh giật mình xem làm đổ ly rượu.

_ Haiz, tại em không chịu chấp nhận sự thật thôi. Thăng Đạt nó đâu có yêu em. Em có thể có được nó như bây giờ, nhưng anh chắc chắn rằng, em sẽ không bao giờ có được trái tim nó. - Khánh nhấp một ngụm rượu, vị cay nồng tan ra nơi cuống họng.

_ Em sẽ làm cho anh ấy yêu em

_ Em làm như thế nào. Giết chết tất cả những cô gái vây quanh nó à. Anh thấy em hại bao nhiêu người rồi mà nó có yêu em đâu. Đừng làm chuyện rồi hối mà hại người nữa.

Khánh nói xong thì lấy chiếc balo của mình và bước ra khỏi phòng hội học sinh. Đôi môi cậu thoáng nét cười. Tình yêu là gì mà khiến cho con người ta bi lụy, mù quáng đến thế. Nó làm thay đổi cả bản chất của họ. Khiến họ trở nên độc ác và thủ đoạn chỉ để dành lấy một người. Một người không hề yêu mình. Khánh nhìn lên bầu trời, một cảm giác đau đớn nơi lồng ngực, nó bóp nghẹt trái tim cậu mỗi khi nhớ về người con gái đó. Tình yêu đầu tiên, tình yêu duy nhất của Khánh. Một tình yêu chỉ còn là quá khứ, chỉ còn trong những hồi ức đẹp. Trên khuôn mặt

hoàn hảo như đúc của chàng hoàng tử ấy, người ta thấy một giọt lệ rơi. Hoàng tử khóc, vì người con gái cậu yêu.

_ Tôi sẽ không để cô cướp mất anh ấy đâu. - Chi nói, bàn tay cô bóp chặt cành hoa hồng, gai đâm vào lòng bàn tay, chảy máu.

_ Em định đánh ai nữa à?

Quân bước vào phòng, anh lấy cho mình một lon cafe trong tủ lạnh. Anh cần tỉnh táo hơn cho buổi học tới. Cúp tiết như thế đủ rồi.

_ Con nhỏ khi sáng nói chuyện với anh Đạt. - Chi nhìn Quân, đôi môi khẽ nhếch lên, một nụ cười quỷ dị.

Quân khựng lại vài giây, cảm giác sợ hãi và bất an. Những gì Chi từng làm anh đều biết rõ nên anh khá lo lắng cho nó. Nhưng rồi lí trí đã dập tắt phần tình cảm vừa nhen trong Quân.

_ Đừng làm gì quá đáng.

Quân nhắc nhở Chi xong thì cũng về lớp. Để lại Chi trong phòng với nụ cười tự tin đắc thắng cùng một kế hoạch đã được định sẵn trong đầu. Chi rút Iphone ra, tay lướt trên màn hình, một dãy số hiện ra.

Nó tỉnh dậy, thấy thật ấm áp. Nó nhìn lại là một chiếc áo khoác

màu xanh đen không rõ của ai. Chắc một ai đó đã lên đây thấy nó ngủ rồi cho nó mượn chiếc áo này để đắp chằng. Nó khẽ cười rồi cầm chiếc áo khoác này đi về lớp.

_ Chiếc áo này ấm thật, thơm nữa. Mùi Xmen với mùi Táo. - Nó nói thầm.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Nó cùng Minh và Phương bước vào phòng ở Kí Túc Xá. Căn phòng rất rộng, gồm có ba phòng ngủ nhỏ, phòng khách, TV, tủ lạnh, gian bếp và nhiều tiện nghi khác, hệt như một căn hộ chung cư cao cấp. Căn phòng rất gọn gàng, ngăn nắp, lương thực luôn được cung cấp đầy đủ vì mỗi buổi sáng khi học sinh lên lớp đều có người đến lau dọn và cung cấp thức ăn, và giặt quần áo.

_ Ê, tui ở phòng nào? - Nó nhìn quanh rồi quay sang hỏi Minh và Phương.

_ Phòng có cánh cửa màu xanh dương ý, phòng cửa màu hồng là của tui, còn màu đen là của Minh. - Phương niềm nở giới thiệu.

_ Phân màu ra luôn vậy à? - Nó thắc mắc.

_ Cái này được bài trí sẵn rồi, mình chỉ việc chọn thôi. - Minh giải thích.

_ Ồ, để tui vào tham quan thử xem. - Nó cười rồi vào phòng của mình.

Nó bước vào phòng, căn phòng tuy không rộng lắm nhưng cách trang trí rất ổn, gam màu lạnh, ở giữa là một chiếc giường đơn, hai bên là bàn học và tủ đồ. Nó bước đến mở tủ đồ ra, đập vào mắt nó là đủ loại trang phục nhưng là đồng phục, kèm theo là bảng quy định về việc mặc đồng phục ở trường. Ngôi trường này kì lạ thật nhỉ, nó tuy không thích mặc đồng phục cho lắm, nhưng với những kiểu đồng phục dễ thương như thế này không mặc cũng tiếc. Nó nhìn sơ qua bảng quy định rồi lấy một bộ đồ rồi bước vào phòng tắm.

Sau khi tắm xong nó ra ngoài phòng khách thì thấy Minh và Phương đang đợi sẵn cùng với bộ đồng phục y chang của nó.

_ Giờ mình nấu ăn hử? - Nó hỏi, gương mặt ngố cục.

_ Không. Đi xuống canteen ăn. - Minh nói, đồng thời cố nén cười vì nó.

_ Chứ nhà bếp dùng để làm gì?

_ Làm kiếng. - Minh nói, kèm theo cái nhún vai, xem như đây là một chuyện hết sức bình thường.

_ Hử? - Mặt nó đỏ ra.

_ Chẳng ai rảnh rồi nấu ăn đâu, toàn xuống canteen ăn thôi. - Phương giải thích và gõ lên đầu nó một cái vì khuôn mặt ngố ngố đó.

_ Ồ, vậy đi ăn ha. - Nó xoa xoa đầu mình và nói.

Khuya, sau khi nó lướt Face thì chuẩn bị đi ngủ. Bỗng dưng nó nhìn chiếc áo khoác được gấp gọn gàng nơi đầu giường. Một cảm giác nao nao ảm áp an toàn dâng lên trong nó. Rồi tìm nó như ngừng đập khi nhớ đến hình ảnh của Quân, người lúc sáng đã đụng trúng nó, khi đó anh cũng mặc chiếc áo này, mùi táo thoang thoảng vì bị gió cuốn đi khi sáng nó không thể nào quên. Chắc chắn là anh rồi. Vậy là anh đã thấy nó ngủ. Bỗng dưng, mặt nó đỏ lên, nóng ran. Nó vội chạy vào phòng tắm để rửa mặt rồi nhanh chóng đi ngủ, vì nó sợ, nó sẽ mất ngủ đêm nay vì chuyện này mất.

Tiếng giảng bài của giáo viên Lịch Sử cứ vang lên đều đều không cần biết bên dưới học sinh có nghe giảng hay không. Nó ngồi tám nhăm với Minh và Phương một hồi cũng chán, đành ngủ một tí. Bỗng nhiên nó nhìn thấy một lá thư trong học bàn của mình. Nó lấy ra xem, một nụ cười mĩa mai khinh thường xuất hiện. Nó xé nát lá thư rồi ném lại vào trong học bàn.

_ Nhảm nhí.

Giờ ra chơi, Minh và Phương rủ nó đi ăn sáng nhưng nó từ chối vì mệt. Chờ Minh và Phương đi khuất nó ra khỏi lớp và đi lên sân thượng. Nó đẩy cánh cửa sân thượng ra. Khung cảnh sân thượng hệt như ngày hôm qua lúc nó tới. Vắng vẻ, yên tĩnh, thích hợp để cúp tiết và ngủ. Nó đi vòng quanh sân thượng để ngắm nhìn mọi thứ và cũng để chờ đợi.

Vài phút sau, cửa sân thượng được mở ra lần nữa, lần này là một tốp nữ sinh bước lên. Khá đông chứ nhỉ, ít nhất khoảng 20 đứa, nó nhảm tính. Không biết số phận của nó sẽ ra sao đây. Nó dựa người vào lan can, ánh mắt nhìn nơi khác, từng cơn gió thổi, khiến mái tóc dài của nó bay nhẹ nhàng trong gió. Trông nó khá bình thản, đang chờ đợi và chờ đợi.

Cuối cùng người nó chờ cũng đã đến, cô ta bước đến trước mặt nó, nó thôi không nhìn nơi khác nữa quay lại nhìn thẳng vào người trước mặt, khuôn mặt trở nên lạnh lùng đến đáng sợ, hàn khí tỏa ra khiến cho cô ta run mình. Đây là người đầu tiên khiến Yến Chi phải sợ khi đối diện như thế này, trừ hấn ra. Những lần trước, ngay từ đầu, những kẻ bị cô đánh đều sợ hãi, run rẩy, van xin cô, nhưng lần này có vẻ tình thế đã đảo ngược hoàn toàn.

_ Dám đến sao. Gan lớn đấy. - Yến Chi cười khẩy. Sự sợ hãi vẫn hiện hữu nhưng đã được giấu kín.

_ Tôi luôn đứng hèn, chứ không trễ gờ như cô. - Giọng nói lạnh băng phát ra từ nó, từ trong ánh mắt, chiếu ánh nhìn đầy khinh thường xuống người đối diện.

_ Để xem lát nữa, cô còn ngạo mạn như bây giờ được nữa không.

_ Vào vấn đề chính đi.

_ Tôi muốn cô tránh xa anh Tuấn Đạt ra.

_ Tôi cũng chẳng ham gì tên đó. Chỉ tại hấn cứ gây sự trước. - Nó nói, nhìn Chi khinh khinh.

_ Cô nên cẩn thận với hành động và lời nói của mình đi. - Yến Chi đang cố kiềm chế, người cô ta run nhẹ, hai bàn tay nắm chặt.

_ Nếu không, chuyện gì sẽ xảy ra. Cô định làm gì? Đuổi học tôi à? - Nó nhìn Yến Chi đầy thách thức, giọng nói đầy nhẹ nhàng nhưng đủ sức chọc điên con quỷ trong người Yến Chi.

_ Mày...

Yến Chi trở nên mất bình tĩnh, cô vung tay định tát nó nhưng rồi bàn tay cô chạm vào không khí vì nó đã không còn đứng ở vị trí khi nãy nữa.

_ Muốn chạm vào tôi sao? Không dễ đâu.

_ Tụi bay, đánh nó. - Yến Chi ra lệnh cho đám nữ sinh ở phía sau.

_ Đánh hội đồng sao, cô chơi bản thật đấy.

Nó nói và nhanh chóng lách người khỏi cái tát của một nữ sinh. Nó chỉ né và né những cái nắm tóc, những cái bạt tai và cào cào. Nếu cứ mãi như thế này cũng không ổn nên nó đành đánh lại. Dùng võ với những nữ sinh "chân dài móng nhọn" như thế này tuy không tốt nhưng nó không còn cách nào khác, đành ra đòn sao cho ít chấn thương nhất. Nó nghĩ tới hấn, nở một nụ cười nửa miệng đầy khinh thường. Không làm gì được nó nên kêu bạn gái đánh đùm với danh nghĩa đánh ghen sao, bị ối thật. Yến Chi cười, một nụ cười điên dại cùng cơn dao bóng loáng...

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Trực giác cảnh báo cho nó, nên nó nhanh chóng xoay người đá bật con dao sau lưng mình ra xa. Nhưng động tác xoay người đó đã làm con dao rạch sâu vào cánh tay nó một đường dài vài sâu. Nó nhìn vết thương đang rỉ máu ở cánh tay mình và nở một nụ cười mỉa mai. Hấn muốn gây thương tích cho nó sao, hấn đã thành công rồi đấy, nhưng có lẽ vết thương không nặng như hấn mong đợi nhỉ.

_ Dám lên à, cô chơi rất "sạch" đấy. - Nó bước đến nhặt con dao lên, khuôn mặt vẫn thế, không một chút biểu cảm, không tỏ vẻ gì là đau đớn.

_ Mày...

Bỗng dưng cánh cửa sân thượng bật mở, Quân vội chạy đến nơi nó đang đứng. Anh vội xem vết thương cho nó. Khuôn mặt nó từ không biểu cảm trở nên ngạc nhiên, nó nhìn Quân không chớp mắt. Đường như nơi Quân không còn sự lạnh lùng thường ngày nữa mà chỉ có sự lo lắng cho người con gái đứng trước mặt anh. Quân quay sang đám con gái đang nhìn anh e dè, sợ sệt. Anh chiếu thẳng tia nhìn chết chóc xuống nơi Yến Chi đang đứng.

_ Anh đã nói với em những gì hả Yến Chi? - Quân nói, dường như quát. Lần đầu tiên Quân tức giận như thế này khiến Yến Chi sợ hãi.

_ Em... em..

_ BIẾN ĐI!!!

Yến Chi và đám nữ sinh nhanh chóng rời khỏi sân thượng. Nó càng ngạc nhiên hơn bởi những hành động này của Quân, nhưng sâu trong sự ngạc nhiên đó là sự tò mò.

_ Sao anh... - Nó không biết mở lời như thế nào.

_ Để anh đưa em xuống phòng y tế, băng vết thương. - Quân nói.

_ Không cần, tôi tự đ được. - Nó lắc đầu.

_ Hai vết thương nơi đầu gối không làm em thoải mái khi đi được đâu.

Nghe Quân nói nó nhìn xuống hai đầu gối của mình, đúng là bị thương thật. Sao mà nó không ảm nhận được chứ, có lẽ nó đã bị chai lì với sự đau đớn mất rồi. Quân bế bổng nó lên mặc cho nó vùng vẫy và đưa nó xuống ý tế.

_ Anh làm cái quái gì thế, thả tôi xuống.

_ Im lặng đi.

Nó hơi ảm ức rồi cũng im lặng khi nhìn xuống các bậc thang ở phía dưới, Quân mà thả nó lúc này chắc chết mất. Vì quá mệt mỏi nên nó đã thiếp đi trong vòng tay Quân. Cảm giác này thật quen thuộc, một vài hình ảnh của quá khứ hiện về trong tiềm thức. Đây là người thứ hai được Quân bế như thế này, người đầu tiên là em gái anh, một trong những người con gái quan trọng nhất đối với Quân, nhưng anh đã không được gặp em gái mình cũng khá lâu rồi. Nhớ đến kỉ niệm cũ, Quân nở một nụ cười, nhạt nhẽo và xáo rỗng. Mùi Táo thoang thoảng trong không khí.

Quân để nhân viên y tế chăm sóc cho nó xong thì vào. Anh kéo một chiếc ghế đến ngồi cạnh giường nó và nhìn nó ngủ. Bỗng dưng anh nhớ ra một điều gì đó rồi nhanh chóng rút chiếc Iphone ra. Quân ngồi xem lại đoạn phim mà mình vừa quay. Khi này, Quân mò lên sân

thượng để tìm chỗ ngủ thì thấy đánh nhau, mà anh dư sức biết rằng lại là do Yến Chi gây ra, nhưng anh nhìn thấy người bị đánh là nó thì nán lại để xem, Quân không rõ lí do tại sao anh lại làm vậy chỉ biết rằng anh không thể quay bước. Quân thấy nó thật đặc biệt trong những người on gái khác bị Yến Chi đánh nên trong vô thức anh lấy điện thoại ra quay lại.

Quân ngồi xem lại đoạn Video, khoé môi anh khẽ cong lên tạo thành một nụ cười hoàn hảo. Anh khẽ cất tiếng, lời nói mơ hồ như không tồn tại.

_ Em... thật thú vị.

Nó thức dậy, cảm thấy vết thương của mình dễ chịu hơn, còn hơi đau nhưng không cảm thấy rất nữa. Nó dường như xém ngất xỉu khi thấy Quân ngồi bên cạnh giường mình và đang quan sát nó. Tên này định làm cho nó chết vì đau tim chắc, sao giống ma quá vậy.

_ Anh làm tôi sợ đấy. - Nó nhăn mặt nói với Quân.

_ O, cho anh xin lỗi. - Quân cũng hơi ngạc nhiên, anh như thế mà làm cho nó sợ sao.

_ Không sao, tôi ngủ lâu chưa?

_ Khoảng 3 tiếng. - Quân nhìn đồng hồ. - Mà này, anh thề là anh lớn hơn em, sao cứ xưng tôi với anh.

_ Thì không xưng tôi nữa. Anh được chưa. - Nó miễn cưỡng.

_ Sao thấy giống bị ép thế nhỉ? - Quân nhìn nó.

_ Không, không, bị ép gì chứ. Ủa, theo như tôi, à quên em thấy là anh lạnh lùng lắm mà, sao thấy không giống anh thường ngày gì hết. - Nó thắc mắc, Quân dễ gần hơn nó tưởng.

_ Vì em là đặc biệt.

_ Hở?

_ Không có gì đâu. Để anh đưa em về KTX.

Nó và Quân về KTX, thế là hôm nay anh với nó cúp học gần như là cả ngày. Về đến KTX, nó chào tạm biệt Quân nhưng bỗng nhớ ra điều gì đó.

_ Á, anh đợi em một tí. - Nó nói rồi chạy vào phòng của mình để lại Quân ngơ ngác

Một lúc sau nó chạy ra cầm theo chiếc áo khoác hôm nọ. Nó đưa cho Quân.

_ Trả anh này. - Nó nở một nụ cười làm cho người đối diện thần người ra vài giây.

_ Sao biết là của anh mà trả? - Quân thắc mắc.

_ Mùi táo.

Nó nói rồi đóng cửa lại để Quân bên ngoài còn thắc mắc về những gì nó vừa nói. Nhưng rồi anh cũng nhanh chóng quay về phòng của mình ở khu A, khu vực dành cho nam sinh. Một điều gì đó vừa len lỏi vào tim Quân, nhẹ nhàng, quen thuộc và ấm áp...

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Phuong đứng ở quầy bán nước ở canteen trường, nhìn một lượt các loại thức uống được bày bán, nhỏ kêu cho nó một lon nước ép, còn Minh là cafe sữa, nhưng lại phân vân không biết uống cái gì. Bỗng dưng, ánh mắt Phuong dừng lại ở hộp sữa socola, một loại sữa ngày còn bé nhỏ rất thích uống nhưng kêu từ sau ngày định mệnh đó, Phuong không còn uống nữa. Quá khứ, mặc cảm và tội lỗi đè nặng Phuong trong nhiều năm. Có lẽ đến lúc Phuong phải khép lại quá khứ, giấu kín hình bóng cũ ở góc khuất trái tim để tìm cho mình một hạnh phúc mới.

_ Đã đến lúc phải quên. - Phuong nói thầm, nở một nụ cười nhẹ.

_ Cô ơi, lấy con một hộp sữa socola. - Phuong nói với cô bán hàng.

Khánh đứng ở quầy bán nước khá lâu, anh nhìn vào những hộp sữa socola, gắn liền với quá khứ buồn của anh. Người con gái đó cũng rất thích uống sữa socola. Khánh nghe giọng một cô gái mua sữa socola, giọng nói quen thuộc đến ngỡ ngàng. Khánh quay sang thì thấy Phuong, cô gái anh từng gặp một lần hôm trước. Cảm giác này, quá quen thuộc với Khánh, đến nỗi anh cứ ngỡ rằng chính Phuong là cô bé ngày nào. Ánh mắt Khánh dõi theo Phuong cho đến khi bóng nhỏ hòa vào dòng người trong canteen đông đúc. Khánh gọi cho mình một hộp sữa dâu rồi khẽ cười, kỉ niệm của quá khứ. lâu rồi mới gặp.

Quá khứ.

Tại ghế đá của công viên có hai đứa bé khoảng 5 tuổi đang ngồi mút kẹo và đùa giỡn với nhau.

_ Uống sữa không, Đăng mua cho Đan. - Bé trai quay sang hỏi cô bé ngồi cạnh mình.

_ Uống, uống. Đăng đi mua đi, Đan ở đây chờ Đăng. - Bé gái bên cạnh gật đầu lia lịa kèm theo nụ cười tươi rói.

Một lát sau Đăng quay lại với hai hộp sữa nhỏ trên tay. Cậu ngồi xuống cạnh bên Đan, đưa hai hộp sữa ra trước mặt cô bé.

_ Đan chọn đi, socola hay dâu?

_ Socola. - Đan lấy hộp sữa socola rồi ngồi uống ngon lành.

_ Ô, Đan là con gái phải uống dâu chứ. - Đăng ầm ừc. - Nếu Đan uống socola rồi, vậy Đăng uống dâu hử?

_ Đúng rồi, Đan thích Socola. Đăng uống dâu đi. Nếu Đăng không thích đưa Đan uống dùm cho. - Đan đưa tay ra định lấy hộp sữa của Đăng.

_ Không không, Đăng uống sữa dâu cũng được. Không đưa Đan đâu. - Đăng lắc đầu, ôm lấy hộp sữa cho riêng mình.

Hiện tại.

Khánh vừa uống sữa vừa đi lòng vòng tìm hai thằng bạn thân, hình ảnh trẻ con đó không biết vô tình hay cố ý làm cho mọi nữ sinh trong trường đều lấy điện thoại ra chụp hình. Một hình ảnh dễ thương không thể bỏ qua của những cô nàng hóm traí. Sau một hồi tìm kiếm và luôn lách khỏi đám đông vây vát và, Khánh đã thấy hấn và Quân, họ đang đứng ở bàn của nó, Minh và Phuong. Ánh mắt Khánh dừng lại ở Phuong, trên tay nhỏ là hộp sữa socola. Trái tim Khánh rung động, lần hai trong đời.

Khánh bước đến chỗ hấn và Quân. Ở đây không khí hơi nặng nề. Khánh không rõ tại sao, anh nhìn sang Phuong, vẫn uống sữa rất thản nhiên xem như

không có chuyện gì xảy ra. Khánh bật cười vì sự vô tư của Phương, anh không màng tới cuộc cãi vã xung quanh mình.

_ Tôi hỏi cô lại lần nữa, tại sao cô bị thương nhiều như thế này? - Hấn gần như phát điên bởi sự cứng đầu của nó

_ Tôi đã không muốn nói mà anh thì cứ ép. Khá khen cho anh là đã diễn kịch rất tốt. Đồ *****, - Nó nói rồi bỏ đi.

_ Cô nói gì, tôi không hiểu. -

Hấn vội nắm cánh tay nó kéo lại, và vô tình ngay vết thương của nó. Hấn siết khá chặt nên khiến một ít máu rỉ ra thấm vào miếng băng băng vết thương. Nó khẽ nhủ mảy vì đau, một chuyển biến khá nhỏ trên gương mặt nên không ai nhận ra, trừ Quân.

_ Bỏ ra. - Nó nói lạnh lùng.

_ Không, cho đến khi nào cô giải thích. - Hấn vẫn siết chặt cánh tay nó, máu rỉ ra thêm, loang dần.

_ Anh thật *****, mà, anh tức tôi nhiều chuyện lắm chứ gì, nhưng không làm gì được tôi nên anh nhờ bạn gái anh đến đánh đòn sao. Nhìn thấy tôi như thế này, anh thất vọng lắm sao, đáng ra cô ta phải đâm trúng tim tôi anh mới vừa lòng chứ nhỉ, vết sướt nơi cánh tay này đâu làm anh vui.

Nó nói hết ra bao uất ức của mình. Đồng thời giật mạnh cánh tay đang bị hấn nắm chặt kia rồi bỏ đi về lớp, Minh và Phương cũng vội chạy theo nó, để lại trong cảm giác của một người nào đó cảm giác hụt hẫng. Hấn thần người ra, nó đang nói cái quái gì vậy, sao hấn không hiểu gì hết.

_ Quân à, mảy hiểu con nhỏ đó đang nói cái gì không? - Hấn quay sang hỏi Quân.

_ Hiểu, con bé hiểu lắm mảy rồi. - Quân thờ dãi, đưa con Iphone của mình cho hấn. - Xem đi. Con bé tưởng mảy đứng sau những chuyện này.

Hấn xem xong, khẽ nhếch môi, hấn đã làm về Yến Chi, cuối cùng thì hấn đã hiểu tại sao các cô gái bị Yến Chi cảnh cáo đều không dám đến trường nữa. Hấn bắt đầu khinh thương con người đó. Nhưng hấn không nghĩ nhiều về Yến Chi nữa, nó đã hiểu lầm hấn rồi, bây giờ hấn phải làm sao để cho nó hết hiểu lầm đây. Bỗng nhiên hấn cảm nhận được mùi tanh, là máu.

_ Mảy làm vết thương ngay cánh tay của con bé chảy máu đấy. - Quân quan sát hấn này giờ rồi lên tiếng. Một cảm giác hồi hận dâng lên trong hấn.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Nó ngồi dựa mình vào tường ở sân thượng. Ánh mắt vô hồn nhìn lên bầu trời, cô độc và bóng tối vây quanh. Hấn là con người như vậy thật sao, hấn, tại sao lại như vậy. Hấn, hấn, hấn, hình ảnh của hấn tràn ngập trong đầu nó khiến đầu nó muốn vỡ tung ra. Bên cánh tay trái, máu vẫn tiếp tục rỉ ra biến miếng băng trắng chuyển sang màu đỏ. Không đau, mất dần cảm giác. Quân mở cửa sân thượng, đập vào mắt anh là dáng vẻ cô độc của nó. Một thoáng chạnh lòng và xót xa.

_ Em làm sao vậy? Máu rỉ ra kia, sao không đi băng lại. - Quân nói đầy lo lắng.

_ Để nó vậy đi anh, em lười đi xuống lắm. - Nó cười trừ.

_ Vậy đợi anh.

Hấn đập mạnh cửa phòng hội học sinh khiến cánh cửa nứt đôi ra. Tuy vậy cũng chưa làm hấn hết tức giận. Nếu như bình thường không có Quân thì cũng có Khánh cản hấn làm những việc mang tính phá hoại tài sản nhà trường như thế này. Nhưng lần này thì không ai cản hấn cả. Quân thì không có ở đây. Còn Khánh đang xem hồ sơ trên máy tính, còn xem gì chỉ có anh ta mới biết. Và thế là con thịnh nộ của hấn không một ai kiềm nén mà lại càng bùng lên khi hấn thấy Yến Chi đang ngồi sơn móng tay ngay chỗ của hấn.

_ Đây, cô đã làm gì hả? - Hấn quát thẳng vào mặt Yến Chi.

_ Làm gì là làm gì anh? - Yến Chi ngơ ngác nhìn hấn.

_ Tôi hỏi cô đã làm gì Quỳnh Trang?

_ Cho nó một bài học thôi. - Yến Chi nói với hấn bằng một giọng điệu khá tự tin cứ như cô ta là người thắng cuộc.

_ Hơ, cho người ta bài học hay là cô đánh không lại người ta rồi chơi bản. - Hấn cười khẩy.

_ Anh... anh nói gì thế? Em... chơi bản hồi nào? - Yến Chi nhìn hấn e dè.

CHÁT! Một bạt tai thật mạnh giáng xuống khuôn mặt xinh đẹp đầy sắc sảo của Yến Chi. Cô ta cười trong làn nước mắt.

_ Anh... đánh em... vì con nhỏ đó.

_ Không vì ai cả. Tôi khinh thường con người thủ đoạn, cô nói dối trắng trợn thật đấy. Tôi với cô chính thức chia tay. Tôi không muốn dính líu gì tới cô nữa. Đi ra khỏi đây, ngay lập tức. - Hấn đuổi Yến Chi đi không thương tiếc.

_ Anh à, em... em xin lỗi. Đừng... như vậy mà. - Yến Chi chạy đến níu tay hấn.

_ Đi ra, đừng để tôi kêu người lên. - Hấn hất tay Yến Chi ra.

Yến Chi đành bước ra khỏi phòng hội học sinh, ánh mắt đã dấy lên tia căm thù.

Khánh gõ liên tục một dãy số dài lên màn hình máy vi tính. Nãy giờ anh rất tập trung. Khánh dường như muốn hét lên và đập nát chiếc máy vi tính trước mặt. Nãy giờ anh tập trung hết sức mà vẫn không thu thập được gì. Khánh bắt đầu vò đầu bứt tóc và tiếp tục gõ lạch cạch trên màn hình. Hấn sau khi đuổi Yến Chi ra thì nhìn sang Khánh mà không khỏi bật cười vì hình ảnh của cậu ta lúc này.

_ Làm gì ức chế thế? - Hấn hỏi Khánh.

_ Im lặng, đang bận. - Khánh vẫn tiếp tục công việc của mình.

_ Định hack máy chủ của trường à? Không nổi đâu. - Hấn vỗ vai Khánh đầy thông cảm.

Khánh nghe hấn nói thì dừng lại không làm nữa, mắt rời màn hình chuyển sang nhìn hấn bằng một ánh mắt cực kì đau khổ.

_ Điên mất, điên mất. Hack hoài không được. - Khánh gào lên.

_ Đừng làm tao sợ. - Hấn tái mặt, lùi lại vài bước.

_ Còn chọc tao nữa.

Khánh lao đến đâm thùm thụp vào bụng hấn. Hấn cũng đánh lại và có một trận chiến xảy ra. Cũng không hẳn là đánh nhau hấn và Khánh chỉ giỡn thôi, những khoảng khắc tuyệt đẹp không phải ai cũng được thấy, chỉ diễn ra ở phòng hội học sinh. Sau khi đánh nhau xong, và chỉnh trang lại y phục hoàn tất, hấn và Khánh cùng nhau uống rượu.

_ Giờ nói đi, hack trang chủ của trường để làm gì? - Hấn cụng li với Khánh và hỏi.

_ Tao đang tìm thông tin của một người nhưng trong hồ sơ không đủ, tao nghĩ nếu hack được trang chủ thì sẽ có đủ thông tin hơn. Ai ngờ hack hoài không được. - Khánh thở dài, nốc cạn li rượu.

_ Tìm thông tin của ai? - Hấn tò mò.

_ Lê Minh Phương. 11A2.

_ Ủa tìm thông tin của cô ta làm gì?

_ Tao muốn biết về những thông tin trước đây của Phương, vì tao hy vọng cô bé đó là Nhã.

Đan.

_ Dừng lại đi. - Hấn nói, thái độ nghiêm túc cực kì.

_ Tìm thông tin thì có sao đâu chứ. - Khánh bắt đầu say.

_ Ý tao là mày nên dừng thứ tình cảm đó lại đi. Đừng để người ta cảm thấy mình là người thay thế. - Hấn lắc nhẹ li rượu của mình, nhìn thứ chất lỏng đó chuyển động trong li.

_ Tao sẽ cố...

Khánh nói xong thì gục xuống bàn, ngủ một giấc say xưa. Hấn khẽ lắc đầu rồi đưa Khánh vào giường để ngủ. Vừa định quay lưng đi thì hấn nghe Khánh nói.

_ Nhã Đan, đến bao giờ anh mới tìm được em?

Giọng nói của Khánh đầy đau khổ và day dứt. Ngay cả trong giấc mơ cái quá khứ tươi đẹp ấy cũng hiện về. Hắn thở dài rồi bước ra ngoài. Bên ngoài của Khánh khá lạc quan và vui vẻ, nhưng sâu bên trong là cả một quá khứ buồn luôn đè nặng cậu mà ít ai biết được. Hắn nhìn Khánh đau khổ như thế thì cũng không vui về gì, nhưng quay lại chuyện của hắn, hắn càng buồn hơn, làm sao để giải thích cho nó hiểu đây.

Một lát sau Quân chạy lên sân thượng với hộp cứu thương mang từ phòng y tế lên. Anh lặng lẽ băng lại vết thương cho nó. Nó cũng không nói gì. Không gian im lặng bao trùm, nặng nề và khó thở. Cuối cùng, Quân là người lên tiếng trước.

_ Em muốn đi đâu đó chơi không?

Nó không nói, chỉ trả lời Quân bằng một cái gật nhẹ biểu lộ sự đồng ý. Quân xuống garage lấy xe rồi bằng một vài thủ tục nhỏ nó và Quân đã ra khỏi trường. Chiếc moto của Quân chạy băng băng trên đường quốc lộ rồi nhanh chóng rẽ về hướng biển.

Nó và Quân đi bộ dọc bờ biển, sẵn tiện ngắm hoàng hôn luôn. Tuy chỉ là đi dạo nhưng khiến tâm trạng nó thoải mái hơn nhiều. Quân đưa nó đi ăn hải sản rồi quay lại về trường.

Nó tạm biệt Quân dưới sân KTX rồi lên phòng của mình. Nó gõ cửa một hồi thì Phương mới chạy ra mở cửa, gương mặt trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết. Phương nhanh chóng lôi nó vào trong. Vào trong phòng mọi chuyện cũng chẳng có gì mới chỉ là ở chiếc bàn ngay phòng khách có 1 bức thư, còn bạn Minh thì nhìn vào bức thư một chốc rồi thở dài đầy thều thào.

_ Gì đây? - Nó cầm bức thư lên hỏi.

_ Đọc đi. Tui muốn nghe coi có cái gì mà nãy giờ mụ này phản ứng ghê gớm thế- Phương nói và chỉ vào Minh

_ Đọc to nhá.

_ Ủ, ừ ẹ đi. - Minh hỏi.

_ E hèm. Chào chị Ngọc Minh, em là Nhật Quang lớp 10A6 đây ạ. Tình hình là em rất rất thích chị, và gần bằng yêu rồi. Em rất thích mái tóc dài thướt tha mượt mà đen bóng của chị. Em thích đôi mắt to tròn và đen láy có thể khiến người ta lún sâu vào và không có lối ra. Lần đầu tiên gặp chị em cứ nghĩ mình đã nhìn thấy thiên thần hạ phàm xuống trần gian cứu thế. Em yêu chị ngay từ cái nhìn đầu tiên, em yêu chị những lúc chị đọc tiểu thuyết và uống cafe, em yêu chị đến chết luôn ấy ạ. Chị ơi ngày mai chị có thể gặp em ở một nơi vắng vẻ để tâm sự được không ạ. Tình hình là em đã chọn được chỗ rồi chị ạ, hẹn chị ở vườn hồng phía sau trường ạ. Thôi thư cũng đã dài em chào chị ạ. Yêu chị nhiều. Hẹn chị.

Sau khi đọc xong nó nhìn Phương, Phương nhìn nó và cả hai ôm nhau cười như điên. Cười muốn rớt nước mắt. Chỉ riêng nhân vật chính là Minh đang ngồi thờ dài kia đứng đờ đờ nhìn gần bước đến chỗ nó và Phương giáng cho mỗi đứa một đấm.

_ TẠI SAO DÁM CƯỜI TRÊN NỖI KHỔ CỦA NGƯỜI KHÁC CHÚ? - Minh hét toáng lên.

_ À xin lỗi, tại vì bức thư.... sến chết m* luôn. - Phương đang cố nín cười.

_ Minh sướng rồi. - Nó chọc.

_ Sướng gì chứ. Khổ muốn chết luôn. Lá thư này biến thái quá. - Minh lè lưỡi.

_ Ờ, đúng là hơi biến thái. - Phương sau khi lấy lại bình tĩnh liền đưa ra nhận xét.

_ Ê, nếu tui không nhầm, 10A6 chuyên Văn ban C đúng không? Hèn gì viết văn hay dữ. - Nó gật gù.

_ Giờ tính sao giờ. - Minh lo lắng.

_ Đi gặp đi. - Nó nói.

_ Thôi, điem luôn đi, coi như bức thư này không tồn tại. Tui không yên tâm để nhỏ này đi gặp thằng nhóc biến thái đó đâu. Chỗ vắng vẻ nữa chứ.- Phương lắc đầu nguýt nguýt.

_ Ờ, đúng là nguy hiểm thật. - Nó đồng tình với Phương.

_ Quyết định vậy nha. Xem như bức thư này chưa từng tồn tại.

Minh xé bức thư vứt vào thùng rác rồi ra phòng khách trùm chăn xem phim mà với Phương và nó đến nửa đêm không lo dậy trễ vào ngày hôm sau, vì ngày mai là chủ nhật.

Chương 13

Phuong mở cửa ra ban công phòng của nhỏ. Phuong nhìn lên bầu trời tối đen như mực nhưng vẫn có một vài ngôi sao chiếu sáng. Suy nghĩ trong Phuong bây giờ đang rối lăm. Ánh mắt lúc sáng Khánh dành cho Phuong, Phuong biết hết chứ, nhưng nhỏ chỉ cố tình lơ đi thôi. Ánh mắt đó, tại sao lại thân quen và tha thiết đến thế. Nó làm Phuong rung động nhưng lại muốn né tránh vì sâu trong tim Phuong vẫn chỉ có duy nhất một người con trai. Phuong rung động với Khánh nhưng nhỏ không dám thừa nhận vì Phuong sợ mình sẽ phản bội lại người con trai năm xưa. Giữa bầu trời, một ngôi sao tỏa sáng rực rỡ nhất. Phuong nhìn ngôi sao đó đầy xót xa.

_ Đông Đăng à, cậu vẫn dõi theo tớ đúng không? Tớ muốn khóc lắm, thật sự đấy. Nhưng yên tâm nhé, tớ không khóc đâu, tớ đã hứa với cậu rồi mà. Đăng à, bây giờ tớ phải làm gì mới đúng đây, cho tớ biết đi.

Hắn ngồi trong phòng và tập trung hết sức để suy nghĩ, nghĩ cách để giải thích với nó. Hắn không thể để nó hiểu sai con người của hắn được. Cảm giác bị hiểu lầm cực kì khó chịu. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại nghĩ tới nghĩ lui hắn cũng không thể tìm ra cách nào cho hợp lí được. Chắc chắn có một thể nào thì nó cũng không tin hắn đâu. Phải làm sao, phải làm sao. Trong lúc hắn đang rối trí, thì Quân mở cửa bước vào và nằm trên giường của hắn hết sức tự nhiên.

_ Sao vậy, cần giúp không? - Quân vơ lấy cuốn sách ở đầu giường hắn mở ra xem.

_ Không biết có giúp nổi không thôi. - Hắn thở dài đầy chán nản.

_ Liên quan tới cô bé đó thì giúp được đấy. - Quân nói như đi guốc trong bụng hắn.

_ Giúp tao giải thích đi, nó không tin tao đâu. Tao không muốn bị hiểu lầm.

_ Tao thấy mày có ưa gì nó đâu, thôi thì cứ để hiểu lầm vậy luôn đi. Giải thích làm gì.

_ Nhưng tao thấy khó chịu lắm. - Hắn nhăn mặt, cứ nghĩ tới gương mặt đầy khinh thường của nó dành cho mình là lại điên lên.

_ Vì sao? - Quân rời mắt khỏi cuốn sách, anh bắt đầu chú tâm vào cuộc trò chuyện.

_ Tao... tao không biết. Cảm thấy khó chịu thôi. Aiz, rốt cuộc giờ có giúp không?

_ Có, ngày mai cứ đi giải thích. Có gì tao nói đỡ cho. - Quân cười, lại vỗ vai hắn.

_ Ô mà thằng Khánh đâu rồi nhỉ? - Hắn thắc mắc, từ khi Khánh tỉnh rượu tới giờ không thấy đâu cả.

_ Trong phòng á, hình như đang có tâm sự tao không dám làm phiền. - Quân nói.

_ Khổ cho nó thật, tự nhiên gặp một người giống Nhã Đan nên nó mới xúc động như thế. - Hắn thở dài khi nghĩ đến Khánh khi sáng.

_ Ừ.

Quân đi bộ dọc khuôn viên kí túc xá, một cảm giác khó tả dâng lên trong anh. Giúp hắn là một quyết định đúng hay sai, anh nên làm chứ. Nếu hắn và nó hết hiểu lầm không lẽ sẽ quay lại cãi nhau như trước sao. Dù chỉ là cãi nhau nhưng Quân cũng không thích, những lúc họ cãi nhau thì không gian giống như chỉ có hai người mà cho dù có muốn anh cũng không xen vào được. Nhưng hắn và Quân là bạn thân từ nhỏ, thấy bạn khó khăn, trong khi mình có khả năng giúp đỡ mà lơ đi thì kì quá. Thôi thì cứ cứ xử theo lí trí như trước giờ Quân vẫn làm, có lẽ sẽ hối hận nhưng đó là quyết định đúng đắn.

Quân đang đi thì thấy Yến Chi ngồi ở ghế đá và đang nói chuyện với một người nào đó. Ánh mắt chất chứa nội cảm hận và giọng nói mang phần cay nghiệt. Hình như là vì chia tay hắn thì phải, Quân nghĩ thế. Chuyện hắn và Yến Chi đã lan rộng toàn trường vì hắn đã nhờ một "loa phát thanh" đi lan truyền. Quân vừa nhận ra sức mạnh của "loa phát thanh" quá ghê gớm, chỉ trong vòng vài tiếng mà đã lan đi toàn trường thậm chí là sang cả trường khác. Quân bước tới gần hơn. Yến Chi tắt điện thoại, dường như cuộc nói chuyện đã kết thúc.

_ Mình mà biết ai đã cho anh ấy biết sự thật mình sẽ không để kẻ đó sống. - Yến Chi lầm bầm.

_ Em không để anh sống sao? - Giọng nói trầm và lạnh của Quân vang lên khiến Yến Chi giật mình.

_ Anh Quân, anh đang nói đùa gì thế? - Yến Chi cười trừ, thật sự cô chưa hiểu Quân đang nói gì.

_ Anh là người cho Đạt biết sự thật đấy, nói đi, không để anh sống thì sẽ giết anh à. - Quân nói đầy thách thức và mỉa mai.

_ Em... Sao anh lại làm vậy? - Yến Chi sững sờ trước những gì Quân vừa nói.

_ Vì anh muốn cho thằng đấy biết được bộ mặt thật của em.

_ Nhưng, chẳng phải trước giờ anh luôn ủng hộ em sao? - Yến Chi rung rung gần như khóc.

_ Không phản đối không có nghĩa là ủng hộ. - Quân lạnh lùng.

_ Hay là anh yêu con nhỏ đó rồi. - Yến Chi cười khẩy. Trước giờ Quân chẳng bao giờ để ý những chuyện cô làm vậy mà giờ lại phá sao, chắc vì có tình cảm với nó rồi.

_ Em không hiểu rõ được tôi đang nghĩ gì đâu, đừng suy diễn. - Quân nói rồi bỏ đi, để lại Yến Chi ở đó cười thầm và càng chắc chắn hơn những gì cô vừa nói.

Quân quay trở lại về phòng của mình. Yêu ư, anh không xác định được tình cảm của mình là gì. Có lẽ là yêu đấy. Nhưng Quân không có ý định hẹn hò với nó, vì anh biết trong mắt nó, anh chỉ dừng lại ở mức một người bạn, hay cao lắm là một người anh trai. Quân không thích gượng ép hay tranh giành gì cả, điều Quân cần là người mình thích vui vẻ là được rồi. Với lại, Quân cũng chưa xác định rõ lắm thứ tình cảm đó, không cần phải vội.

Hãy ủng hộ truyện dự thi của tác giả nếu bạn có thời gian ^^

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Hắn hẹn nó ở sân sau của trường, hắn sẽ giải thích với nó hết khả năng của mình. Còn nếu nó không tin thì nhờ Quân nói sau. Nó nhất quyết không cho Quân đi cùng mà không nói rõ lý do. Nó đến, nhìn hắn bằng một ánh mắt lạnh lùng và khinh thường, thoáng chút thất vọng. Hắn nhìn thấy ánh mắt đó thì bao nhiêu quyết tâm sẽ giải thích tan biến hết. Nó đứng khoanh tay trước mặt hắn, điệu bộ khá miễn cưỡng.

_ Muốn nói gì nói đi. - Nó lên tiếng trước.

_ Thật sự chuyện Yến Chi làm, tôi không hề biết trước.

_ Sao mà tôi tin được anh chứ? - Nó nhướn mày.

_ Tôi không muốn cô hiểu sai về con người của tôi nên mới giải thích. Còn chuyện cô tin không thì tùy. - Hắn (lại) mất bình tĩnh với nó.

Nó im lặng và thấy mình đúng là hơi quá đáng. Nó đang phân vân liệu có nên tin lời hắn nói, và nó thấy hối hận vì không nghe hắn giải thích, chỉ do nó cứ cố tin vào những gì nó đoán nên khiến hắn buồn chán. Đang miên man suy nghĩ thì có ai đó nắm lấy cánh tay nó kéo một lực thật mạnh về phía người đó, và ngay lúc này đây nó đang nằm trọn trong vòng tay của người ấy. Cảm giác thật ấm áp và an toàn. Phía sau lưng nó, một tiếng va đập và vỡ tan rất to, nó cảm thấy hơi rất ở chân vì đã có vài mảnh gốm sượt qua, hơi rát. Nó định thần lại mọi thứ đồng thời giữ cho nhịp tim đập chậm lại, và nó cảm nhận được, ở lồng ngực của người đang ôm nó lúc này, trái tim đó cũng đang đập nhanh hơn bình thường. Người đó đẩy nó ra nhìn nó bằng ánh mắt đầy lo lắng.

_ Cô có sao không? Có bị thương chỗ nào không? - Hắn hỏi nó tới tấp.

_ Cảm ơn, vì đã cứu tôi. Tôi tạm tin anh lần này.

Nó vội vàng bước đi để lại hắn đứng ngơ

ngác đời theo sau. Đợi bóng nó đi khuất, hắn nhìn xuống chậu cây vỡ tan tành trước mặt mình, ngay chỗ nó đang đứng lúc nãy. Hắn nhìn lên, chậu cây này hình như được đặt trên sân thượng. Với chậu cây lớn như thế này, không thể nào là gió thổi mạnh nên rơi được, chắc chắn là có người đẩy xuống. Và kẻ đó, muốn giết nó. Hắn kêu bác bảo vệ dọn dẹp chậu cây rồi quay về lớp học. Hắn không lên sân thượng để kiểm tra vì hắn dư sức biết, với chừng đó thời gian cũng đã giúp cho hung thủ cao chạy xa bay rồi.

Yến Chi quay người, định rời khỏi sân thượng, nhưng cô không thể nào bước nổi khi thấy thân ảnh đó, đứng dựa vào tường, đôi mắt nhắm hờ, mái tóc hơi dài lẳng từ bay bay trong gió. Đôi mắt đó từ từ hé mở, xoáy sâu vào tâm can của Yến Chi. Cô không thể giải thích, không thể chạy trốn. Đường như

Quân đã khóa chặt không gian nơi đây rồi, không có một lối thoát nào dành cho Yến Chi, đường cùng. Quân từ từ bước tới, lại nữa, anh lại trở nên lạnh băng.

_ Tôi đã cảnh cáo em rồi mà, đúng chứ?

_ Chưa...

_ Vậy thì bây giờ nghe cho rõ đây. ĐỪNG ĐỤNG VÀO CỔ BÉ ẤY THÊM MỘT LẦN NÀO NỮA. Em chưa hiểu rõ con người thật của tôi đâu.

Quân mở cửa và rời khỏi sân thượng, để lại cho Yến Chi một lời cảnh cáo vào câu nói đầy ẩn ý. Yến Chi run rẩy, con người thật của Quân, hiểm ai thấy, nhưng qua lời kể của những kẻ từng chứng kiến, điều đó không hề tốt chút nào, thậm chí là tồi tệ, cực kì tồi tệ.

Nó cố gắng đi thật nhanh để hần không thấy khuôn mặt đỏ bừng của nó mà thôi. Nó đã tin hần rồi, sau khi hần cứu nó và sau khi cái cảm giác kì lạ đó diễn ra khi nãy. Nó về lớp thì thấy trước cửa có một chàng trai cứ đứng ngập ngừng, không dám kêu ai trong lớp cả.

_ Cậu tìm ai? – Nó hỏi.

_ À, nhờ chị đưa bức thư này cho chị Minh ạ. – Chàng trai lễ phép nói.

_ Mà em là ai, em gửi thư chị vậy?

_ À, em gửi dùm đại ca của em thôi.

Cậu nhóc cười rồi bỏ chạy về lớp. Nó cầm bức thư vào chỗ ngồi mà không khỏi tò mò.

_ Ê, bà có thư này. – Nó đưa bức thư cho Minh.

Minh cầm lấy mà cũng tò mò không kém gì nó, Phương đang chơi game cũng phải ngừng để xem bức thư. Minh lấy bức thư ra đọc những dòng đầu. Gương mặt nhỏ tối sầm lại, đầy vẻ đau khổ và bi thương.

_ Đọc dùm đi, tui không dám đọc tiếp. – Minh đưa cho nó và Phương bức thư.

_ Thư đe dọa hở? – Phương hào hứng. Có lẽ bạn Phương rất thích những nội dung mang tính bạo lực.

_ Đọc nha. Em là Nhật Quang đây chị, chắc chị còn nhớ em chứ. Tại sao chị không đến chỗ hẹn, chị làm em tan nát cõi lòng. Em chờ chị dưới trời nắng 37 độ C mà làm đen cả da em. Em chờ chị suốt 2 tiếng liền mà chị không tới. Chị làm em tổn thương nhiều lắm chị biết không. Em đã khóc đấy chị ạ. Em khóc hoài suốt từ tiết 3 cho đến chiều tối. Cho đến khi mấy thằng đệ dỗ em mới ngưng. Chị là người đầu tiên em thích mà đã làm em sống dở chết dở và đau khổ đến thế. Chị à, nếu chị ngại thì chị có thể nói chuyện với em qua Yahoo. Chị cho em nick đi chị ơi. Mãi yêu chị _ Thăng này dai như đĩa ý nhờ? – Phương thờ dài. – Coi bộ em mê chị Minh lắm rồi đây. Số bạn Minh khổ rồi.

_ Nó đã bám mức này rồi thoát cũng không được. Hay mình đùa với em ấy đi. – Nó đề ra sáng kiến.

_ Làm sao giờ? – Minh hỏi.

_ Để tui phân công nhá. Bây giờ mụ Minh có nhiệm vụ trả lời thư theo những lời tui đọc. Còn bà Phương tạo nick Yahoo đi. Tụi mình chat với em.

_ Vụ này vui nè, nhất trí. – Phương tán thành.

_ Chiến dịch làm tan nát cõi lòng trẻ thơ bắt đầu. – Nó tuyên bố.

Chap phụ

Nó dán mắt vào màn hình laptop trước mặt. Nó đang chờ, chờ một người pm nó. Kế bên là Minh và Phương cùng một cảm giác tương tự. Cuối cùng thì nick đó cũng sáng đèn và add lại nick nó. Và rồi nick đó Pm

_ quangbabykute: Chào chị ạ

_ khongtontai: Ồ chào em – Nó rep.

_ quangbabykute: Cuối cùng chị cũng chịu nói chuyện với em rồi. Em hạnh phúc quá chị ơi. *nhảy tung tung*

_ khongtontai: Không cần phấn khích vậy đâu. =,=

Minh quan sát này giờ thấy có cái gì đó không đúng lắm. Đây không phải là cách nói chuyện của nhỏ. Cứ để nó chat thế này chắc lộ mất.

_ Bà đi ra đi, để tui chat tiếp cho. Chỉ cần nói ý là được rồi. – Minh đẩy nó sang một bên.

_ Ê, nó rep rồi kìa. – Phương nói trong lúc đang ăn bánh.

_ quangbabykute: Chị ơi, tại sao hôm trước chị không tới chỗ hẹn?

_ khongtontai: mệt.

_ quangbaybykute: Chị có đang nhớ em không?

Mình bắt đầu lung túng, nhỏ không biết trả lời sao cho câu hỏi này. Nó nở một nụ cười, giây phút làm tổn thương tâm hồn trẻ thơ chính thức bắt đầu.

_ Nói là chị đang nhớ người yêu chị. – Nó nói với Minh.

_ Con này đào đâu ra người yêu. – Phương hỏi, ánh mắt đầy ngờ ngác.

_ Cứ ghi vậy đi. – Nó xua tay.

_ khongtontai: Không.

_ quangbabykute: Vậy chị đang nhớ ba mẹ à?

_ khongtontai: Không. Đang nhớ anh ấy.

_ quangbaybykute: Anh ấy là ai?

_ khongtontai: Người yêu.

_ quangbaybykute: Chị có người yêu? Chị nói dối, do chị muốn tránh mặt em thôi. Trước giờ em đâu thấy chị thân thiết với anh nào đâu. **CHỊ NÓI DỐI. EM KHÔNG TIN.**

Mình (lại) lúng túng. Thằng nhỏ này, quá ghê gớm.

_ Ê, nó không tin kìa. – Phương nói.

_ Bình tĩnh. Nói người yêu đi du học á.

_ khongtontai: Người yêu đi du học rồi, sao mà thấy. /

_ quangbabykute: tại sao chị lại đối xử như vậy với em chứ. chị đang làm em tổn thương nhiều lắm đấy biết không. em sẽ làm cho chị quên thằng đó đi. em phải có được chị.

Rồi cái nick quangbabykute sign out. Mình đã cứng người và chưa có dấu hiệu hoàn hồn. Phen này là chết bạn Minh rồi. Nó ngời cười thầm, thằng nhóc này ghê gớm thật. Phương thì không nói gì chỉ ôm lấy Minh đầy thông cảm. Thế là bạn Minh sắp bị đeo bám dài dài rồi.

*Natasy chú thích (4.7.2015): Vì thời gian sáng tác là năm 2013 nên có 1 số thứ còn lạc hậu nên các bạn sẽ thấy thời đại của Yahoo, thậm chí có vài lời nói mang tính phong trào, trông khá củ chuối T.T Còn vụ Iphone nữa cơ. Khi đó mình nhớ k lắm là Iphone 4 đang thịnh hành. Nói chung là truyện này thuộc thời đại cũ á nha :’(

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Nó và Phương đến lớp, hôm nay Minh ở nhà, bởi vì nhỏ sợ một cái đuôi bám theo mình. Nó và Phương cũng hết sức thông cảm cho hoàn cảnh trở trêu của Minh nên đành giúp đỡ Minh cúp học. Nó đến lớp mà trong lòng cảm thấy bất an, lo sợ, hình như sắp có một biến cố lớn xảy đến với nó. Nó không kể với Phương vì sợ làm cô bạn lo lắng. Dạo này Phương đã mệt mỏi nhiều rồi, những cơn ác mộng hằng đêm khiến Phương luôn mệt mỏi và trong tình trạng thiếu ngủ.

Mọi việc vẫn diễn ra bình thường, ngoại trừ một điều, hôm nay Yến Chi đến lớp. Yến Chi học chung lớp với nó, chỉ do từ trước đến nay, hiếm khi cô đến lớp nên nó không biết. Mọi thứ vẫn ổn, cho đến hết giờ ra chơi. Nó và Phương vừa đi lên thì nghe tiếng la thất thanh của Yến Chi.

_ Sợi dây chuyền của tôi đâu mất rồi?

_ Đẽ đâu mà mất? - Một nam sinh hỏi, đồng thời bật tay vì tiếng hét quá to.

_ Tôi để trong cặp, ra chơi lên thì mất. - Yến Chi ngúng nguẩy

_ Kiểm tra lại kĩ chưa. - Một nữ sinh khác hỏi.

_ Chắc chắn là có người lấy rồi. - Yến Chi khẳng định. - Đi kêu hội học sinh lên và xét cặp hết lớp này cho tôi.

Theo lời Yến Chi, hần, Quân và Khánh đánh lên lớp 11A2, và công cuộc xét cặp bắt đầu. Nó đứng dựa vào tường im lặng quan sát. Cảm giác bất an lại dấy lên, một suy nghĩ thoáng qua trong đầu nó. Chết thật rồi, lần này nó đã bị chơi một vở đầu đến danh dự cũng không còn. Nhưng bây giờ đành phải chịu mà thôi vì ngay lúc này không có cách nào để dừng kế hoạch của bọn kia lại. Coi như lần này nó hết đường sống. Và đứng như những gì nó đã dự đoán, sợi dây chuyền đã được tìm thấy, ở trong cặp nó. Lần này, cả lớp đều chuyển ánh nhìn vào nó, kể cả Phương.

_ Thì ra là mày lấy. Đồ tham lam. - Yến Chi rít lên, nhưng sâu bên trong là nụ cười đắc thắng.

_ Không phải tôi. - Nó không thể nói được câu nào khác ngoài câu này. Trong tình thế này, phần thắng, nghiêng về Yến Chi.

_ Không phải sao nó lại nằm trong cặp cô. - Lần này là hần hỏi. Sự tức giận và thất vọng hiện rõ qua ánh mắt và lời nói.

_ Tôi không biết.

_ Mày còn chối. - Yến Chi định vung tay lên tát nó nhưng đã bị Phương giữ lại.

_ Cô bị mất vào giờ ra chơi. Nhưng giờ ra chơi, bạn ấy ở cùng tôi. - Phương nói, gương mặt vui vẻ thường ngày nhanh chóng biến mất khiến cho một kẻ đang quan sát lên lút khê giật mình.

_ Tao không cần biết, trong cặp nó là nó lấy.

Quân quan sát và lắng nghe thì thấy những gì Phương nói hoàn toàn chính xác và hợp lí. Nhưng anh không phải là người quyết định trong chuyện này, người quyết định là hần. Quân nhìn sang hai người bạn của mình, Khánh thì khỏi nói rồi, chỗ nào có Phương là y như rằng cậu ta không còn để ý chuyện xung quanh nữa rồi. Còn hần, nhìn sơ thì Quân đã đoán được tin hình. Hiện giờ, chắc chắn một điều là hần không thể tự duy thêm một điều gì nữa. Dù sao hần quen biết Yến Chi cũng lâu, tin cô ta vẫn tốt hơn tin nó, một người có lai lịch không rõ ràng chỉ vừa gặp vài tháng. Quân nhìn sang nó, chạm phải ánh mắt nó đang nhìn anh, một ánh mắt bất lực và chấp nhận. Tình thế của nó lúc này, không thể cãi.

_ Không chừng do cô bỏ vào cặp bạn tôi cũng nên. - Phương nhìn Yến Chi đầy khinh thường. - Hạng người như cô cái gì mà không dám.

_ Dừng tranh cãi đi. Xứ theo quy định từ trước đến nay. Đuổi học. Tôi sẽ trình báo việc này lên hiệu trưởng. Cô mau rời khỏi trường này đi. - Hần nói lạnh lùng rồi bước ra khỏi lớp.

_ Dù sao đi nữa, tôi vẫn nói là tôi không làm. - Nó khẳng định lại một lần nữa rồi xuống dọn tập.

Nó thấy Quân nhìn mình bằng ánh mắt thương hại, một ánh mắt mà nó cực kì ghét, ghét vô cùng. Nó ghét nhận được sự thương hại từ bất kì ai, điều đó khiến nó trở nên thâm hại hơn bao giờ hết. Nó ghét hần, vì hần đã không tin nó, vì hần đã tin Yến Chi. Nó không biết tại sao mình lại khó chịu khi hần tin người khác đến thế. Có lẽ đó là cảm giác của một người phải chịu tiếng oan. Nó tự nhủ. Nó nhìn sang Phương đang đứng cạnh mình. Nó hiểu sự im lặng của Phương lúc này.

_ Xin lỗi vì không giúp được bà.

_ Không sao, tui biết bà đã cố gắng, chỉ cần bà tin tui là được. - Nó cười.

_ Trong thời gian bà đi, chắc chắn tui và Minh sẽ tìm cách minh oan cho bà. - Phương nói. - Giữ liên lạc với tui nha.

_ Ừ.

Nó xách cặp ra khỏi lớp. Xung quanh là những tiếng xì xầm, **** rửa, thậm chí là lảng mạ. Nó chẳng buồn đáp lại, bởi vì đây chỉ là lẽ thường tình, một kẻ mang tiếng là ăn cắp thì luôn phải chịu những thứ như vậy. Nó đi ngang nơi Yến Chi đang đứng cùng nụ cười hả dạ. Nó lướt qua Yến Chi thật nhanh.

_ Cô có thể lừa tất cả mọi người, kể cả tên ngốc ngu xuẩn kia. Nhưng anh ấy, chắc chắn không thể bị cô lừa. - Nó nói với Yến Chi rồi bước ra khỏi lớp.

Yến Chi sau khi nghe xong câu nói đó thì tái mặt, tên ngốc ngu xuẩn là hần. Nhưng anh ấy, chắc chắn là Quân. Chuyện gì sẽ xảy ra khi Quân tìm ra sự thật, Yến Chi không dám nghĩ đến.

Nó lang thang ngoài đường cùng chiếc balo. Bây giờ nó chẳng biết phải đi về đâu. Gọi cho chú Lâm, người đang giúp nó thực hiện kế hoạch cũng không được vì bây giờ chú ấy đang ở nước ngoài, sẽ làm phiền lắm. Hiện giờ nó không có tiền, việc kiếm một chỗ ở cũng khá là khó. Nó lại nghĩ đến hần, nghĩ đến việc hần đã không tin nó, khiến tim nó bóp nghẹt. Cảm giác khó chịu lắm, không thể

diễn tả, tức giận, đau lòng, thất vọng. Nó không để ý mình đã lạc vào một con đường vắng từ khi nào. Từ trong hẻm, đã có một đám du côn đã đợi sẵn. Nhìn bọn chúng như mấy thằng nghiện làm nó rợn da gà. Và đám đó đã nhìn thấy nó, nó dường như đã đoán được điều gì sẽ đến với mình.

_ Em hiểu tại anh muốn gì rồi chứ? - Một tên nói.

_ Đánh nhau à? - Nó cười khẩy.

_ Em cứng đầu thật nhỉ?

Sau câu nói đó thì cả bọn xông vào nó. Nó ném thẳng chiếc ba lô đang đeo trên người sang một bên, dù sao trong đó cũng chỉ là sách vở. Nó nhanh chóng lấy đá ném một thanh sắt phang vào người, nhân lúc tên đó mất đà té chúi xuống, nó nhảy lên lưng tên đó lấy đá tung thẳng một cú đá thật mạnh vào mặt của một tên khác. Nó thầm cảm ơn Phương vì khi sáng nhỏ đã bắt nó mang giày thể thao chung nên bây giờ nó đánh nhau cực kì dễ dàng, không vướng víu, tuy mỗi lần đá là vấy tung lên nhưng nó không để tâm chuyện đó cho lắm. Nó cứ thế, tung những cú đá thật mạnh và chuẩn xác mà trước đây nó chưa bao giờ làm vào từng tên. Nó cứ tưởng tượng những tên đó là hân, và cứ ra đòn. Mười tên trong số hai mươi đã gục xuống. Nó không mệt mà càng hăng. Vội chop lấy một thanh sắt từ một tên đã gục ngã, trận chiến lao vào hiệp hai.

Lần này, nó hạn chế sử dụng chân, chủ yếu dùng gậy và nện vào bất cứ nơi nào mà nó có thể nghĩ tới. Hân không tin nó, hân tin cô ta, điều nó làm nó như điên tiết. Lực sử dụng ngày càng mạnh hơn, mạnh hơn. Bao nhiêu đòn nện bùng nổ. Tên cuối cùng, dường như là đại ca, và cũng là người khi này khiêu khích nó. Lúc này ánh mắt nó như đại đi. Tên đó cũng hoảng sợ một phần vì nãy giờ chứng kiến những gì nó đã làm với những tên kia. Cảm giác khiếp sợ dâng lên trong hân. Con giận của nó vẫn chưa nguôi. Điều gì tới cũng phải tới. Nó tung một cú vòng cầu vào đầu tên đó khiến hân choáng. Liên tục tung những cú lên gối vào ngực hân.

_ Mày nên hiểu, chộc tức Alie này lúc đang giận là một điều không nên.

Cái tên Alie tạo nên một chấn động mạnh cho tên đó. Hân chợt nhận ra người hân chộc, không phải hạng tầm thường, rồi hân ngất đi. Nó dùng tay lại, đứng thần người ra, tâm trạng có vẻ tốt hơn. Nó không tức giận như lúc nãy nữa, bây giờ nó đang buồn và nó đã khóc.

Tiếng xe mô tô đồ sộ xích gần đó, ngoài đầu hẻm, nó vội lau nước mắt đi. Nó không muốn ai thấy nó đang khóc, không muốn ai thấy sự hèn nhát của nó. Theo như nó dự đoán, số lượng vừa đến đó rất đông. Vì nó quay lưng lại với đường lớn bên ngoài nên nó không thể thấy ai đang bước vào trong hẻm.

_ Sao bọn này tàn tạ thế. Có ai đó đã xử dùm chúng ta à? Khỏe rồi. Khỏi phải đánh. - Một người nói.

_ Tao thích đánh hơn. Chán thế. Nằm bẹp hết trơn rồi. - Một người khác thờ dài đầy chán nản.

_ Anh hai, tại nó thế này hết rồi, giờ mình làm gì nữa ạ? - Lại một giọng nói khác cất lên.

_ Tại bay ở ngoài này. Tao vô trong xem xét. - Nhân vật được gọi là anh hai kia lên tiếng.

Nó vẫn đứng yên không quay đầu lại nhìn. Tiếng bước chân ngày một gần hơn, gần hơn. Nó nhanh chóng xoay người tung một cú đá bất ngờ. Người kia theo phản xạ vung tay ra đỡ. Nó và người đó chạm trán nhau. Sự ngạc nhiên xuất hiện trong gương mặt cả hai.

_ Là chị, Alie? - Người kia thốt lên.

_ Cậu là... Kent. - Nó cũng đáp lại đầy ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Phương bỏ học, lần đầu tiên. Cho dù trong lớp không tập trung đi chăng nữa, nhưng đây là lần đầu tiên Phương bỏ học. Nhỏ đi dạo lòng vòng ở khuôn viên trường. Tâm trạng Phương không được tốt và nhỏ không muốn ngồi trong lớp tí nào cả. Về KTX cũng không được nên Phương đành đi dạo. Nhỏ dừng lại ở một bãi cỏ, phía trước là một dòng sông. Khu này vẫn còn trong khuôn viên trường nhưng nơi này không nhiều người đến vì nó nằm hơi xa khu giảng đường và KTX. Phương ngồi xuống bãi cỏ xanh ngắt. Cảm giác bất lực, nhỏ đã không bảo vệ được cho người bạn của mình. Không chứng minh được những lời nhỏ nói là đúng. Đúng là ở ngôi trường này, có gia thế, sẽ có tất cả. Có lẽ đã đến lúc, Phương cho mọi người biết, nhỏ là ai.

_ Em có chuyện buồn à? - Một giọng nói của nam cất lên.

Phương giật mình nhìn sang, là Khánh. Khánh ngồi cạnh Phương, ánh mắt anh nhìn nhỏ, tha thiết và muốn được chia sẻ cùng nhỏ. Phương nở một nụ cười buồn, khẽ gật đầu.

_ Em có thể chia sẻ với anh không? - Khánh hỏi.

_ Nếu chia sẻ với một người em không biết sẽ giúp em trở nên tốt hơn thì em sẽ làm.

_ Anh nổi tiếng thế mà em không biết à? - Khánh hỏi, nửa thật, nửa đùa.

_ Em không hứng thú với Hotboy. - Phương nháy mắt tinh nghịch.

_ Vậy thì bây giờ mình làm quen đi. Anh là một người bình thường, không phải hotboy gì cả. - Khánh quay sang nhìn Phương, nở một nụ cười. - Chào em, anh là Khánh.

_ Chào anh, em là Phương.

_ Vậy giờ quen nhau rồi, em có thể kể cho anh biết em gặp chuyện gì không?

_ Chỉ là một cảm giác bất lực thôi anh à. Rõ ràng cả giờ ra chơi bạn ấy ở cạnh em. Vậy mà, bạn ấy bị kết tội ăn cắp quá dễ dàng, em, em không thể nói giúp bạn ấy được. Em, em, cảm thấy thất vọng về chính bản thân mình quá. - Phương nói, dường như nhỏ đã khóc.

_ Em đã cố gắng hết sức rồi. Anh tin, bạn em sẽ được minh oan thôi. Em đừng buồn quá. - Khánh nói, ánh mắt cậu hướng về phía dòng sông trước mặt.

_ Có lẽ vậy. Em hy vọng thế. - Phương vội lau nước mắt. Nhỏ đã thất hứa mất rồi.

_ Ô, em khóc đấy à? - Khánh lúng túng.

_ Không sao, đừng bận tâm. - Phương nhanh chóng lấy lại nụ cười thường ngày.

_ Đi theo anh.

Khánh kéo tay Phương. Và họ tới phòng nhạc cụ của trường. Khánh dẫn Phương đến cây Piano màu trắng ở gần cửa sổ.

_ Nếu em muốn khóc, anh cho mượn vai nhé.

Khánh bắt đầu đệm đàn và cất tiếng hát. Mọi uất ức trước giờ của Phương mà nhỏ luôn phải kiềm nén bây giờ tuôn ra hết theo làn nước mắt. Vô thức Phương dựa vào vai Khánh. Tiếng hát và tiếng đàn hòa quyện, mang đến cho Phương cảm giác bình yên và được chia sẻ, nhỏ vẫn khóc, nhưng tâm trạng dần dần thoải mái hơn.

If the hero never comes to you

If you need someone you're feeling blue

If you wait for love and you're alone

If you call your friends nobody's home

You can run away but you can't hide

Through a storm and through a lonely night

Then I'll show you there's a destiny

The best things in life they are free

But if you wanna cry

Cry on my shoulder

If you need someone

Who cares for you

If you're feeling sad

Your heart gets colder

Yes I show you what real love can do

If your sky is grey oh, let me know

There's a place in heaven where we'll go

If heaven is a million years away

Oh, just call me and I'll make your day

When the nights are gettin' cold and blue

When the days are gettin' hard for you

I will always stay here by your side

I promise you I'll never hide

But if you wanna cry

Cry on my shoulder

If you need someone

Who cares for you

If you're feeling sad

Your heart gets colder

Yes I show you what real love can do

But if you wanna cry

Cry on my shoulder

If you need someone

Who cares for you

If you're feeling sad

Your heart gets colder

Yes I show you what real love can do

What real love can do

What real love can do

What love can do

What love can do

Love can do

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

_ Sao chị lại ở đây? - Kent hỏi, sau khi đã hạ tay xuống.

_ Chuyện dài lắm, khi nào rảnh chị kể. - Nó nói. - Thế nhóc tới đây làm gì?

_ Để xử cái lũ vừa bị chi xử. - Kent thở dài nhìn bọn đang nằm rạp dưới chân mình.

_ Vậy chị nâng tay trên nhóc à. Xin lỗi nhé. - Nó cười khi.

_ Ờ, không sao. Chị có định ra ngoài không, hay ở trong này luôn. - Kent hỏi.

_ Ra chứ.

Nó và Kent ra khỏi con hẻm tốt. Cả đám đàn em đi cùng Kent nhìn nó với ánh mắt tò mò và ngạc nhiên. Trước giờ anh hai của bọn nó có đi cùng với cô gái nào đâu. Mà từ trong hẻm này bước ra thì chẳng lẽ cô ta là kẻ hạ hết bọn này à. Ánh mắt từ ngạc nhiên tò mò, chuyển sang kinh hãi. Con gái mà đập hai mươi thằng te tua như thế này sao. Một nhân vật không nên đụng vào.

_ Anh hai, người này là ai vậy? - Một tên làm liều hỏi.

_ À... Là bạn gái. - Kent nở một nụ cười đều.

_ Đây thì bạn gái. - Nó đập Kent một phát khiến cậu ngã lộn ra đất và chịu một phen mất mặt với tụi đàn em.

_ Ấc, em xin lỗi. Đùa chút thôi. Là chị tao. - Kent lồm cồm bò dậy và đấm chính.

_ Dễ nghe hơn rồi đấy.

Lũ đàn em của Kent lại thêm một phen bất ngờ. Anh hai lạnh lùng oai phong của nó đâu mất rồi. Cô gái đó là ai mà khiến anh hai nó sợ đến vậy, bị đánh mà không dám phản ứng. Kent bị người khác nhìn mình bằng ánh mắt đó thì cực kì khó chịu. Còn nó, chẳng nói chẳng rằng, chỉ im lặng quan sát phản ứng đầy thú vị của Kent.

_ Tụi bay quay về bar Night hết đi. Tao về sau.

Lũ kia theo lệnh Kent rút về gần hết. Kent liền vứt bỏ bộ mặt tràn đầy sát khí khi nãy ra, và thay vào đó là bộ mặt cún con đầy dễ thương khiến nó hơi hoảng vì sự thay đổi thần tốc này.

_ Nhóc có chỗ nào cho chị tá túc vài ngày không? - Nó thở dài, nghĩ đến tình trạng của mình.

_ Đây ý. Mà chị gặp chuyện gì sao? - Kent lo lắng.

_ Lúc khác chị kể.

_ Vậy giờ đi hóng gió với em. Mà với bộ đồng phục này, khó cho chị đi nhiều nơi lắm. - Kent nhận xét.

_ Ừ, chị cũng nghĩ thế.

_ Thôi, xuất phát nào.

Nó lên moto của Kent, rồi cậu ta phóng xe với tốc độ cực kì nhanh. Điểm đến đầu tiên là shop thời trang. Nó chọn đại cho mình một bộ đồ. Chọn đại thôi nhé, tâm trạng bây giờ của nó cực kì xấu. Gỡ bỏ bộ đồng phục và thay vào đó là chiếc quần short, áo thun dài tay màu đen. Bây giờ trông nó hoàn toàn khác trước. Nó lang thang ăn uống sơ sài với Kent rồi đến bar Night. Nó theo Kent vào bằng đường khác dẫn tới tầng phòng VIP, vì nó không muốn gây ồn ào, sẽ rất phiền phức khi mọi người thấy nó đi cùng Kent.

_ Chị vẫn uống như trước nhĩ? - Kent hỏi, sau khi gọi nước uống cho mình.

_ Ừ.

_ 1 Sherry nữa. - Kent nói với phục vụ rồi ra hiệu cho cậu ta ra ngoài.

Cánh cửa bên ngoài khép lại. Nó thở dài đầy mệt mỏi.

_ Bây giờ chị có thể cho em biết chuyện gì xảy ra được không? - Kent nói nghiêm túc.

_ Jane, bà ta đã tìm cách giết chị.

_ Cái gì, bà ta dám... - Kent ngạc nhiên trước những gì nó vừa nói.

_ Bà ta định thiêu sống chị, nhưng may mắn chị đã thoát, và giờ đây, chị đang sống, dưới danh nghĩa một kẻ đã chết.

_ Vậy còn Jake, anh ấy có biết không?

_ Bà ta canh Jake sang Úc rồi ra tay. Chị chưa liên lạc với nó nhiều tháng nay. Cứ để nó nghĩ chị đã chết cũng được.

_ Anh ấy sẽ buồn lắm - Giọng Kent trầm hẳn.

_ Buộc phải như vậy thôi. Nó là một đứa thông minh, chắc chắn nó sẽ tìm ra sự thật. Với lại, cứ để bà ta nghĩ chị đã chết, bà ta sẽ lộ sơ hở và ít đề phòng, dễ dàng cho chị thực hiện kế hoạch. Chị đang theo học trường Blue. Vì một hiểu lầm nhỏ mà chị bị đuổi học nên mới nhờ em, chị thật là ngại quá.

_ Gia đình em mang ơn chị rất nhiều. Ít nhất, chị cũng phải cho cơ hội để trả ơn chứ. - Kent cười. Đúng là gia đình cậu đã nợ gia đình nó rất nhiều.

Tiếng gõ cửa, bồi bàn mang rượu vào. Rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

_ Em đang học trường gì nhỉ? - Nó chợt nhớ ra.

_ Em hoàn thành chương trình đại học rồi, đang giúp ba một vài thứ.

_ Giúp gì, ba em gặp vấn đề gì sao? - Nó lo lắng. Nó xem ba của Kent cũng như là ba ruột của mình vậy.

_ Thì em chỉ giải quyết đùm ba một số thành phần gây rối ở những bar, khách sạn, cửa hàng... của tập đoàn gia đình em thôi.

_ Ủ, dạo này em cũng giỏi lên ấy chứ, có đàn em luôn nha. - Nó trêu Kent.

_ Bình thường thôi chị ạ. Cũng nhờ chị với anh Jake giúp đỡ em thôi. Em chẳng bằng huyền thoại Alie và Jake đâu.

_ Đừng nói thế chứ. Tụi chị hết thời rồi em à. Alie and Jake, những cái tên đã quá cũ rồi.

_ Chưa chắc đâu chị. Chỉ cần chị chịu lộ diện, chị sẽ vẫn là huyền thoại.

_ Thôi, chị không muốn gây sự chú ý.

Tiếng gõ giữa làm gián đoạn cuộc trò chuyện giữa nó và Kent. Một tên đàn em của Kent hốt hải chạy vào thông báo.

_ Anh hai, tụi thằng Matt muốn gặp anh.

_ Tụi bay không tự lo được à? - Kent thờ dãi.

_ Tụi nó đông quá, sợ tụi em đánh không lại.

_ Rồi, tao ra. - Kent nói. - Chị ở đây đợi em tí.

_ Ừ.

Nó ngồi bên trong đợi. Nhớ về quá khứ, nó chỉ mỉm cười. Huyền thoại gì chứ, chỉ là ảo mà thôi. Ba của nó đã giúp đỡ ba Kent trong lúc ông gặp khó khăn về tài chính, vực dậy tập đoàn đang đứng trên bờ vực phá sản. Còn nó và Jake đã cứu Kent thoát khỏi một vụ xử hội đồng nên Kent cũng quý nó và Jake lắm. Bỗng dưng, có một tiếng đập cửa, và rồi cánh cửa bật ra, một vài tên trông khá bặm trợn bước vào.

_ Ai đây, người yêu thằng Kent à? Xinh phết nhỉ? Có con tin rồi đây. - Một tên nói. - Bắt con nhỏ đó lại.

Năm tên lao vào cùng một lúc. Nó nhanh chóng lách người sang một bên để né. Tên thứ nhất lao vào định túm lấy tay hay tóc của nó như hắn thường làm, cánh tay của hắn đã bị nó giữ lại, bẻ ngược ra sau và lên gối vào ngực hắn. Như một phản xạ, nó cúi người, bật một cú đá về phía sau, đánh bay con dao đang cầm trên tay của hắn. Nó xoay người tung một cú đá vào mặt một tên khác. Đôi giày thể thao khi sáng đã được thay bằng đôi giày cao gót từ bao giờ. Những kẻ đàn gục ngã đều bị trầy xước bởi gót giày của nó. Cho đến khi tên cuối cùng đã bị hạ gục, nó có linh cảm không tốt. Có vẻ trận chiến bên ngoài không được thuận lợi, vì phe kia đã xông vào tận bên trong.

Nó nhanh chóng ra bên ngoài bar. Cuộc chiến vẫn chưa dừng, ngang tàng ngang sức. Nó vội chạy đến phía sau Kent, dùng tay đỡ một thanh sắt đáng lẽ ra đã giáng trúng lưng Kent. Rồi nhanh chóng đập vào bụng tên đó. Nó nhanh chóng hòa vào trận chiến. Từ khi có nó, trận chiến có vẻ thuận lợi hơn. Phe nó nhanh chóng giành được lợi thế và chiến thắng.

Đội phe kia rút hẳn, bên nó bắt đầu băng bó vết thương. Nó thì không bị trầy xước gì cả. Còn Kent, bị vài vết thương nhỏ. Trong lúc băng bó cho Kent, nó cố tình dùng bông gòn ấn vào vết thương đó.

_ Đau, đau chị ơi. - Kent la oai oái, lại một lần nữa, mất hình tượng.

_ Cho mày chữa. Tình hình bất lợi, sao lại ra một mình. Xem nữa thì tiêu rồi đó biết chưa. - Nó mắng Kent.

_ Em xin lỗi. Bữa đầu mà đã bắt chị động chân động tay rồi. - Kent xịu mặt, trông rất đáng thương.

_ Thôi, tha lỗi cho em. Đưa chị về.

Hắn và Quân cùng xem TV ở KTX. Trong họ là những suy nghĩ và cảm xúc khác nhau, hoàn toàn đối lập. Hắn tin vào những gì mình đã thấy và suy đoán. Hắn thất vọng vì điều đó. Còn Quân, anh vẫn phải tìm cho ra sự thật, nhân dịp này, vạch mặt Yến Chi luôn. Nhưng làm cách nào thì anh vẫn chưa

biết. Có lẽ Quân cần sự giúp đỡ.

_ Mày vẫn tin Yến Chi à? - Quân quay sang hỏi hấn.

_ Chứ mày nghĩ mọi chuyện đã thế, tao phải tin ai. - Hấn trở nên cáu gắt.

_ Không ghét Yến Chi nữa à?

_ Vẫn còn, nhưng ít hơn.

Khánh mở cửa vào phòng. Hấn và Quân nhìn Khánh đầy nghi ngờ, hiếm khi nào thấy Khánh vui như hôm nay. Quân và hấn bước tới gần nhìn từ trên xuống dưới, ánh mắt đầy gian tà.

_ Mới đi đâu về? - Quân hỏi.

_ Đi ăn.

_ Với ai? - Tới lượt hấn.

_ Một mình.

_ Sao vai áo phải của mày ẩm ẩm thế nhở? - Hấn hỏi.

_ Mùi nước hoa của tụi con gái. À há, cái thằng này cho gái mượn vai khóc nè. - Quân sau một hồi quan sát và suy luận thì đưa ra nhận xét.

_ Làm... làm... gì có. - Mặt Khánh đỏ bừng lên.

_ Còn chổi này.

Thế là hấn, Khánh và Quân lao vào đánh nhau.

Kent đưa nó tới một khu chung cư sang trọng ngay chung cư thành phố. Đây là chung cư của nhà Kent nên việc ra vào rất dễ dàng. Tất cả các phòng ở tầng 12 đều bỏ trống, dành cho người quen của gia đình Kent. Nó chọn đại một phòng ở tầng đó.

_ Cảm ơn em nhiều nhé.

_ Không có gì đâu chị. Mà em ở phòng bên cạnh, có gì chị cứ kêu.

_ Sao không về nhà?

_ Ở đâu chẳng thế hả chị. Thôi chúc chị ngủ ngon.

Kent nói rồi bước vào ngay phòng bên cạnh. Nó cũng vào phòng của mình. Gọi là phòng thì hơi khiêm tốn, đây là một căn hộ khá rộng, cho cả gia đình ở vẫn đủ đầy chứ. Nó mở tủ quần áo ra thì thấy Kent đã chuẩn bị sẵn cho nó vài bộ cũng tạm ổn. Coi bộ gu thẩm mỹ của Kent không quá tệ. Nó nhún vai rồi bước vào phòng tắm. Sau khi tắm xong, nó dùng máy tính để bàn có sẵn để lên mạng. Lướt Facebook một lượt, mò sang nick cũ xem có ai nhắn gì quan trọng xong rồi, nó định out để đi ngủ, nhưng nó thấy có người pm mình, là Minh.

_ " Tui đã nghe Phương kể rồi, chia buồn nhé."

_ Ờ, không sao. Chẳng buồn. - Nó rep

_ " Mà tối nay bà ngủ ở đâu. Hình như bà đâu có nhà ở đây. Người quen cũng không. Để tui giúp cho."

_ Không sao, tui đang ở một nơi rất tốt. Người quen cũ, tình cờ gặp.

_ " Tui với Phương đang tìm cách giúp bà nè."

_ Thanks hai bà, nhưng cũng chẳng cần thiết đâu.

_ " Dù bà không muốn học ở đây nữa, nhưng chịu tiếng oan thì không vui tí nào đâu"

_ Ủ, thôi tui đi ngủ nha. Pp, G9

_ " Ừm, pp"

Chương 18

Quân đi dạo dọc hành lang các lớp học từ buổi sớm khi trời chưa sáng hẳn, bầu trời là một màu xanh đen. Tuy các hành lang đã được chiếu đèn sáng nhưng bên trong các lớp học vẫn tối om. Lấy cớ trực nhật, Quân ra khỏi KTX từ sớm để đến lớp. Quân đứng ngoài hành lang, anh nhìn xuống sân trường vắng vẻ, chỉ có lác đác vài học sinh dậy sớm tập thể dục. Không khí buổi sáng mát mẻ, khiến Quân dễ chịu. Anh thích cảm giác như thế này. Khả bình yên. Quân dựa người vào lan can, anh nhìn vào lớp học của mình. Một nơi ngày nào Quân cũng có mặt, nhưng không bao giờ có mặt trọn vẹn cả ngày. Bỗng nhiên một chấm đỏ lóe lên nơi góc trần nhà của lớp làm Quân chú ý. Vì trong lớp vẫn còn tối nên Quân dễ dàng quan sát nó hơn. Cứ khoảng 5 giây, thứ ánh sáng đó lại lóe lên.

_ Camera à? - Quân lẩm bẩm.

Chắc có lẽ là camera thật. Lúc trước Quân luôn thắc mắc, với một ngôi trường lớn như thế này mà không có camera giám sát thì thật kì lạ. Nhưng không ngờ nó được giấu kín như thế này. Một suy nghĩ lóe lên trong đầu Quân, anh nhanh chóng chạy xuống lớp 11A2. Quân đứng ngoài cửa lớp, im lặng quan sát. Đúng như Quân đã đoán, ở vị trí đó, thứ ánh sáng màu đỏ lại lóe lên sau mỗi 5 giây. Một nụ cười nửa miệng trên khóe môi Quân.

_ Phải tìm ra nơi cất giữ những đoạn băng này.

Tranh thủ lúc mọi người chưa thức dậy, Quân tìm đến phòng bảo vệ. Có vẻ bác bảo vệ đã đi đâu đó rồi. Và ông ta thật bất cẩn khi để chùm chìa khóa trong phòng. Quân vội lấy chùm chìa khóa rồi nhanh chóng tiến về phòng hiệu trưởng. Sau khi mở cửa, Quân khởi động chiếc máy tính để bàn duy nhất trong phòng, tất cả mọi dữ liệu, đều nằm ở đây. Quân hơi khó khăn để hack mật khẩu để khởi động máy. Một lúc sau, có vẻ Quân đã tìm ra thứ gì đó, anh nhấp chuột vào, nhưng màn hình hiện lên khung yêu cầu nhập mật khẩu. Quân thờ dãi, kiểu này phải nhờ sự giúp đỡ, chứ một mình anh thì không đủ sức.

Bỗng nhiên anh nghe tiếng bước chân, ngày một gần hơn, gần hơn. Quân nhanh chóng tắt màn hình rồi chui ngay xuống gầm bàn để trốn. Tiếng mở cửa bước vào phòng. Có lẽ người đó cũng không nhận ra sự kì lạ của căn phòng ngày hôm nay. Không dùng chìa khóa vẫn mở được cửa. Tim Quân đập mạnh. Cố gắng không gây ra tiếng động.

_ Phòng hiệu trưởng hôm nay có lẽ vẫn còn sạch, không cần lau dọn.

Người đó nói rồi bước ra ngoài. Quân ra khỏi gầm bàn mà tim vẫn còn đập mạnh. Anh nhanh chóng tắt máy tính rồi ra ngoài, khóa nhanh cửa phòng hiệu trưởng lại. Quân xuống phòng bảo vệ, lúc này ông ta vẫn chưa về phòng, là một lợi ích cho anh. Quân để lại chùm chìa khóa vào chỗ cũ rồi hòa vào những học sinh đang chơi đùa dưới sân trường. Quân đến khu KTX nữ, anh cần một sự trợ giúp. Vừa đến, anh đã thấy Phương xuống.

_ Em lên lớp à? - Quân chạy đến hỏi Phương.

_ Ừm.

_ Hình như nhóm em còn 1 người. - Quân nhớ nó thường đi cùng 2 người bạn. Mà trong đó, ngoài Phương ra còn một người nữa.

_ Hôm nay bạn ấy không lên lớp. - Phương giải thích.

_ Tại sao? - Quân thắc mắc.

_ Để tránh người làm phiền thôi. Mà anh hỏi chi vậy? - Phương nghi ngờ.

_ Anh cần người giúp để giải oan cho cô bạn của em.

_ Anh nhờ Minh đi, nó đang rảnh. Còn em phải lên lớp chép bài để đưa cho Trang khi nó quay lại học và Minh khi nó đi học lại nữa. Anh gọi vào số này đi, sẽ gặp được Minh. Thôi, em lên lớp đây, chào anh. - Phương đưa cho Quân một mảnh giấy rồi bỏ đi.

Quân gọi cho Minh và hẹn nhỏ lên sân thượng. Rồi anh cũng quay về phòng mình lấy theo chiếc laptop rồi lên sân thượng chờ Minh. Rất lâu sau, Minh mới mò lên với bộ dạng không được tốt lắm. Nhỏ đứng thờ hồng hộc.

Dường như Minh đã chạy một quãng đường dài mới tới được đây. Minh bước đến chỗ Quân đang ngồi cùng chiếc laptop.

_ Tôi có thể giúp gì được cho anh? - Minh hỏi giọng lạng lừng và dè chừng.

_ Em biết hack mật khẩu không? - Quân nhìn sang Minh đang ngồi bên cạnh hỏi.

_ Biết, nhưng không giỏi lắm đâu. Mà anh cần tôi hack mật khẩu nào.

_ Trang chủ của trường.

Mình cười khẩy. Có thể những cái khác quá khó với nhỏ nhưng trang chủ của trường là một vấn đề khá dễ. Vì hệ thống bảo mật hồ sơ của trường là do Minh và một người anh họ thực hiện theo yêu cầu của ba nhỏ. Mình lấy chiếc laptop của Quân rồi bắt đầu công việc của mình. Mình mở được lớp mật khẩu đầu tiên, rồi thêm nhiều hàng rào bảo vệ khác nữa. Quân nhìn muốn chóng mặt. Anh không hiểu sao, Minh lại không bị vướng chỗ nào, thao tác rất thuần thục. Một lát sau thì Minh cũng truy cập được vào trang chủ của trường, một nơi chỉ có hiệu trưởng mới vào được. Quân lấy lại laptop và bắt đầu tìm thứ anh muốn. Minh chỉ im lặng quan sát, nhỏ dần dần hiểu được mục đích của Quân khi nhờ và mình khi nhìn vào những thứ Quân truy cập.

Một đoạn video được mở lên. Minh và Quân tập trung xem. Đây chỉ là một đoạn video bình thường thôi. Là khung cảnh lớp 11A2. Mọi thứ vẫn bình thường. Giờ ra chơi mọi người đi ra khỏi lớp hết. Trong lớp không còn một bóng người. Bỗng nhiên, có một người mở cửa vào lớp. Nhanh chóng người đó mở cặp nơi Yên Chi đang ngồi ra, lấy sợi dây chuyền chạy sang cặp nó và bỏ vào trong. Hành động rất nhanh, chỉ diễn ra trong khoảng 2 phút, rồi người đó đi ra khỏi lớp, mọi thứ lại trở về như cũ.

_ Tua lại đoạn đó đi. - Minh nhắc Quân.

Quân tua chậm lại đoạn phim, rồi dừng lại ngay đoạn đó.

_ Zoom lên để thấy mặt đi, hình như là nữ. - Minh chỉ vào màn hình.

Theo lời Minh, Quân phóng to lên, và đúng là nữ sinh thật. Quân có gắng chỉnh sao cho có thể nhìn thấy

được bảng tên. Qua màu sắc đồng phục, Quân và Minh đã biết đây là học sinh lớp 10.

_ Hà Phương Ngọc, 10A9. - Minh đọc bảng tên hơi mờ qua màn hình máy tính.

_ Vậy là sự thật đã rõ, có người hại Trang. - Minh nhanh chóng đưa ra kết luận sau khi xem xong video.

_ Chấn chấn là thế rồi. Nhưng người này đâu có thù oán gì với Trang đâu. - Quân thắc mắc. - Nhiều khi họ chưa hề gặp nhau.

_ Có lẽ anh nói đúng. Nhưng tiếp theo mình sẽ làm gì, đưa đoạn video này cho cả trường xem và chứng minh bạn tôi trong sạch.

_ Tôi nghĩ làm thế không ổn. Nếu làm vậy sẽ lộ ra chúng ta hack trang chủ của trường. Chắc phải làm hung thủ tự khai thôi. - Quân tắt laptop và nói.

_ Nhưng bằng cách nào?

_ Để tôi tính.

Minh tạm biệt Quân, nhỏ quay về KTX của mình. Minh phải đi đường vòng, thỉnh thoảng phải chạy vì có một cái đuôi dai dẳng đang theo dõi nhỏ. Quân quay về phòng hội học sinh cất đi chiếc laptop của mình. Tình cờ anh gặp Yên Chi và hân đang ngồi trò chuyện cùng nhau. Quân chiếu ánh mắt thất vọng về hân, hân cũng thấy, hân cũng biết nhưng hân im lặng xem như chưa từng thấy ánh mắt đó. Yên Chi đã thành công trong việc làm hân ghét nó và thân thiết lại với mình. Quân không thể hiểu hân nghĩ gì nữa. Một con người cứng đầu, nóng nảy, và khó hiểu.

Quân xuống lớp 10A9, anh xin giáo viên đang đứng lớp cho anh gặp Phương Ngọc, đồng thời cũng xin phép cho em nghỉ học cả ngày hôm nay. Một lát sau, Ngọc bước ra nhìn Quân đầy ngạc nhiên. Còn lớp Ngọc thì xôn xao hân lên.

_ Em đi cùng tôi một lát, được chứ? - Quân đề nghị lạnh lùng.

_ Được ạ. - Ngọc còn ngạc nhiên nhưng cũng đồng ý.

Quân định đưa Ngọc đến quán Bar ở khuôn viên trường, nhưng dường như điều đó khá mạo hiểm, vì kẻ anh đang nghi ngờ có thể sẽ biết đến cuộc nói chuyện này. Quân đành dùng quyền lợi của hội phó hội học sinh để ra khỏi trường. Quân đưa Ngọc đến một quán cà phê ở gần trường. Nơi này trang trí rất dễ thương và sang trọng. Sau khi gọi thức uống thì Quân đi thẳng vào vấn đề.

_ Tại sao em lại làm vậy? - Quân vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng cố hữu, thái độ mà anh vẫn thường dùng khi tiếp xúc với người lạ.

_ Làm gì là làm gì? - Ngọc ngạc nhiên.

_ Tại sao em lại lấy sợi dây chuyền của Yên Chi bỏ vào cặp Quỳnh Trang, khiến Trang bị oan. - Quân nói thẳng

_ Em... không làm. - Ngọc giật mình, nhưng vẫn chối.

_ Tôi có đầy đủ bằng chứng để kết tội em đấy. Em không chối được đâu. Đùng để tôi đưa đoạn video này cho cả trường xem. - Quân đẩy cho Ngọc xem đoạn Video trên Iphone của mình.

Gương mặt Ngọc dần biến sắc. Mọi chuyện đã lộ ra hết rồi. Liệu Ngọc có nên khai hết sự thật với Quân. Liệu anh có tin và giúp đỡ nhỏ.

_ Đúng là em đã làm - Ngọc lí nhí, sẵn sàng gánh chịu mọi hậu quả có thể đến với mình.

_ Tại sao? - Khác với những gì Ngọc đã đoán, Quân không làm gì cả, ngay một thái độ tức giận cũng không. Vẫn giữ thái độ lạnh lùng khi này.

_ Em... không thể nói.

_ Tôi cho em vài phút để suy nghĩ kĩ lại, đừng hối hận.

Quân đến quầy thu ngân để gọi thêm vài món ăn nhẹ cũng như để thời gian để Ngọc suy nghĩ lại về quyết định của mình. Ngọc cảm thấy sợ, sợ người con trai khi này nói chuyện với mình. Nếu không nói ra sự thật thì có lẽ hậu quả sẽ không lường trước được. Anh hầu như không bận tâm chuyện Ngọc có làm hay không, điều duy nhất anh thắc mắc là lí do. Mà lí do, làm sao nhỏ có thể kể cho anh được. Vì cả mạng sống của nhỏ và gia đình đều phụ thuộc vào điều này.

Bước vào quán là ba tên du côn với những mái tóc nhuộm xanh, đỏ lòe loẹt. Chúng lướt mắt khắp cả quán, định gây rối. Và rồi tia nhìn đó dừng lại ở Ngọc, nhỏ đang ngồi một mình, phân vân và lo lắng cho quyết định của mình. Ba tên đẩy bước đến bàn của Ngọc đang ngồi, nụ cười nham nhở.

_ Đang đợi người yêu à cô em - Tên nhuộm tóc màu đỏ hỏi.

_ Tránh ra đi. - Ngọc nói đầy mệt mỏi.

_ Chắc mới bị người yêu đá rồi. Thôi đi với tụi anh đi. - Tên ấy vẫn tiếp tục.

_ Đã bảo là tránh ra rồi. - Ngọc bắt đầu cầu.

Ba tên kia cũng dần mất bình tĩnh, chúng kéo tay Ngọc đi. Nhỏ cố níu lại nhưng không nổi. Cố làm mọi cách thoát ra nhưng không được. Ngọc bắt đầu khóc, nhỏ sợ lắm. Bọn chúng vẫn cứ lôi Ngọc đi, nhỏ cố gắng vùng vẫy nhưng không được. Bất lực. Mọi người trong quán không ai dám làm gì vì họ không muốn dính líu tới bọn giang hồ này.

_ Thả cô bé đó ra. - Một giọng nói lạnh cắt lên, cả ba tên quay lại nhìn người vừa nói.

_ Thăng oắt này...

Tên tóc đỏ lao tới đâm Quân, nhưng nhanh chóng bị anh giữ lấy tay và hạ đo ván bằng một thế võ Judo thuần thực. Hai tên còn lại thấy đại ca mình bị đánh liền lao vào, nhưng chưa chạm được vào Quân thì đã bị anh giáng cho một cú đá vào bụng, khiến tên đầu tiên ngã quỵ. Tên còn lại bị dồn vào đường cùng đành rút dao ra. Hắn nhắm vào Quân mà chém. Anh né được nhưng bị trượt qua mặt một đường nhỏ. Quân ngả người để né con dao đang hướng đến mình. Tung cú đá thẳng vào mặt tên đó để kết thúc trận chiến. Bảo vệ cũng kịp vào để lôi bọn chúng đi. Xung quanh mọi người vẫn nhìn Quân trầm trồ thán phục. Quân bước lại chỗ Ngọc đang đứng thất thần và vẫn đang còn sợ hãi.

_ Không sao chứ?

Ngọc lắc đầu. Ngọc không nói gì, lẳng lặng, lấy một miếng băng cá nhân trong túi xách ra và dán vào mặt Quân, anh đã bị dao trượt qua trong lúc đánh nhau. Ngọc quay lại chiếc bàn khi này ngồi đối diện Quân. Có lẽ đến lúc phải có câu trả lời.

_ Cảm ơn anh đã cứu em. - Ngọc ngập ngừng, không dám nhìn Quân.

_ Không có gì. - Quân vẫn lạnh lùng như vậy.

_ Em... em... không cố ý hại chị Trang đâu. Nhưng nếu không làm, gia đình em sẽ chết mất. - Ngọc khóc, nhỏ biết nói ra là một quyết định sai lầm và dẫn đến cái chết.

_ Em bình tĩnh lại kể anh nghe. - Quân gỡ bỏ chiếc mặt nạ lạnh lùng khi này.

_ Nếu em không làm theo những gì chị Yến Chi nói, ba chị ấy sẽ dùng tiền và áp lực từ các công ty khác khiến công ty gia đình em phá sản mất. Trước đây, ba chị ấy cũng lừa ba em vay tiền của bọn cho vay nặng lãi, nếu như công ty ba em phá sản thì bọn cho vay nặng lãi sẽ đánh chết ba và anh trai em mất. Em xin lỗi, em không cố ý hại chị Trang đâu. - Ngọc khóc nức lên. Nhỏ đã bị Yến Chi ép vào đường cùng.

Quân im lặng, anh hiểu hoàn cảnh của Ngọc. Nếu nhỏ không làm thì cả gia đình nhỏ sẽ không còn đường sống. Không thể trách Ngọc được. Có lẽ nói cho Quân biết, Ngọc đã phải cố gắng rất nhiều. Vì có lẽ sau cuộc nói chuyện này, chính Ngọc cũng không được an toàn nữa.

_ Anh chắc chắn gia đình em sẽ an toàn thôi. Rất biết ơn em vì đã nói cho anh biết sự thật. - Quân nói, đưa tay lau những giọt nước mắt đang rơi trên khóe mắt Ngọc.

_ Em xin lỗi. - Giọng Ngọc nhỏ dần.

_ Em không có lỗi. Em bị ép mà. Công ty gia đình em tên gì? Anh sẽ giúp.

_ Dạ Lâm Phong.

Quân rút điện thoại ra gọi cho một người. Người đó đủ khả năng để giúp cô gái đang ngồi trước mặt Quân. Anh phải giúp Ngọc, bằng mọi giá.

_ Mẹ ơi, mẹ giúp tập đoàn Lâm Phong đùm con nha. Mẹ cố làm cho họ không phải dựa vào bên Hoàng Yến nữa á. Cuối tuần, con sẽ về giúp mẹ quản lí tập đoàn. Con yêu mẹ, chúc mẹ một ngày làm việc tốt lành.

Quân cúp máy, trước sự ngỡ ngàng của Ngọc. Gia đình nhỏ đã được cứu, chỉ nhờ một cú điện thoại thôi sao. Hôm nay Quân cứu nhỏ đến những hai lần, có lẽ lần này, gia đình nhỏ mắc nợ Quân rồi, ngay cả nhỏ cũng vậy.

_ Anh đã giúp em rồi, bây giờ em phải giúp ngược lại anh.

_ Em giúp anh được sao?

_ Chỉ cần em làm đúng những gì anh hướng dẫn. Còn về sự an toàn của em, anh chắc chắn.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Hắn cùng Yến Chi đến trung tâm mua sắm. Mọi quan hệ của hắn và Yến Chi đã cải thiện rất nhiều. Hắn vẫn cảm thấy khinh con người đầy thủ đoạn của Yến Chi nhưng hắn không rõ tại sao lại làm như vậy, quay lại thân thiết với một người mình đã từng nói nặng lời. Một phần nào đó trong thâm tâm hắn muốn nó thấy và hắn muốn nhìn thấy nó khó chịu khi hắn đi cùng với Yến Chi. Chẳng lẽ hắn muốn chọc nó tức sao?

Có lẽ ông trời cũng giúp hắn, ông ta đã sắp xếp cho hắn được gặp nó như ý hắn muốn. Trong lúc hắn cùng Yến Chi đi dạo quanh trung tâm mua sắm thì hắn thấy nó từ xa hướng đối diện với hắn. Yến Chi vẫn mãi xem trang sức nên không hề thấy nó. Hắn nhìn nó, phải, hắn rất khinh thường những kẻ ăn cắp, hắn lại nhìn nó nhưng đó không phải là cái nhìn lướt qua đầy khinh thường như hắn vẫn thường dành cho những người mà hắn khinh mà là một ánh nhìn xao xuyến và tiếc nuối. Nó trông khác trước quá, nó không còn giữ hình ảnh cứng đầu, ăn nói ngang ngược như trước nữa. Bây giờ trông nó rất lạnh lùng và quyền rũ với bộ đầm màu xanh đen bó sát, cùng đôi giày cao gót màu đen. Lúc này nhìn nó thật lạnh lùng và xa cách quá.

Hắn khẽ cười, tại sao hắn lại bận tâm một con người như nó chứ. Hắn bắt gặp ánh mắt nó nhìn lướt qua mình, không còn là ánh nhìn khiêu khích như mọi ngày nữa, mà giờ đây, nó trở nên hoàn toàn xa lạ. Nó đang đi về phía hắn mỗi lúc một gần hơn. Nó định lướt qua hắn nhưng đã bị giữ lại bởi một giọng nói.

_ Kẻ ăn cắp đang làm gì ở đây vậy? - Giọng Yến Chi đầy vẻ mỉa mai.

_ Cô lại muốn gì đây? - Nó khoanh tay trước ngực nhìn Yến Chi đầy chán nản.

_ Chỉ thắc mắc không biết cô lại đi ăn cắp đồ của ai mà có đủ tiền để vào những nơi như thế này nhỉ? Ăn mặc cũng đẹp đấy, hay là cô đi làm gái? - Yến Chi cười, nụ cười khiêu khích.

_ Em nên dừng lại rồi đó. - Hắn bắt đầu khó chịu vì những gì Yến Chi vừa nói.

_ Tại sao phải dừng chứ, phải nó cho nó nhục mà bỏ đi chứ. - Yến Chi cứ thế lần tới.

_ Vậy cô nói tiếp đi, tôi nghe. Những gì cô bịa cũng thú vị phết đấy chứ. - Nó quay lại vẻ ngạo mạn và thách thức thường ngày khiến hắn cảm thấy thoải mái hơn hẳn.

_ Mà dám...

Yến Chi vung tay lên, nó biết cô ta sắp tát nó nên định né. Nhưng có vẻ nó không né đi chăng nữa thì cái tát ấy cũng chẳng chạm vào nó khi có người giữ lại. Nó trở mắt lên nhìn người con trai đó. Chẳng trai có mái tóc màu nâu đỏ, phong cách ăn mặc bụi bặm. Nó nhớ là Kent đang ở dưới tầng hầm để gửi xe mà sao lại lên nhanh vậy. Kent biết rõ nó mà, nó có thể né được, không cần ai giúp cả.

_ Anh làm cái gì vậy, bỏ ra! - Yến Chi cố rút tay lại nhưng không thể.

_ Tôi bỏ ra cho cô đánh chị tôi à. - Kent nói, ánh mắt đầy lạnh lùng và giận giữ nhìn chằm chằm vào Yến Chi.

_ Cô đúng là gái mà, quyền rũ được cả phi công cơ đấy. - Yến Chi tiếp tục

_ Anh đã bảo em im đi mà. - Hắn tức giận quát.

_ Bỏ tay con nhỏ đó ra đi Kent. - Nó nhẹ nhàng lên tiếng sau một hồi im lặng.

_ Nhưng lỡ nó tát chị. - Kent e dè nhìn nó.

_ Chị nói bỏ ra. - Nó gần mạnh từng tiếng.

Kent miễn cưỡng buông ra,nhưng vẫn quan sát Yến Chi đầy dè chừng. Nó cứ ngỡ hẳn sẽ quan tâm lo lắng này nọ,nhưng nó đã lầm,hắn không làm gì cả,dường như hẳn cũng chẳng để tâm đến tình trạng hiện tại của Yến Chi. Điều duy nhất mà hẳn suy nghĩ lúc này là nó và người con trai đi cùng. Khi này,hắn cũng định ngăn Yến Chi

nhưng người con trai đó đã nhanh hơn hẳn một bước. Ngay khi đó,hắn vội rút tay lại,hắn sợ nó thấy,thấy hẳn định ngăn Yến Chi đánh nó.

_ Cô đừng suy bụng ta ra bụng người chứ. - Nó nói với Yến Chi.

_ Mày...

_ Đi thôi Kent - Nó nói với Kent rồi quay lưng đi.

Kent định đi theo nó nhưng rồi dừng lại tiến về phía hẳn đang đứng.

_ Tôi khuyên anh nên giữ người yêu mình cho kĩ. Cô ta còn đụng vào vào chị tôi,tôi sẽ không dễ yên đâu. - Kent nói,ánh mắt nhìn Yến Chi đầy sát khí

_ Cậu thích làm gì cũng được. Cô ta chẳng là gì của tôi cả. - Hẳn nhếch môi,quay lưng bước đi hướng ngược lại với nó bỏ lại Yến Chi đang thất thần nhìn theo.

Yến Chi bắt taxi quay về trường ngay lúc đó mà trong lòng không khỏi ám ức. Không lẽ trong suốt thời gian qua,Yến Chi vẫn chưa thể lấy lại chỗ đứng trong trái tim hẳn sao. Còn thái độ hẳn dành cho nó lúc này nữa làm cho Yến Chi điên tiết,thái độ đó là sao chứ,bệnh vực cho nó sao. Điện thoại Yến Chi rung báo tin nhắn mới. Yến Chi đọc xong khẽ nhếch môi.

Yến Chi đến chỗ hẹn,ở sân sau trường,nơi Ngọc đang đứng đợi cô. Yến Chi bước đến chỗ Ngọc đang đứng với sự tự tin đến kì lạ,dường như cô đang toan tính điều gì.

_ Tìm tao có việc gì? - Yến Chi hỏi.

_ Chị có chắc là gia đình tôi sẽ an toàn sau khi tôi giúp chị vụ không cho người khác chứ. - Giọng Ngọc có phần mỉa mai.

_ Chẳng phải tao đã nói ngay từ đầu rồi sao. Chị cần mày giúp tao bỏ sợi dây chuyền vào cặp con nhỏ đó,gia đình mày sẽ an toàn. - Yến Chi nhắc lại.

_ Không có điều gì đảm bảo cho sự an toàn của gia đình tôi cả. - Ngọc vẫn còn nghi ngờ về những gì Yến Chi từng hứa. Đúng là không có gì chắc chắn cả,Yến Chi có thể lật lọng bất kì lúc nào.

_ Mày nên dừng rồi đấy. Nên nhớ nếu như chuyện này bị lộ mày không được khai tao ra nếu không tao không đảm bảo cho sự an toàn của gia đình mày đâu. - Yến Chi đe dọa.

_ Nếu tôi không dừng lại... - Ngọc bỏ lửng câu nói.

_ Mày...

Như mọi lần,Yến Chi vung tay định tát Ngọc,Ngọc nhắm mắt lại,nhỏ dọi cái tát đó giáng xuống mặt mình. Từ xa,một viên đá được ném thẳng vào tay của Yến Chi. Mặc dù khoảng cách là khá xa nhưng cú ném vẫn chuẩn xác. Yến Chi vội rút tay lại vì đau. Ngọc thấy lạ liền mở mắt ra. Yến Chi ôm lấy bàn tay của mình khẽ chửi thề một điều gì đó.

Quân bước đến,vừa đi vừa phui đất ra khỏi bàn tay vừa ném đá của mình. Yến Chi nhìn Quân đầy khó chịu,đây không biết đây là lần thứ mấy anh cản trở kế hoạch của cô. Nhưng điều Yến Chi lo sợ nhất là Quân có nghe được cuộc nói chuyện khi này của cô và Ngọc chưa.

Quân ném cho Yến Chi cái nhìn cảnh cáo rồi nắm tay Ngọc kéo đi. Yến Chi nhìn theo bóng Quân và Ngọc đã khuất phía xa. Yến Chi đứng chôn chân tại chỗ,có lẽ điều chẳng lành sắp đến. Dường như hôm nay sẽ là ngày tồi tệ nhất đối với Yến Chi.

Hắn và Khánh đang chơi game trong phòng hội học sinh. Cả hai đang rất tập trung,một lúc sau trò chơi kết thúc và hẳn là người thắng cuộc. Hẳn nhìn thắng đắc thắng.

_ Hậu quả của việc yêu đương đây mà. - Hẳn lắc đầu ngán ngẩm.

_ Yêu đương gì chứ? - Khánh cố chống chế.

_ Có người phải lòng một em nữ sinh khối dưới mà không chịu thừa nhận đấy thôi.

Hẳn nói cộng thêm nụ cười ranh ma rồi tiến đến chiếc máy tính để kiểm tra mail. Mặt Khánh đỏ bừng định lao đến đánh hẳn nhưng nhận ra hẳn có mail

mới. Và rất đặc biệt, mail được gửi từ Quân.

_ Thằng này hôm nay lạ thật, sao không nói trực tiếp mà gửi mail làm gì? - Hấn tò mò.

_ Mở xem thử đã. - Khánh nói.

Mở mail ra là một file thu âm, hấn mở lên nghe. Cùng lúc này, file thu âm cũng được phát cho toàn bộ học sinh trong trường nghe. Đây là đoạn băng thu âm rất rõ về cuộc trò chuyện của Yến Chi và Ngọc. Sau khi nghe xong, hấn tắt file, khẽ cười Yến Chi đã lừa hấn một vỏ thật đau. Hấn rời khỏi bàn với thái độ cực kì tức giận, Khánh hiểu hấn đang định làm gì nên vội chạy đến ngăn.

_ Tao biết mày sắp làm gì, việc xử con nhỏ đó thì làm khi nào chẳng được, vấn đề chính là khôi phục lại danh dự cho người đã bị nghi oan. - Khánh giả thích cho hấn.

_ Ừ nhưng bằng cách nào chứ. - Hấn ngồi phịch xuống ghế đầy mệt mỏi.

_ Sẽ có cách thôi. - Khánh ngồi xuống cạnh hấn.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Yến Chi đóng mạnh cánh cửa. Dường như cô dồn tất cả sự bức tức của mình vào đấy. Yến Chi hất tung toàn bộ vật dụng trên bàn xuống. Tiếng đồ vỡ vang vọng. Nhưng tất cả vẫn chưa làm Yến Chi nguôi giận. Cô đã bị Ngọc chơi một vỏ khá đau, bị lật lọng, một quả lừa hoàn hảo. Tại sao Yến Chi không phát hiện có máy ghi âm được gắn trên đôi bông tai của Ngọc sớm hơn. File ghi âm đó đã được phát cho toàn trường nghe, và chắc chắn một điều rằng là hấn đã nghe được. Vậy là khoảng cách giữa Yến Chi và hấn ngày càng xa hơn. Vì yêu hấn, cô đã dùng mọi thủ đoạn để loại bỏ những người con gái xung quanh hấn. Tất cả mọi lần Yến Chi đều thành công, tại sao chỉ mỗi lần này là thất bại. Vì có lẽ lần này, có Quân nhúng tay vào. Quân không thuộc dạng tâm thường, chỉ là anh không nhúng tay vào thôi, một khi anh đã làm, thì Yến Chi không hề đủ sức để địch lại.

Nhưng kẻ có tội nhất trong việc lật tẩy Yến Chi lần này là Ngọc. Yến Chi không thể đụng đến Quân nhưng Ngọc thì hoàn toàn có thể. Yến Chi sẽ không để kẻ khiến mình trở nên như thế này được sống. Không bao giờ. Yến Chi lấy điện thoại gọi cho ba của mình.

- Ba à, ba làm cho tập đoàn Lâm Phong phá sản đi. - Yến Chi nũng nịu.

- "Lâm Phong à? Không thể đâu con." - Giọng ông đầy e dè.

- Sao lại không được chứ?

- "Lâm Phong là 1 tập đoàn lớn. Với lại họ đang hợp tác với Hoàng Thanh. Con phải hiểu rằng, họ mạnh hơn chúng ta vẫn tưởng" - Ba Yến Chi ôn tồn giải thích.

- Ừ, con không chịu đâu, ba phải làm họ phá sản cho con. - Yến Chi năn nỉ.

- "Con thôi những đòi hỏi vô lí đó đi. Trước giờ ba đã nuông chiều con quá rồi." - Ba Yến Chi mắng cô. Lần đầu tiên ông tức giận đến thế.

- Sao ba la con? - Yến Chi tỏ vẻ bất mãn.

- "Con nên chấm dứt thói đua đòi đó đi"

Rồi ông ngắt máy không đợi Yến Chi nói gì thêm nữa. Yến Chi ức lắm nhưng đành im lặng vì cô biết có nói gì lúc này cũng vô ích, không chừng lại bị cấm túc nữa thì khổ. Hoàng Thanh, một cái tên không hề xa lạ với Yến Chi, đây là nhân hiệu thời trang và mỹ phẩm hàng đầu mà Yến Chi thường sử dụng. Và hơn hết, chủ tịch tập đoàn này là mẹ Quân. Yến Chi lo lắng, một khi Quân đã vào cuộc rồi, Yến Chi sẽ khó nắm phần thắng. Nhưng cô đâu phải hạng tầm thường, cô luôn có hướng đi khác cho mình, Yến Chi là một con người đầy tính toán. Tiếp tục ẩn một dây số mới.

- Chú ơi, chú đi siết nợ chủ tịch của Lâm Phong đi chú. - Yến Chi gọi cho người chú ruột của mình.

- "Làm sao siết nợ khi người ta đã trả đủ." - Giọng nói ở đầu dây bên kia đáp lại đầy lạnh lùng.

- Trả khi nào vậy chú?

- "Vài ngày trước"

Yến Chi đập máy đầy tức giận. Quân lại nhanh hơn cô một bước. Anh đã chặn mọi con đường của cô. Yến Chi nắm chặt tay. Móng tay cô vô tình đâm vào bàn tay khiến nó chảy máu. Yến Chi hơi đau cô nhìn vào vết thương nơi lòng bàn tay đang rỉ máu.

- Quân à, để xem lần này anh có ngăn được tôi nữa không? Tôi sẽ xử cả 2 con ranh ấy cùng 1 lúc, xem anh phản ứng như thế nào.

Yến Chi lục tìm trong danh bạ điện thoại một số mà chưa bao giờ cô có ý định dùng đến. Nhưng bây giờ có lẽ là lúc phải sử dụng. Yến Chi bấm số, cô cảm thấy hơi hồi hộp và sợ khi gọi cho số này.

- "Bang Dark nghe đây" - Một giọng nam khá dữ tợn bắt máy.

- Các anh có thể xử dùm tôi 2 đứa. Tôi sẽ gửi hình qua tin nhắn. Tiền công là 2 chai 1 người, sẽ được chuyển vào tài khoản sau khi hoàn thành. - Yến Chi thoả thuận với người đó.

- "Gửi lẹ đi. Sẽ xong nội trong tối nay."

Yến Chi kết thúc cuộc gọi và gửi sang số máy khi nãy hai bức ảnh. Yến Chi nở một nụ cười hài lòng.

- Quân à, để xem lần này, anh làm được gì.

Hắn dùng Mic để thông báo với học sinh toàn trường. Hắn giải thích về sự việc hôm trước, về File ghi âm được phát sáng nay. Hắn thừa nhận sai lầm của mình khi vội vàng đưa ra quyết định mà không suy nghĩ hay nghe bất cứ lời giải thích nào từ nó. Hắn đã khôi phục lại danh dự cho nó, kèm theo một lời hứa sẽ trừng phạt Yến Chi thích đáng vì tội vu khống.

Hành động vừa rồi có thể hạ thấp danh dự của hắn. Nhưng hắn vẫn làm, vì đây giống như một hành động để chuộc lỗi. Hắn cảm thấy mình thật ngu ngốc vì suốt thời gian qua đã tin tưởng và cho Yến Chi quá nhiều quyền lợi. Hắn như một kẻ ngốc. Tạm thời mọi chuyện tạm ổn. Nhưng còn nó, hắn không biết tìm nó ở đâu để xin lỗi. Vốn dĩ nó và hắn đã không ưa gì nhau, giờ thêm chuyện này khoảng cách hắn và nó lại càng thêm xa. Nó có thể ghét hắn hơn, hay nặng hơn là căm thù. Hắn không muốn, không muốn như vậy, cho dù nó có ghét hắn, có cãi nhau với hắn. Nhưng hắn không muốn nó sẽ rời khỏi nơi này. Biến mất khỏi cuộc sống của hắn.

- Biết tìm con nhỏ đó ở đâu bây giờ - Hắn than thở.

Nếu lúc này có Quân ở đây, anh sẽ giúp hắn tìm. Nhưng giờ này Quân lại vì vụ việc nào mất rồi. Quân đã giúp hắn tìm ra sự thật sao không giúp hắn tìm nó luôn chứ. Hắn nhìn sang Khánh đang suy nghĩ đầy bất lực. Khánh không giỏi trong việc tìm người, lại thêm trạng thái lơ mơ mấy ngày nay càng khiến hắn không tin tưởng.

- Hỏi bạn của nó thử đi. Có thể họ sẽ biết. - Khánh đưa ra ý kiến.

- Mà muốn gặp cô bé Phương gì đó thì nói đại đi. - Hắn thờ dãi nhìn Khánh.

- Thì... thì... cứ cho là vậy đi. Nhưng mà thấy tao nói không đúng sao. - Khánh hơi ngượng khi bị hắn phát hiện nhưng nhanh chóng lờ đi.

- Thì cũng đúng. Nhưng chắc gì họ đã biết.

- Dù gì thì cũng phải thử chứ. Mà còn nợ người ta một lời xin lỗi đấy. - Khánh nhắc hắn.

- Biết rồi biết rồi. Tao đang muốn diễn lên ý chứ.

Hắn vò đầu, khiến mái tóc không được gọn gàng nay càng rối tung. Khánh lắc đầu đầy chán nản và bỏ ra khỏi phòng. Hắn vội đi theo. Và họ đến lớp 11A2.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Nó ngồi trên một thảm cỏ xanh rộng lớn, trước mặt nó là một dòng sông. Dòng sông tĩnh lặng, dường như không thể cảm nhận được rằng nó đang chuyển động. Những chuyển động rất nhỏ và khó thấy. Mọi thứ im lặng đến lạ. Nó nhìn về dòng sông rồi lại nhìn lên bầu trời với những suy nghĩ mông lung. Nó nhớ em trai của mình, nhớ ba, nhớ mẹ và người anh trai đã nhiều năm chưa gặp mặt. Rồi suy nghĩ của nó hướng về hắn. Kẻ nó đã không ưa gì

ngay lần gặp đầu tiên, có thể xem là oan gia. Kẻ đã không tin nó, không cho nó cơ hội được giải thích. Nó khó chịu, vơ lấy một viên đá nhỏ bên cạnh ném xuống dòng sông. Dòng sông chuyển động nhẹ rồi quay trở lại trạng thái ban đầu.

Phá tan không gian yên tĩnh ấy là những tiếng nói ồn ào, rất đông người đang kéo đến, và họ là những tên cao to lực lưỡng. Nó biết nhưng vờ như không. Vẫn tiếp tục những suy nghĩ của mình. Xa xăm vô tận, số phận, tương lai không rõ ràng. Mông lung lắm. Một khoảng lặng hiếm có của nó. Bỗng nhiên có ai đó kéo tay nó rất mạnh, nó cảm thấy.

đau, đưa mắt sang nhìn kẻ vừa mới gây sự. Là đám người đó, kẻ đã phá vỡ không gian yên tĩnh ở nơi này.

_ Muốn gì? - Nó lạnh lùng hỏi. Đồng thời giật tay ra khỏi tên đó.

_ Tụi tao được lệnh, phải xử mày. - Tên đấy nói.

_ Vậy thì... xử đi. - Giọng nó bình thản đến lạ. Ánh mắt vô hồn, rơi vào vô cực.

Nó đánh nhau không biết lần thứ bao nhiêu rồi. Nhưng đây là lần đầu tiên nó đánh mà không tính toán, không suy nghĩ. Cứ đánh và đánh mà không rõ mình đang đánh nhau vì điều gì. Những lúc nó chán nản trong cuộc sống, nó sẽ trở nên mơ màng như thế, không tỉnh táo. Nhưng chính vì sự không tỉnh táo đó càng khiến nó mạnh lên thêm nhiều lần. Ánh mắt nó bỗng dưng sáng lên khi nhìn thấy một thanh kiếm Nhật từ một người trong nhóm. Nó tránh tất cả những đòn tấn công của những người khác, nhanh chóng tiến đến kẻ đang giữ thanh kiếm. Rất nhanh, nó né được đường kiếm còn vung về ấy. Bằng vài động tác đơn giản mà thuần thục nó đã đoạt được thanh kiếm về tay mình. Trận chiến bây giờ mới thật sự bắt đầu.

Máu, lâu rồi nó không cảm nhận được máu từ kẻ thù của mình. Thanh kiếm khá bén, cùng những đường chém khá ngọt và chuyên nghiệp từ nó, máu bắt đầu rỉ ra từ những vết chém trên lưng của mỗi tên cho nó gây ra. Nó không có ý định giết người, chủ yếu là đòn cảnh cáo để cho bọn chúng không thể lại gần mình thêm nữa. Máu bắn ra, dính vào chiếc áo thun màu trắng của nó tạo thành những vết dãi. Chỉ còn lại một vài tên nhưng cũng nhanh chóng rút lui. Nó ném thanh kiếm xuống, đứng nhìn những gì mình tạo ra. Hoang tàn, từng tên nằm rên rỉ, một vài kẻ ôm vết thương bỏ chạy. Họ, nhìn nó với ánh mắt kinh hãi. Họ không hề được báo trước về con mồi của mình. Họ chủ quan khi nhận hình từ khách hàng. Chỉ là một cô gái, rất xinh và yếu đuối. Nhưng họ đã không lường trước, cô gái đó đã đánh bại toàn bộ số người được cử đi làm nhiệm vụ. Nơi dòng sông vắng vẻ đã quay về trạng thái im lặng như ban đầu. Im lặng đến đáng sợ, thoáng thoảng mùi tanh của máu.

Nó đứng thẩn người nhìn những con người dưới chân mình. Bọn họ, chưa chết, chỉ là bị thương. Nhưng có điều gì đó chưa đúng. Tên trùm, hắn đã biến mất. Nó nghe bên tai mình một tiếng gió, rất nhanh và nhẹ. Đường chém rất ngọt, ngay lúc nó vừa quay người. Chiếc áo thun của nó bị rách một đường, lộ một đường dài trên da nó, máu đang rỉ ra, màu đỏ tươi. Nó nhìn vào vết thương, không cảm xúc nào được bộc lộ. Tên trùm thẩn thờ nhìn nó, đáng lẽ ra hắn phải tiếp tục chém nó, nhưng hắn không thể nhấc tay lên được khi nhìn vào đôi mắt của nó. Đôi mắt màu xanh lục tuyệt đẹp. Máu mắt rất hiếm người có, hắn đã đối đầu với một người cũng có đôi mắt màu xanh lục, và kết cục không hề tốt đẹp gì. Nhưng nếu chỉ là máu mắt thì cũng không làm hắn hoảng sợ đến vậy. Mà từ ngoại hình đến khuôn mặt, khí chất đều rất giống với một người, hắn luôn nể sợ. Giống, rất giống. Chỉ khác duy nhất, nó là nữ, còn người kia là nam. Có thể nói đối với tên trùm, nó và người hắn sợ là hai bản sao chỉ khác nhau về giới tính.

_ Sao không chém tiếp? - Nó nhẹ nhàng hỏi, nhìn chăm chăm vào con dao đang vuren tí máu trên tay của tên trùm.

_ Jake... Jake.... Chẳng phải... mày đã chết? - Tên trùm nói bằng giọng run run, không rõ ràng, gần như là sợ hãi. Hắn không đứng vững được nữa. Hắn quỵ sụp xuống, con dao văng sang một bên.

Nó quỵ xuống ngang hàng với tên trùm. Ánh mắt nó dường như có cảm xúc trở lại. Nó lấy con dao, dùng chính con dao ấy, nâng cầm tên trùm.

_ Jake là em trai tôi.

_ Em trai? Vậy... mày... là Alie? - Hắn xanh mặt, coi bộ lần này hắn khó lòng sống sót trở về.

_ Nếu đúng thì sao, không đúng thì sao? - Nó tiếp tục đe dọa tinh thần của tên trùm.

_ Chị à, tha cho hắn đi.

Kent từ đằng xa chạy đến. Kent sợ nếu để thêm một lát nữa, tên đó có thể chết vì hoảng sợ mất.

_ Ủ, thì tha.

Nó ném con dao sượt qua mặt tên đó cắm phập vào cái cây sau lưng hắn rồi đứng lên bước về phía Kent. Máu đã nhuộm đỏ một vùng ngay chiếc áo thun màu trắng.

_ Chị à, chị cần đi bệnh viện gấp. Chị sẽ mất nhiều máu đấy.

Kent vội đưa nó lên chiếc xe ô tô thể thao của mình. Chiếc xe nhanh chóng lao đi, để lại tên trùm còn ngồi đó, thất thần như kẻ mất hồn. Miệng hắn thảm nguyên rủa.

_ Tại sao lại bắt mình đi ám sát người mà mình sợ nhất chứ. Khi thật.

Nó im lặng trên suốt đường đi, Kent cố gắng lách khỏi những chiếc xe khác để nhanh chóng đến bệnh viện. Cậu không hiểu nó đang nghĩ gì nữa. Nó không cảm thấy đau sao, dù chỉ là một chút.

_ Chị không có cảm giác đau đớn sao? - Kent hỏi nó trong lúc cậu đang phóng tốc độ tối đa ở đường cao tốc.

_ Không. Vì chị đã trải qua nhiều thứ còn khủng khiếp hơn.

Giọng nó nhẹ nhàng, như gió thoảng. Kent nghe và cậu đã hiểu một phần nào đó. Cậu cũng không muốn nhắc lại vì sợ làm nó nhớ lại những chuyện không vui.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Ngọc im lặng đi phía sau Quân. Dáng người anh cao lớn và vững chãi, tạo cho Ngọc cảm giác an toàn. Bóng anh đổ dài trên mặt đường do những bóng đèn đường chiếu xuống. Quân bảo Ngọc đi theo anh bởi vì nhỏ không thể ở lại trường lúc này. Điều đó không phải là một quyết định đúng đắn khi đã chọc Yến Chi điên tiết. Ngọc đi theo Quân mà không dám hỏi anh sẽ đưa mình đi đâu. Ngọc miễn man suy nghĩ mà không để ý rằng Quân đã dừng lại. Nhỏ đâm sầm vào lưng Quân. Anh kéo nhỏ về phía sau lưng mình. Bất giác Ngọc đỏ mặt vì hành động đó của Quân, nhỏ cảm thấy an toàn và được chở che.

_ Ra mặt đi. - Giọng Quân lạnh lùng, đôi mắt màu xanh lam lướt qua các khúc khuất của những con hẻm gần đây.

Quân vừa dứt tiếng, một đám du côn từ trong những con hẻm tối bước ra. Tên tay chúng tà gậy gộc và dao găm. Ngọc vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Bọn chúng tuy không đông nhưng nhìn rất đáng sợ. Ngọc khẽ run. Đạo gần đây nhỏ đã gặp nhiều chuyện quá sức chịu đựng. Bị du côn chặn đường, Ngọc chưa bao giờ nghĩ mình sẽ trải qua những chuyện như thế này. Nhưng cảm giác sợ sệt trong Ngọc không còn nhiều nữa vì bên cạnh nhỏ đã có Quân, và nhỏ tin tưởng vào người con trai trước mặt, mang đến cho nhỏ cảm giác an toàn, tin tưởng tuyệt đối.

_ Đề con bé đó lại và biến đi. - Một tên chỉ thẳng vào Ngọc nói.

Quân không trả lời, anh quay ra phía sau thì thầm với Ngọc.

_ Bám sát anh.

Sau đó Quân lao vào cuộc chiến của mình. Quân không tốn nhiều sức vào cuộc chiến. Mọi việc thật dễ dàng, lũ này không phải là đối thủ của anh. Phần thắng gần như thuộc về Quân cho đến khi anh nhận ra điều bất thường. Đã từ bao giờ, Ngọc không còn đứng sau lưng Quân nữa. Anh nhanh chóng đưa mắt tìm với hy vọng Ngọc đã tìm được một nơi nào đó an toàn. Cuối cùng anh cũng tìm thấy Ngọc. Ngọc đứng đó nhìn anh với đôi mắt ngấn nước. Phía sau là tên du côn đang kẻ dao ngay cổ.

_ Dừng lại trước khi tao cắt cổ con nhỏ này.

Quân ngừng đánh, anh lạnh lùng nhìn tên du côn. Một vài tên đang cố đứng dậy.

_ Đi đi ngay khi còn có thể. - Tên du côn nói. Hắn chỉ cần mỗi Ngọc, hắn không có hứng đánh nhau với Quân hoặc hắn sợ mình không thể thắng.

_ Anh đi đi, mặc em. - Ngọc cố gắng hết sức để nói, nhỏ đang rất sợ.

Quân không nói, anh dường như chẳng bận tâm mấy về những gì diễn ra trước mặt. Vẫn bình thản lạnh lùng. Dường như Quân đang tính toán một điều gì đó. Quân quay lưng bỏ đi, không chút lo lắng cho người con gái đó, dù sao Ngọc cũng chẳng là gì của Quân, anh chẳng đại gì rước họa vào thân. Nhìn dáng Quân bước đi, trái tim Ngọc như nát vụn dù chính nhỏ đã kêu anh làm thế. Quân đi thật rồi, bỏ mặc Ngọc với sự nguy hiểm. Ngọc hoàn toàn sụp đổ, nhỏ bỏ mặc tất cả. Quân vẫn là một kẻ máu lạnh mà thôi.

Tên du côn khá hài lòng với những gì hắn thấy. Tuy đàn em của hắn đã bị hạ gục hết nhưng hắn đã có được Ngọc, chắc chắn sẽ được thưởng lớn. Nhưng tên này vẫn còn lo sợ về Quân, sợ Quân kêu thêm người đến. Có lẽ phải thủ tiêu kẻ đang quay lưng bước đi đó. Con dao đang kẻ trên cổ Ngọc từ từ được hạ xuống và con dao ấy được ném về phía Quân.

Tốc độ con dao lao tới khá nhanh. Đôi đồng tử dần rộng. Ngọc đã thấy thần chết, giây phút đó, nhỏ tưởng rằng đã mất Quân mãi mãi. Dường như Quân có con mắt ở lưng. Quân ngả người về phía sau cho con dao bay thẳng về phía trước, đâm thẳng xuống đất. Ngay lúc đó, từ tay anh 5 chiếc phi tiêu được phóng ra với tốc độ nhanh gấp nhiều lần con dao khi nãy. 5 chiếc phi tiêu đâm thẳng vào hai cổ tay, cổ chân, một cái ngay giữa ngực. Tên du côn đau đớn ngã xuống. Những chiếc phi tiêu ấy được tắm đỏ.

Ngọc vẫn chưa định thần lại mọi chuyện. Những gì nhỏ vừa chứng kiến cứ như ở trong phim. Mọi thứ diễn ra quá nhanh và gọn. Lúc này, khi Ngọc dần bình tĩnh, nhỏ đã thấy Quân đứng bên cạnh mình.

_ Em không sao chứ? - Quân nhẹ nhàng hỏi, về lạnh lùng khi nãy biến mất.

_ Anh....

Ngọc òa khóc,nhỏ đã thật sự sợ mất Quân,nhỏ đã nghĩ đến cái chết khi Quân bỏ đi. Vậy mà tất cả đều nằm trong kế hoạch ban đầu của anh. Quân không biết Ngọc đã trải qua những cảm giác tồi tệ như thế nào đâu. Thật sự rất tệ. Quân hơi lúng túng trong trường hợp này, anh trở nên vụng về và gượng gạo. Vô thức Quân ôm lấy Ngọc rất nhẹ nhàng. Anh để Ngọc khóc trong lòng mình. Ngọc hơi ngạc nhiên rồi ôm chặt lấy Quân mà khóc. Một cảm giác lạ và ấm áp len lỏi trong Quân. Khác hẳn những cảm xúc anh dành cho nó. Rất khác. Trái tim Ngọc lần đầu tiên loạn nhịp.

Quân đưa Ngọc về nhà của mình. Đó là một căn biệt thự màu xanh nhạt,nằm ở trong hẻm. Ngọc hơi ngại khi vào nhà Quân,một phần cũng do việc khi nãy. Ngọc tự trách mình vì hành động ngớ ngẩn ấy đã làm phiền đến Quân. Bước vào trong nhà,Ngọc cảm thấy không khí ấm cúng bao trùm. Nhà Quân khá im ắng, dường như không có ai ở nhà nhưng trông nó vẫn rất sạch sẽ như có người lau dọn thường xuyên. Bỗng từ trong một cô bé khoảng chừng 15 tuổi với mái tóc buộc cao và bộ đồ theo phong cách tomboy bụi bặm trông rất quậy phá và dễ thương.

_ Hôm nay anh về nhà chi vậy? - Cô bé đó hỏi Quân và chỉ sang Ngọc. - Còn chị này là ai?

_ À, bạn anh. Anh có việc cần nhờ em. Em giúp bạn anh lên phòng nghỉ ngơi đi, rồi sang phòng anh,anh nhờ tí việc. - Quân nói,anh quay sang nhìn Ngọc nở 1 nụ cười nhẹ. - Mong em thoải mái khi ở đây.

Quân đi lên lầu ngay sau đó. Ngọc cũng theo sự hướng dẫn của cô bé ấy về phòng của mình để nghỉ ngơi. Sau khi tắm xong,Ngọc chuẩn bị đi ngủ. Nhỏ có dịp quan sát kĩ hơn toàn bộ căn phòng. Đây có lẽ là phòng được xây cho khách,bởi nó được bài trí khá đơn giản và không theo bất cứ một chủ đề hay phong cách nào. Ngọc gọi điện thoại cho anh trai mình hỏi thăm vài chuyện rồi cúp máy. Bên ngoài có tiếng gõ cửa.

_ Em vào được chứ? - Giọng cô bé khi nãy.

_ Ừ,em vào đi.

Cô bé kéo một chiếc ghế đến bên cạnh giường của Ngọc rồi ngồi xuống. Cô bé suy nghĩ điều gì đó rồi nói.

_ À,anh Quân nhờ em bảo vệ chị? Và em sẽ đóng giả làm em họ chị một thời gian

để dễ dàng bảo vệ chị hơn.

_ Bảo vệ sao? - Ngọc hơi ngạc nhiên.

_ Chị không cần bận tâm lắm đâu, chị cứ cứ xử như em là em họ chị thôi. Còn lại em giải quyết cho.

Cô bé cười, đuôi tóc khẽ đung đưa. Cô định ra khỏi phòng cho Ngọc nghỉ ngơi thì Ngọc ngăn lại.

_ Em có thể ngủ cùng chị không? - Ngọc e dè đề nghị.

_ Em sợ phiền chị.

_ À, do chị không quen chỗ mới. - Ngọc giải thích.

Cô bé khẽ cười rồi lên giường nằm cạnh ngọc. Cô bé tạo cho Ngọc cảm giác thoải mái.

_ Em tên An? Còn chị? - Cô bé hỏi

_ Chị tên Ngọc.

_ Chị là bạn gái anh Quân à? - An nói bằng giọng tin nghịch.

_ Không không. Chỉ là người quen thôi em. Mà em là gì của anh ấy. - Ngọc vội phân bua.

_ Em là cháu gái quản gia nhà này.

_ Ừm, sao em lại nghĩ chị là bạn gái anh ấy chứ?

_ Bởi vì anh ấy không tốt với bất cứ người con gái nào như vậy đâu. Trừ mẹ và em gái của anh.

Ngọc hơi ngạc nhiên nhìn sang An. Ngọc cứ ngỡ Quân tốt với tất cả mọi người không riêng gì nhỏ,nhưng có lẽ sự thật không phải vậy. Quân có em gái,nhưng tại sao Ngọc chưa từng nghe ai kể về điều này.

_ Em sống với gia đình anh Quân từ nhỏ nên biết. Ba mẹ anh li dị cách đây nhiều năm. Anh thi về Việt Nam sống cùng mẹ,còn hai người em song sinh của anh sống cùng ba tại Mĩ. Anh rất thương hai người em của mình,đặc biệt là cô em gái. Họ bị chia cắt nhiều năm đến nay chưa được gặp. Nếu chị để ý sẽ thấy,mắt của anh Quân có màu xanh lam. Còn hai người em của anh ấy, mang đôi mắt màu xanh lục. Em rất thích đôi mắt của em trai anh ấy. Nó thật đẹp,chỉ tiếc rằng không biết bao giờ em mới có thể nhìn thấy lại. - Giọng An buồn buồn khi kể lại.

_ Vậy sao, chắc anh ấy rất khó khăn để vượt qua.

_ Hình như chị thích anh ấy đúng không? - An đòi chủ đề.

_ À... ừ. - Ngọc hơi ngượng khi thừa nhận điều này, nhưng rồi giọng Ngọc trùng xuống. - Nhưng anh ấy đã yêu một người khác, mà người đó không phải là chị.

_ Sao chị không giành hay đấu tranh cho tình yêu của mình? - An nhớ lại những cuốn tiểu thuyết về tình yêu mà mình thường đọc hay có những chi tiết như thế.

_ Có lẽ em chưa hiểu, có một loại tình yêu, gọi là buông tay để người mình yêu hạnh phúc.

Giọng Ngọc nhẹ nhàng. Nước mắt nhỏ khẽ rơi. Đau lắm. Nhưng nhỏ vẫn làm. Đứng từ xa và thầm chúc phúc, sẽ đau nhưng là quyết định đúng...

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Sân trường mẫu giáo đông đúc, những đứa trẻ đều mê mải với những trò chơi của mình. Không ai để ý nơi góc sân, Nhã Đan đang ngồi khóc. Đan khóc một mình, nức nở và âm ức. Cô bé cứ cúi gầm mặt xuống đất, từng hàng nước mắt lăn dài. Bỗng nhiên, trước mặt Nhã Đan xuất hiện một cây kẹo nhiều màu sắc rất dễ thương và bắt mắt. Nhã Đan nhìn lên, cô bé thấy Đông Đăng đang chia ra cây kẹo cùng nụ cười tươi rói. Nhận ra gương mặt đầm đìa nước mắt của Nhã Đan, Đông Đăng vội ngồi xuống bên cạnh.

_ Sao Đan khóc? - Đông Đăng ngây thơ hỏi.

_ Tụi nó... lấy mất... gấu bông... của Đan... rồi. Quà... mẹ Đan đi công... tác về tặng Đan. - Nhã Đan nói trong tiếng nấc.

_ Thôi Đan đừng buồn nữa. Đan ăn kẹo đi này. Kẹo này đẹp không, ba Đăng mua ở nước ngoài về á. Chưa ai có đâu nha. - Đăng đưa cho Đan cây kẹo.
- Đan ngồi ăn kẹo đi, đợi Đăng chút.

Rồi Đăng bỏ đi đâu mất để Đan ngơ ngác nhìn theo. Đan chờ mãi vẫn chưa thấy Đăng quay lại. Đan định đứng dậy đi tìm, nhưng Đăng đã quay trở lại, với chú gấu bông màu trắng mà Đan yêu quý. Nhưng Đăng trông có vẻ không ổn tí nào, trên má cậu có một vết bầm. Quần áo cậu xộc xệch và đầu tóc thì rối tung. Đăng bước đến đưa cho Đan chú gấu bông.

_ Của Đan này. - Đăng cười để cho Đan yên tâm.

_ Đăng làm sao thế, má Đăng bị bầm rồi này. - Đan vội cầm lấy chú gấu bông rồi đứng lên nhìn Đăng đầy lo lắng. Bàn tay nhỏ nhỏ khẽ chạm vào vết bầm.

_ Á. Đau. - Đăng khẽ nhăn mặt.

_ Đăng đánh nhau? - Giọng Đan có vẻ khó chịu và dò xét.

_ Chỉ là xây xước nhẹ thôi. Đan đừng lo ha. - Đăng gãi gãi đầu, cười khi.

Đan nhìn Đăng một hồi rồi bỗng nhiên òa khóc nức nở. Đăng lúng túng chỉ viết đứng thần người ra nhìn rồi ấp úng gì đó.

_ Ô, sao Đan khóc, Đăng lấy lại gấu bông rồi mà? - Đăng lúng túng.

_ Đăng ngốc nghếch, Đăng ngốc nhất thế giới, ai bảo Đăng lấy lại đâu. Đăng bị thương rồi kìa.

_ Ô, Đăng xin lỗi. Là Đăng ngốc, Đăng để mình bị thương. Đan đừng khóc nữa mà. - Giọng Đăng cầu khẩn.

Đan nín khóc, chỉ còn vài tiếng nấc nghẹn. Đăng thờ phào, nếu Đan khóc nữa chắc cậu cũng hoảng mà òa lên mất.

_ Nói đi, sao Đăng đánh nhau.

_ Ờ thì để lấy lại gấu bông cho Đan nè. - Đăng chỉ chỉ và chú gấu bông Đan đang ôm trước ngực.

_ Đăng không làm cũng được mà.

_ Vì Đăng không muốn Đan khóc.

Đan nhìn Đăng đầy ngạc nhiên, cô bé vẫn chưa hiểu rõ hết ý nghĩa của câu nói.

_ Đăng nói vậy là sao?

_ Đan khóc Đăng sẽ rất buồn. Đăng chỉ muốn thấy Đan cười. - Giọng Đăng trầm hẳn.

_ Vậy Đan không khóc nữa.

_ Hứa với Đăng: Đan đừng khóc khi không có Đăng bên cạnh. - Đăng trở nên nghiêm túc đến kì lạ.

_ Đan hứa.

Rồi hình ảnh Đăng mờ dần, mờ dần rồi biến mất, mọi thứ trở nên tối đen. Một mình Đan trong bóng tối vô tận. Sợ hãi, hoảng loạn. Đan gào thét tên Đăng nhưng không có tiếng trả lời. Xung quanh chỉ vang vọng câu nói "Đan đừng khóc khi không có Đăng bên cạnh" như 1 lời nhắc nhở.

Phuong hét lên rồi choáng tỉnh. Trán nhỏ lấm tấm mồ hôi, Phuong thở gấp. Nhỏ vừa trải qua một cơn ác mộng. Cảm giác thật tệ. Nó bóp nghẹt tim Phuong dù chỉ là trong giấc mơ. Phuong lấy chiếc điện thoại bên cạnh để xem giờ. Mới 2 giờ sáng. Nhỏ lên Facebook, đọc vài tin off của nó rồi out. Giờ này chắc Phuong không thể ngủ tiếp, nhỏ đi ra ngoài phòng khách.

Phuong gần như hét lên khi thấy Minh ngồi trong bóng tối. Mắt dán ra ngoài cửa sổ không rời. Nhìn thật là hãi, Minh cứ như một bóng ma. Phuong giữ tim mình lại trước khi nó bay ra khỏi lồng ngực. Phuong bật đèn, Minh vì chói mắt nên quay sang nhìn Phuong.

_ Hình như bà vừa gặp ác mộng? - Minh nhìn Phuong 1 lượt cộng thêm tiếng hét khi nãy rồi đoán.

_ Ừ, giờ không ngủ được nữa. Mà bà làm gì như ma thế? - Tim Phuong vẫn còn đập mạnh khi nhớ đến hình ảnh khi nãy.

_ À, suy nghĩ một số chuyện về nhỏ Trang thôi. Được mình oan rồi, giờ làm sao kêu nó trở về đây.

_ Tui cũng liên lạc với bà rồi. Thông báo hết tình hình luôn. Bà chỉ ậm ừ. Không hứng thú với việc quay lại trường lắm. Cũng đúng, có con nhỏ cứ thích gây sự với mình mỗi ngày ai mà không nản. - Phuong lắc đầu, mở tủ lạnh rót một cốc sữa.

_ Sẵn tiện rót dùm li luôn đi. - Minh nhờ. - Mà tui muốn bà học chung cơ, dù chưa tiếp xúc được bao lâu, nhưng tui cũng thấy nhớ bà. - Minh thờ dài.

_ Ờ, để tui rủ bà đi học lại. Mà mai có định đến lớp không? - Phuong đưa cho Minh cốc sữa rồi ngồi xuống bên cạnh.

_ Không biết nữa. Hên xui. - Minh nhún vai.

_ Chẳng lẽ bà định trốn thẳng nhóc hoài sao. Tui nghĩ không ổn.

_ Chắc mai tui đi nói rõ với nó luôn. Chứ trốn mãi cũng không được.

Minh chán nản bật tivi, Minh và Phuong nằm coi phim suốt đêm. Đêm nay có thể sẽ khá dài, nhưng ngày mai sẽ đến. Bình minh sẽ hé rạng. Sớm thôi...

Minh ngáp một cái rở dài, hậu quả của việc thức trắng nguyên đêm, tình hình của Phuong có vẻ khá hơn bởi ít nhất Phuong còn ngủ được gần bốn tiếng trước khi tỉnh giấc nửa chừng vì cơn ác mộng. Minh đi đến chỗ hên, là quầy pha chế ở trường. Minh không muốn, cực kì không muốn đến nhưng vì muốn dứt điểm ngay từ lúc này nên nhỏ phải đi. Minh thờ dài đẩy cửa vào trong. Quang thấy Tả Minh bước vào thì mắt sáng rực, vội vẫy tay. Minh chán nản bước đến bàn Quang đang ngồi.

_ Chị đến rồi à? - Quang niềm nở hỏi.

_ Ừ.

_ Chị hẹn gặp em có chuyện gì không ạ?

_ À, chị muốn nói rõ với em là, chị thật sự không có tình cảm với em, nên đừng bám theo chị nữa. - Minh lạnh lùng nói.

Gương mặt Quang tối sầm, có vẻ cậu khá hụt hẫng và thất vọng. Minh thờ dài nhìn Quang đầy tội lỗi. Thật sự Minh không muốn làm thằng bé buồn nhưng nhỏ không còn cách nào khác. Đành phải phủ phàng cho Quang nản và rút lui. Bỗng nhiên Quang cười, vẻ hụt hẫng và thất vọng khi nãy hoàn toàn biến mất. Cậu bé ngược lên nhìn Minh cười tươi hơn bao giờ hết.

_ Không sao đâu chị, làm sao chị thích em ngay được. Phải có thêm thời gian chị nhì?

Minh bị sặc khi đang uống một ít nước ép. Minh nhìn lên Quang đầy oán hận nhưng có vẻ cậu bé vẫn chưa nhận ra điều này. Minh không còn cách nào khác đành vội đi ra khỏi quầy pha chế của trường mà không nói thêm gì cả vì Minh vốn là người không thích nói nhiều. Phuong từ xa bước đến nhìn Minh đầy thông cảm. Có lẽ Quang còn bám theo dài dài. Minh im lặng không nói gì nhưng Phuong cũng đủ hiểu tâm trạng của Minh hết sức tồi tệ, có lẽ

nhỏ sắp giết người. Minh và Phương đi đến lớp trong im lặng.

Từ xa hấn và Khánh bước đến chặn đường Minh và Phương.

_ Tránh ra! - Minh bực bội nói.

_ Cho anh hỏi cái này. - Khánh vội nói.

_ Anh nói lẹ đi. - Phương hỏi, vì nhỏ biết Minh có thể bùng bất cứ lúc nào.

_ Cho tụi anh xin chỗ ở của Trang được không? - Hấn áp úng.

_ Xin làm gì. Không biết. Tránh ra.

Minh đẩy hấn và Khánh ra rồi bỏ đi. Phương định đuổi theo nhưng bị Khánh giữ lại.

_ Anh làm gì vậy?

_ Em biết đúng không? - Khánh gặng hỏi.

_ Không. Mà có biết em cũng không nói. Cuộc sống bây giờ của bạn ấy rất tốt nên đừng phá.

Nói rồi Phương nhanh chóng đuổi theo Minh. Hấn trầm ngâm suy nghĩ. Cuộc sống tốt, tốt quá là đằng khác chứ. Hấn buồn buồn nghĩ đến chàng trai đi cùng nó hôm nọ, chắc nó đang hạnh phúc rồi. Đầu muốn quay về trường nữa. Hấn hơi buồn nhưng vội gạt đi, vì hấn cần phải đi giải quyết Yến Chi.

Phòng hiệu trưởng, hấn đẩy cửa bước vào. Ở trong đã có hiệu trưởng và một người đàn ông trung niên. Có lẽ là ba Yến Chi. Hình như họ đang tranh luận một điều gì đó rất căng thẳng. Hiệu trưởng rất nghiêm khắc còn về phần ba Yến Chi có vẻ van nài.

_ Đại diện của hội học sinh đến rồi. Mọi chuyện sẽ do cậu ta quyết định. - Hiệu trưởng chỉ vào hấn.

Hấn lịch sự cúi đầu chào rồi ngồi xuống đối diện ba Yến Chi.

_ Mời bác rút hồ sơ của Yến Chi. - Hấn lễ phép.

_ Cậu có thể tha cho con bé không. Nó mới chỉ phạm lỗi 1 lần. - Ba Yến Chi nói. Ông là người tốt nhưng vợ và con gái ông thì không như vậy.

_ Không chỉ một lần. - Hấn lạnh lùng.

_ Xin cậu hãy nghĩ đến danh dự của gia đình tôi. - Ba Yến Chi đang hy vọng một điều gì đó.

Hấn im lặng. Hấn thấy thương cho ba Yến Chi, dù sao ông cũng là người tốt và không hề biết về những gì Yến Chi làm. Thôi hấn đành nể tình ba cô vậy.

_ Cô ta sẽ bị chuyển sang khu F, khu cá biệt.

Đó là cháu đã cố lắm rồi. - Hấn đưa ra quyết định.

_ Cảm ơn cậu. - Ba Yến Chi cười, ông thật sự biết ơn hấn.

Hấn chào ba Yến Chi và hiệu trưởng rồi bước ra ngoài. Thôi thì cho Yến Chi một cơ hội. Có lẽ ở khu F một thời gian cô ta sẽ bỏ tính ý mạnh hiếp yếu. Còn nó, đến bao giờ hấn mới tìm thấy và nó

lời xin lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Nó dựa mình vào một cái cây lớn lặng lẽ quan sát trận đấu trước mặt. Đáng lẽ nó không đến nhưng nơi như thế này nhưng vì ở nhà cũng chán nên đi cùng Kent cho vui. Trời đã về khuya, gần 11 giờ đêm rồi mà trận đánh vẫn chưa đến hồi kết thúc. Tiếng ra đòn, gậy gộc văng văng lên kèm theo tiếng chửi rủa làm khuấy động một khu đất vắng vẻ. Có một bàn tay đặt trên vai nó. Theo phản xạ tự nhiên, nó bẻ gấp tay kẻ đó lại.

_ A đau. Anh là Quân đây mà. - Quân nói, trước khi tay anh gãy thật.

_ Ý, em xin lỗi. - Nó vội buông tay Quân ra, cười trừ.

Quân và nó đi bộ dọc vỉa hè vắng. Lâu lâu có vài chiếc xe vụt qua. Xung quanh, các cửa hàng tạp hóa nhỏ đang dẹp hàng và đóng cửa. Ánh đèn đường chiếu xuống nó và anh thành hai chiếc bóng dài nơi mặt đường.

_ Em quay về trường đi. - Quân mở lời.

_ Quay về làm gì, kẻ ăn cắp mà. - Dù biết đã được minh oan nhưng nó vẫn giả vờ kèm theo một nụ cười nhạt.

_ Anh đã minh oan cho em rồi.

_ Nhưng còn Tuấn Đạt, anh ta đã không tin em.

Nó uất ức nói. Quân im lặng, một thoáng khó chịu dâng lên trong anh. Mỗi khi nó nhắc đến hắn anh rất bức bối, anh chỉ muốn trong cuộc nói chuyện với anh và nó, không có hắn. Tuy hắn là bạn thân Quân nhưng về vấn đề này, anh cực kì ghét hắn, có cái gì đó như là đố kỵ, như là ghen ghét. Quân liếc sang nhìn nó, có cái gì đó buồn bã và thất vọng trong đôi mắt màu nâu. Quân hơi tò mò, mắt nó màu nâu sao, anh không nghĩ thế, có lẽ nó mang một màu khác và bằng một cách nào đó nó đã không để Quân thấy được màu mắt thật của mình.

_ Việc Tuấn Đạt nghĩ gì về em quan trọng đến vậy sao? - Giọng Quân nặng nề, rất khó khăn để anh thốt ra câu hỏi ấy.

_ Em không biết. Có lẽ... - Bị nói trúng tim đen, nó không còn cách nào khác đành trả lời mập mờ.

_ Vậy việc anh nghĩ về em như thế nào có quan trọng với em không?

Nó bối rối. Câu hỏi này thật khó trả lời. Nó thường không để tâm lắm xem ai nghĩ gì về mình nhưng với hắn thì khác, nó không rõ. Quân cũng như mọi người. Nó không quan tâm anh nghĩ gì về nó cả, nó có nên nói thẳng ra với Quân như thế.

_ Anh à, thật sự em không... - Nó ấp úng.

_ Thôi anh hiểu rồi.

Quân ngắt lời nó, anh không muốn nghe những từ tiếp theo, anh sợ, anh sợ mình sẽ hụt hẫng khi nghe thấy. Quân đang trốn tránh. Có lẽ anh cũng đã xác định được tình cảm của mình. Quân có tình cảm với nó, nhưng đó là tình cảm gì thì Quân chưa rõ. Quân nghĩ bây giờ chưa phải lúc để thổ lộ nên đành im lặng. Rồi một hình ảnh thoáng qua trong suy nghĩ của Quân. Một cô bé sợ hãi khi đối diện anh ở quán cà phê, vì anh mà bất chấp sự an toàn của gia đình, người đã oà khóc khi bị anh bỏ lại với đám côn đồ, người anh đang âm thầm chờ che bảo vệ. Và là người con gái đầu tiên được anh ôm vào lòng. Ngay chính Quân cũng không biết ngay giây phút này, đôi mắt màu xanh lam của anh loé lên tia nhìn đầy ảm áp và yêu thương.

_ À mà sao anh tìm ra em vậy? - Nó lên tiếng khiến Quân khẽ giật mình.

_ Bí mật nghề nghiệp không nói được đâu em. - Quân đùa. - Mà ngày mai đến trường lại nhé.

_ Em sẽ suy nghĩ. - Nó ậm ừ.

_ Sáng mai anh chờ trước chung cư, đừng để anh tìm lên tận phòng nhà.

Quân nháy mắt tinh nghịch rồi rút tay vào túi quần ung dung bước đi. Nó đứng chôn chân tại chỗ, cứng người. Làm quái nào Quân tìm ra chỗ ở của nó chứ.

_ Wei, chị sao vậy, mà nhập hả? - Kent hươ tay trước mặt nó.

_ Hả, ủa đánh xong rồi à? - Nó dường như tỉnh khỏi cơn mê.

_ Xong lâu rồi, bạn đi tìm chị không đấy.

_ Mai chị quay lại trường nhé. Mấy hôm nay phiền em quá rồi.

_ Chị còn định quay lại đó nữa sao.

_ Ở đó còn bạn thân chị mà.

_ Vậy để mai em đưa chị đi.

Nó lấy điện thoại ra và mở nguồn, nó đã khóa điện thoại từ ngày rời khỏi trường và chưa bao giờ mở lên cho đến giờ. Có vài cuộc gọi và tin nhắn của Minh và Phương. Vài tin nhắn của Quân. Và gần chục cuộc gọi của hắn. Nó cười nhạt. Nó gửi tin nhắn cho Quân: "Ngày mai em sẽ tự đến trường, anh đừng đến đón"

Yến Chi đứng trước cửa lớp 11F, cô đang phân vân xem có nên vào hay không. Linh cảm cho Yến Chi biết cô sẽ có những ngày tháng không được vui vẻ gì ở lớp này. Lớp cá biệt mà, học sinh chắc chắn sẽ không hiền lành và dễ bắt nạt như ở lớp cũ. Rồi cô chủ nhiệm của 11F cũng đến, dẫn Yến Chi vào lớp, giới thiệu sơ lược rồi chỉ định chỗ ngồi cho cô và bắt đầu giờ dạy của mình.

Yến Chi ngồi một mình ở cuối lớp. Cô cảm nhận được vài ánh nhìn khinh thường nhạo báng chiếu vào mình. Nó mang lại cho Yến Chi cảm giác bức bối và khó chịu. Lớp này thật sự quá khác biệt so với những lớp Yến Chi đã từng học. Những ánh mắt đầy trêu mến và yêu thương của các nam sinh không còn dành cho Yến Chi, thay vào đó là sự thờ ơ và xem thường. Những nữ sinh không còn nhìn cô với ánh mắt sợ hãi hay ghen tức mà chỉ là sự khinh miệt và đầy chế giễu.

Cái không khí này khiến Yến Chi muốn ngạt thở, từng phút trôi qua thật nặng nề như nhiều thế kỉ. Chuông reng báo hiệu giờ ra chơi, Yến Chi nhanh chóng ra khỏi lớp để thoát khỏi không gian ngột ngạt này.

Nhưng trước mặt Yến Chi là một toán nữ sinh ăn mặc rất sành điệu, tuy vẫn là đồng phục nhưng những phụ kiện đi kèm, đầu tóc, giày dép, ngay đôi mắt và nụ cười đều hiện lên h&

grave;nh ảnh của một playgirl chính hiệu.

_ Học sinh mới, có lẽ cần phải chào hỏi một tí nhỉ? - Một nữ sinh nhìn Yến Chi một lượt từ trên xuống dưới khẽ cười.

_ Này Lam, mày đừng làm em ấy sợ. Em vu khống mày tội ăn cắp đấy. Phải hiền dịu nhẹ nhàng như con Vân này nè. - Vân mĩa mai.

_ Vân nói chí phải. Vì Lam không muốn bị vu khống là ăn cắp đâu. - Lam nói, nhìn Yến Chi đầy khinh miệt.

_ Tụi bay dám...

Như mọi lần, Yến Chi vung tay lên tát, và dường như tát là điều duy nhất Yến Chi có thể làm. Nhưng lần này có lẽ bàn tay ấy không bao giờ có thể tát ai được nữa trong một thời gian. Cánh tay Yến Chi đã được giữ chặt lại bởi Lam. Cô cố rút tay ra nhưng bất lực. Và Lam lại cười đầy mỉa mai. Yến Chi vẫn cố hết sức rút ra nhưng không thể, trong khi Lam vẫn rất ung dung, không hề tổn sức.

_ Định tát chị à, xưa rồi diêm oi. - Lam vẫn giữ tay Yến Chi khẽ lắc đầu.

_ Mày biết tao là ai không? - Yến Chi cố gắng làm cho Lam và Vân sợ bởi gia thế của mình.

_ Dạ biết, thưa đại tiểu thư của Quỳnh Yến ạ. - Vân giả vờ sợ sệt. - Em xin lỗi chị, không nhờ gia đình em bảo kê, gia đình chị chẳng thể yên ổn làm ăn trong nhiều năm đầu ạ, nên chị bớt đùa chút đi. - Vân nhấn mạnh những từ cuối.

Yến Chi xanh mặt, lần này cô đụng phải xã hội đen thật rồi, chẳng thể đùa được. Rồi tay Yến Chi ngay chỗ bị Lam giữ này giờ bỗng dưng đau nhói. Đau không thể tả, xương tay Yến Chi đang rạn dần ra, cảm giác đau đớn tột cùng mà cô phải trải qua. Bàn tay Lam siết chặt, khuôn mặt nhỏ bình thản. Lam lại cười, mỗi nụ cười đều mang đầy hàm ý.

_ Xem mày còn có thể tát ai nữa không?

Biết không thể thoát, Yến Chi đành tìm người giúp cô dừng những việc này lại. Yến Chi nhìn một nam sinh gần nhất bằng một ánh mắt quẩn rũ, đau đớn và cầu xin nhất có thể. Nếu như ở những lớp khác, Yến Chi đã cứu được mình, nhưng ở lớp này thì không. Đáp lại ánh mắt ấy là sự thờ ơ vô tình, đến tận nhãn của những nam sinh. Họ, những ai nhìn thấy ánh mắt nó không phải trốn tránh vì không giúp đỡ được mà chính xác hơn họ đang phớt lờ, coi như sự việc trước mặt là bình thường là tất nhiên và họ không mấy may mắn xia.

_ Oh, hóa ra cô định dụ trai lớp cá biệt à. - Vân sau một hồi quan sát đưa ra nhận xét.

Yến Chi bị phát hiện quá nhục nên không dám trả lời đành yên lặng. Đến lúc này Lam hất tay Yến Chi ra, phần xương đã bị rạn có lẽ cần bó bột một thời gian. Yến Chi đau không chịu nổi. Và cô đã khóc, khóc vì nhục, khóc vì đau đớn, khóc vì bị phớt lờ.

_ Khóc sao, vô cùng xin lỗi. Con trai lớp này không có trái tim nên đừng mong dùng cách đó. Từ nay nên học cách cư xử lại đi ha, đừng bao giờ nghĩ mình là nhất, cô chẳng bằng ai đâu.

Lam và Vân nhếch môi đầy khinh bỉ rồi bước ra ngoài. Yến Chi bất lực nhìn theo, đầy đau đớn tui nhục. Hắn đã đưa Yến Chi vào lớp F, một hình phạt rất nhẹ nhàng nhưng đầy đau khổ. Một hình phạt chỉ dành riêng cho Yến Chi. Chính nó, chính nó là khiến Yến Chi phải trải qua những đau đớn như thế này. Yến Chi cảm hận nó đến tận xương tủy, và những lần ra tay tiếp theo sẽ tàn độc hơn gấp trăm ngàn lần.

_ Mày sẽ chết, để trả cho những đau đớn mà tao đang phải chịu đựng....

Chương 25

Chiếc moto của Kent dừng lại trước cổng trường Blue, mọi học sinh đều tập trung vào một nữ sinh vừa bước xuống xe ấy. Nó tạm biệt Kent rồi bước vào trường, tuy có một vài lời bàn tán nhưng nó cũng không bận tâm lắm. Dù sao nó cũng hứa với Quân rồi nên đành phải đến lớp. Nó vào canteen mua cho mình một vài lon cafe rồi lên lớp. Nó vào lớp bằng cửa sau vì chẳng muốn gây chú ý. Vẫn như mọi ngày, Phương nằm gục xuống ngủ còn Minh thì vẫn chăm chú vào cuốn tiểu thuyết dày của mình. Vì muốn trêu Phương nên nó nhẹ nhàng đến bên cạnh áp sát lon cafe lạnh vào mặt Phương khiến nhỏ giật mình ngồi bật dậy. Minh nghe tiếng động quay sang nhìn thì thấy nó đang đứng nhìn nhỏ và Phương tỉnh ngịch.

- Oa, chịu đi học rồi hả? - Phương quên chuyện bị nó trêu đứng lên ôm chầm lấy nó. - Tui nhớ bà muốn chết luôn á.

- Chúc mừng bà đã trở về. - Minh gấp cuốn tiểu thuyết lại nhìn nó nở nụ cười.

- Ừm, thế nhớ tui muốn chết, vậy chết chưa. - Nó giả vờ ngây thơ, chớp mắt nhìn Phương.

- Đạo này tui buồn ngủ hoài á. Chắc sắp ngủ một giấc vĩnh hằng rồi. Hi! - Phương cười gượng vì con buồn ngủ xâm chiếm, chẳng biết tại sao đạo này Phương luôn mệt mỏi như vậy.

Nó đưa cho Phương một lon cafe. Trong lúc Phương xử lí hết lon cafe ấy, nó có trò chuyện với Minh một lát. Vì vướng víu nên Minh cất cuốn tiểu thuyết vào trong học bàn nhưng khựng lại vì bị chặn bởi một vật gì đó. Minh nhìn xuống học bàn rồi lấy ra một chai nước ép cùng một bức thư. Phương nhìn rồi cười cười giật lấy bức thư trên tay Minh đọc.

- E hèm, chúc chị một ngày vui vẻ, yêu chị. Oa, lãng mạn phết. - Phương khen nức nở, con buồn ngủ đã gần biến mất.

- Ủa chưa xong vụ này sao? - Nó ngạc nhiên hỏi.

- Không những không xong mà còn khủng khiếp hơn rất nhiều. Là vậy nè...

Phương kể cho nó nghe tất cả mọi chuyện trong khi Minh ngồi chậm rãi thưởng thức chai nước ép của mình. Dù không thích nhưng quả đã cho nên đành phải nhận. Nó bật cười, thẳng thốt này quá ư là dai dẳng nên Minh còn phải khổ sở dài dài.

Giờ ra chơi, nó cùng Minh và Phương vừa bước ra khỏi lớp thì bị chặn lại bởi hấn, Quân và Khánh. Hấn nhìn thấy nó đến lớp thì rất vui vì hấn sẽ dễ dàng nói lời xin lỗi hơn. Và ngoài lí do đó còn một điều khác làm hấn vui khi nó đến lớp nữa, nhưng có lẽ chính hấn cũng không nhận ra điều này. Hấn nhìn nó, một cái nhìn xao xuyến thấy rõ, hấn cũng không biết là mình nhìn nó bằng

ánh mắt như thế, một ánh mắt đặc biệt. Nó thấy hấn nhìn mình nhưng vội lơ đi, coi như chưa từng thấy nhưng trong nó lúc này hồi hộp khó tả.

- Em đã giữ đúng lời hứa. - Quân xoa đầu nó mỉm cười nhẹ.

- Tất nhiên, quân tử nhất ngôn. - Nó bĩu môi.

Giây phút đó làm hấn ngạt thở. Dường như xung quanh chỉ có nó và Quân, hấn không thể chen vào. Cách cư xử đó quá thân mật, họ đã đến mức nào rồi. Những cử chỉ đầy dịu dàng đó Quân chưa dành cho ai, mà giờ lại dành cho nó. Chắc chắn họ đã yêu nhau. Nghĩ đến đây hấn buồn hấn và thêm một chút khó chịu. Hấn không hề biết, Quân cũng từng có cảm giác tương tự. Nó cố tình xem như không quen biết với hấn nhưng lại thân mật với Quân. Chẳng lẽ trong mắt nó, hấn không là gì cả, dù chỉ là một vị trí nhỏ, hấn không bằng Quân sao. Dù sao hấn với nó cũng đã ở chung nhà khoảng 1 tháng, hấn biết nó trước Quân 1 tháng lận mà. Ngày trước khi chưa nhập học, ngày nào hấn với nó cũng cãi nhau, còn bây giờ, nó lạnh lùng với hấn, xem hấn như người dưng, không quen biết. Trong mắt nó bây giờ chỉ có Quân mà thôi, tìm hấn khế nhỏi, những nhịp đập nặng nề.

Hấn bỏ đi một mực không ngoái đầu nhìn lại, hấn không muốn ở lại đó thêm giây phút nào nữa. Hấn không muốn thấy nó cười vui vẻ bên Quân, hấn ghét cảm giác mình biến thành người thừa. Hấn ghét! Hấn quay về KTX, thay đồ thể dục, lấy trái banh rồi đến sân bóng rổ.

Hôm nay khu nhà tập bóng rổ vắng vẻ vì không có lớp nào có tiết thể dục. Không gian này càng tạo cho hấn thêm vẻ cô độc. Hấn nện trái bóng xuống sân, di chuyển luôn lách rồi ném bóng vào rổ. Hấn tập liên tục trong nhiều tiếng liên không ngừng nghỉ dù rất mệt, thế nhưng dù có cố gắng như thế nào, hình ảnh nó và Quân vẫn vấy lấy hấn như muốn đùa cợt với hấn vậy. Mồ hôi ướt đầm chiếc áo thể dục. Mồ hôi chảy từng hàng xuống gương mặt điển trai, dọc xuống bắp tay săn chắc vì tập thể hình thường xuyên. Mái tóc hơi rối ướt mềm, từng giọt mồ hôi từ tóc chảy xuống mắt, hấn chẳng thèm lau. Mắt hấn cay. Hấn dừng lại thở hồng hộc, nhìn vào trái bóng vô hồn vừa từ rổ lăn xuống kia. Hấn để bóng lăn, không hề cản. Bóng muốn lăn đi đâu cũng được hấn chẳng bận tâm chỉ âm thầm dõi theo đầy bất lực. Cũng như nó, nó muốn yêu Quân thì cứ yêu, hấn không cản, chỉ biết âm thầm chúc phúc. Nhưng hấn còn nợ nó một lời xin lỗi nhất định phải nói. Hấn lấy điện thoại.

- Tối nay, 6h, tại sân bóng rổ, k gặp k về. - Hấn gửi tin nhắn tới số nó rồi nằm xuống sân đầy mệt mỏi.

Nó cười nhạt sau khi đọc tin nhắn của hắn. Những chuyện liên quan đến hắn nó không quan tâm. Nó cố gắng lờ đi tất cả hay chính xác hơn là nó đang trốn tránh, trốn tránh những cảm xúc đầy lạ lẫm nhưng rất mãnh liệt. Nó sợ, nó sợ mình có tình cảm với hắn. Nó sợ khi đặt hết niềm tin vào một người rồi bị phản bội. Cảm giác đó nó đã từng trải qua một lần, và nó biết, sẽ rất đau.

Sau khi đi ăn tối cùng Minh và Phương thì nó quay trở về KTX, quay trở về căn phòng cũ của nó. Căn phòng vẫn vậy không hề bị thay đổi hay dịch chuyển bất kì vật dụng gì, nó mở cửa ra ban công để cảm nhận không khí về đêm, trong lành và bình yên. Bây giờ đã khuya, nó không đến cuộc hẹn đó, nó đã xóa cuộc hẹn đó ra khỏi bộ nhớ của mình trong vài giờ trước. Điện thoại rung, là Quân gọi.

_ "Em biết thằng Đạt đang ở đâu không?" - Giọng Quân lo lắng.

_ Anh ta chưa về KTX sao? - Nó ngạc nhiên.

_ "Tại anh đang cố gắng liên lạc với nó"

_ Để em thử xem

Nó tắt máy, nghĩ về cuộc hẹn khi chiều. Chẳng lẽ, hắn vẫn còn chờ nó. Điều đó là không thể, nhưng nó vẫn lo. Vợ lấy chiếc áo khoác trong tủ đồ rồi nó vội ra khỏi phòng, miệng không quên lầm bầm nguyên rủa.

_ Tên ngốc này, chờ mình đến tận bây giờ sao.

Phòng học bóng rổ tối om, nhìn thật đáng sợ. Làm sao mà hắn có thể ở trong đó được, nó đoán nhưng vẫn cần phải kiểm tra. Nó đẩy cửa vào và bật sáng toàn bộ đèn lên. Hắn đang đứng giữa sân và hắn đang chờ nó. Nó ngạc nhiên, hắn chờ nó sao, chờ đến bây giờ. Nó lấy chiếc bóng màu cam đang nằm lộn xộn dưới chân ném về phía hắn. Cứ ngỡ hắn sẽ không nhận ra và hướng trọn trái banh vào lưng, nhưng không, hắn xoay người đón lấy trái banh rồi ném thẳng vào rổ. Nó hơi quê vì không ném được hắn đánh giành lấy trái banh và dẫn bóng về chiếc rổ đối diện. Bị hắn chặn và cố cướp bóng. Nó phải khá vất vả để lừa và vượt hắn, để cuối cùng ném vào rổ một trái khá đẹp. Trận đấu cứ thế diễn ra trong im lặng cho đến khi cả hai dần kiệt sức và kết thúc ở tỉ số 32-28 nghiêng về hắn.

_ Anh chơi cũng giỏi - Nó thở hồng hộc.

_ Cô cũng chẳng vừa. - Hắn ngồi xuống cạnh nó.

_ Anh là đồ ngu hay đồ điên vậy, chờ tôi tới giờ này làm gì? - Nó bực bội hỏi.

_ Tôi đã nói là không gặp không về mà.

_ Hẹn gặp tôi làm gì?

_ Cho tôi xin lỗi.

Nó im lặng, nó biết hắn xin lỗi nó vì chuyện gì. Nhưng một lời xin lỗi là xong sao, là kết thúc sao, là nó sẽ tha thứ cho hắn sao. Nỗi oan ức, danh dự, cả những cảm xúc khó chịu mà nó phải chịu đựng chỉ vì thái độ của hắn có thể dễ dàng cho qua như thế sao. Trong suốt quãng thời gian vừa qua nó muốn điên lên vì hắn, vì hình ảnh của hắn bênh vực Yên Chi cứ hiện lên trong đầu nó khiến nó muốn nổ tung. Vậy mà chỉ một lời xin lỗi là xong. Nó đứng lên và bước ra khỏi phòng tập.

_ Cô chưa cho tôi câu trả lời. - Hắn gọi với theo.

_ Tôi không có gì để trả lời cả.

_ Tôi xin lỗi...

Hắn lặp lại lời xin lỗi đó, nó dừng bước. Thứ cảm giác chết tiệt ấy lại dâng trào mãnh liệt trong nó, làm cho nó muốn khóc. Nhưng nó không thể khóc, không được khóc. Nó siết chặt hai bàn tay, cắn môi thật chặt để kiềm nén nước mắt. Người nó khẽ run, yếu đuối, không thể. Hắn bước đến phía sau nó, xoay nó đối diện trước mặt mình. Hắn muốn nó thấy, thấy được sự dẫn dắt trong lương tâm hắn trong suốt thời gian qua, thấy sự ân hận của hắn. Cho nó thấy được lời xin lỗi chân thành nhất. Nó đã thấy, nó thấy và nó hiểu và như đã vượt quá giới hạn của sự chịu đựng, nước mắt nó rơi.

_ Tại sao lại không tin tôi? - Nó hỏi hắn đầy bất lực và uất ức.

_ Tôi... - Hắn nghẹn lời, hắn không thể nói thêm được gì cả.

_ Tại sao lại không cho tôi giải thích? - Nó lại tiếp tục đặt câu hỏi.

Nó khóc sau khoảng thời gian kiềm nén khá dài. Hắn chỉ im lặng. Hắn không có quyền lên tiếng, điều duy nhất hắn phải làm ngay lúc này là im lặng nghe nó mắng, đứng yên cho nó đánh. Người con trai trước mặt, hắn là ai, sao lại mang cho nó nhiều cảm xúc đến thế. Nó muốn giết, nó muốn đánh nó muốn làm hắn biến mất ngay lập tức. Vì hắn đã mang đến những thứ cảm xúc chết tiệt, ảnh hưởng tới tinh thần của nó. Nó đánh hắn, đánh bằng tất cả sức lực của mình, bằng tất cả sự giận giữ.

_ Đồ khốn, anh chết đi.

Nó hét lên rồi ngồi thụp xuống đất vì kiệt sức, vì nó đã khóc nhiều, vì trải qua những cảm xúc quá sự chịu đựng vì kiềm nén lâu ngày, cũng một phần vì mất sức do trận đấu khi nãy. Hấn quỳ xuống cạnh nó, hấn đau vì nó khóc, và hơn hết là khóc vì hấn. Hấn để im cho nó đánh mình, cho dù những nắm đấm ấy không làm hấn đau ở thể xác nhưng khiến trái tim hấn nhức nhối.

_ Đánh tôi đi, nếu điều đó làm cô thoải mái hơn.

_ Anh đã không tin tôi. Tại sao chứ? Tôi đã làm gì mất lòng tin của anh mà anh lại không tin tôi. Anh không cho tôi giải thích. Tại sao?

Nó không đánh hấn nữa, mà ngồi khóc nức lên. Hấn vội ôm lấy nó bắt chấp việc nó sẽ giết hấn vì hành động này đi nữa. Ngược với dự đoán của hấn, nó để cho hấn ôm, nó không khóc nữa, chỉ còn những tiếng nức nhen.

_ Cho tôi xin lỗi vì tất cả. - Hấn thì thầm vào tai nó.

_ Có lẽ tôi cũng là một người rộng lượng. - Nó nói khá nhỏ, nhưng đủ để hấn nghe.

Hấn buông nó ra nhìn đó mừng rỡ, nó đã tha lỗi cho hấn. Nó sẽ không còn thờ ơ lạnh nhạt với hấn nữa. Cãi nhau cũng được, nhưng miễn là đừng bỏ mặc hấn.

_ Xem như chưa có chuyện gì xảy ra. - Nó lau vội nước mắt.

_ Cô sẽ không lạnh nhạt với tôi nữa chứ?

_ Tôi không biết. Sáng mai, tôi và anh vẫn là những kẻ không đội trời chung. Giờ thì tránh ra.

Nó đứng dậy và bước ra khỏi phòng tập, hấn không đuổi theo chỉ nhìn theo mà trong lòng mừng rỡ. Hơi ấm của nó vẫn còn đâu đây.

_ Những cảm giác đó là gì? Tại sao tôi chỉ cảm nhận được khi bên em...

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Nó đợi Phương và Minh đã say giấc liền mở cửa ra ban công và gọi cho một người. Mỗi lần nó gọi cho người này đều phải lên lút như thế. Sẽ không lường trước hậu quả nếu như người khác nghe thấy. Thậm chí trong điện thoại nó cũng không lưu số người đó chỉ cố gắng học thuộc. Từng tiếng “tút” dài làm nó sốt ruột. Nhưng rồi đầu dây bên kia cũng bắt máy, là giọng của một người đàn ông trung niên.

_ Chú à, mọi chuyện đến đâu rồi. Việc điều tra cái chết của cháu á. – Nó nói với đầu dây bên kia.

_ “Thưa tiểu thư mọi chuyện đã rõ, do bà Jane sắp đặt, còn người bỏ thuốc ngủ vào li rượu của cô hôm đó chắc chắn là David.” – Bên kia thông báo lại tình hình, giọng khẳng định.

_ Cháu biết mà. Còn về việc lật đổ bà Jane?

_ “Có lẽ lần này trời đã giúp chúng ta. Ngoài tội mưu sát tiểu thư, tôi còn điều tra được việc buôn người qua biên giới cùng các mặt hàng cấm khác. Bà ta là tội phạm quốc tế đấy. Mong tiểu thư cẩn thận.”

_ Vậy sao, chỉ cần tìm ra giấy tờ chứng minh tội của bà ta là được đúng không? – Nó khẽ cười, ngày trở lại gần rồi.

_ “Tiểu thư đừng chủ quan, thế lực bà ta rất lớn, xung quanh bà ta được bảo vệ rất cẩn thận. Chúng ta không thể làm gì được đâu. Tôi nghĩ chúng ta cần đến sự giúp đỡ của CIA.

_ CIA sẽ lo việc bắt và đưa bà ta vào tù, còn chúng ta sẽ tìm ra chứng cứ phạm tội của bà ấy. Nhưng, bà ta có thế lực lớn thế còn kết hôn với ba cháu làm gì? – Nó nghi ngờ, có điều gì đó bất thường và không hợp lý.

_ “Bà ta dùng tên của ông chủ cho những phi vụ làm ăn bất hợp pháp của mình. Hiện nay, ông chủ đã giao toàn bộ cho bà ta quản lý rồi và ông ấy đang đi nghỉ mát ở Florida.”

_ Nếu vậy... khi tìm ra chứng cứ thì ba cháu cũng bị liên lụy. – Giọng nó trầm hẳn xuống. Một chút phân vân và lưỡng lự.

_ “Tiểu thư yên tâm, ông chủ sẽ không bị bắt vì không biết đến những việc làm phi pháp đó, nhưng toàn bộ tài sản sẽ bị thu hồi.”

Trâm trạng nó chùng xuống. Cảm giác tội lỗi bao trùm. Nếu nó mà ra tay, cơ nghiệp của ba nó sẽ sụp đổ hoàn toàn. Ông đã từ bỏ con đường đầy máu của mình ở quá khứ và xây dựng lại tập đoàn hùng mạnh như ngày hôm nay chỉ với hai bàn tay trắng. Chẳng lẽ bây giờ nó lại đập đổ công sức, mồ hôi nước mắt của ba mình chỉ vì thù hận riêng. Nó không thể. Nhưng nếu để như thế rồi cũng sẽ có ngày, CIA đánh hơi ra bà ấy, rồi mọi chuyện cũng sẽ như vậy, thậm chí còn tồi tệ hơn. Lương tâm nó đang bị dằn vặt bởi những sự lựa chọn.

_ Còn tập đoàn của cháu với chú phát triển tới đâu rồi?

_ “Tôi đang cố

gắng đưa nó lên top 5, vì bây giờ cũng lên đến top 10 rồi.”

_ Vậy sau khi mọi chuyện kết thúc, tập đoàn của cháu có thể sát nhập cùng tập đoàn của ba và xây dựng lại toàn bộ không. Và chúng ta có thể nhờ mẹ giúp. – Tim nó nhói đau khi nhắc đến mẹ của mình, lâu lắm rồi, nó không được thấy bà, được bà ôm vào lòng.

_ “Tôi sẽ tính con đường này. Chúng ta cần thêm thời gian để thực hiện kế hoạch. Tôi đã tạo một tài khoản ảo cho tiểu thư và gửi doanh thu của tập đoàn vào đó, tiểu thư cần gì thì cứ dùng. Có lẽ cô còn phải sống ở thân phận đó thêm một thời gian cho đến khi tôi thu thập đầy đủ chứng cứ”

_ Thôi cháu không dùng đâu, chú cứ giữ lấy mà phục vụ cho việc điều tra. À, còn điều này. Jake, nó không nghi ngờ gì chứ?

_ “Cậu ấy vẫn đang ở Úc và có vẻ chẳng nghi ngờ gì cả.”

_ Dạ, cảm ơn chú. Thôi cháu chào chú ạ.

Nó buồn hẳn, có lẽ sắp đến lúc phải rời xa nơi này. Nhưng từ đầu nó đã xác định chỉ ở đây một thời gian rồi đi, nhưng tại sao bây giờ lại lưu luyến đến thế, phải chăng, là vì hẳn...

**

Canteen nhộn nhịp, tiếng cười đùa nói chuyện rôm rả. Nó ngồi xem màn kịch trước mắt với nụ cười trên môi. Vui thật, kể từ lúc sang Việt Nam nó cười nhiều hơn thì phải. Những người bạn mới, thật đáng quý.

_ Thôi được rồi, tôi muốn ở đây với bạn, mời em đi cho. – Minh nói một cách lịch sự hết mức có thể

_ Thôi mà chị, em muốn ở đây cùng chị cơ. – Quang năn nỉ.

_ Bà chị mặt dày thật, làm sao mà cua được anh Quang của tụi em vậy.

Một cô bé lớp 10 bước đến bàn nó, nhìn xung quanh bằng ánh mắt khinh thường. Minh cười nhạt, khuôn mặt lạnh có hờ. Quang đánh mặt lại quay sang nhìn người vừa nói kia bằng một ánh mắt tức giận. Nó dừng cười, có lẽ màn kịch đã bắt đầu chuyển sang cảnh khác, một cách không hề thú vị nữa.

_ Lan Vi, cô vừa nói cái gì?

Mắt Quang đầy sát khí, cậu bé dễ thương mà hằng ngày nó và Phương vẫn thấy đã hoàn toàn biến mất. Minh thì thoáng ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì. Minh khẽ dựa người vào tường chờ xem chuyện gì tiếp theo sẽ xảy ra. Đánh ghen, một chuyện khá thú vị. Minh luôn muốn được chứng kiến tận mắt mà không phải qua những tran tiểu thuyết mà Minh đọc. Và Minh cảm thấy thật vinh dự khi mình là nhân vật chính.

_ Em nói gì sai sao? Anh đã bị chị ta bỏ bùa rồi. – Lan Vi không hề sợ hãi trước thái độ của Quang mà vẫn bướng bỉnh cãi.

_ Em nên im miệng trước khi anh mất bình tĩnh đấy. – Quang cảnh cáo.

_ Em không im thì sao. Chị ta không dám nói gì kia, chắc do nói trúng tim đen rồi chứ gì? Chị đúng là mặt dày, đi cua trai trẻ mà không biết nhục sao.

Quang tức giận thật sự, bàn tay siết chặt cổ để không đánh Lan Vi. Minh này giờ chỉ im lặng nghe người ta nói mình cái gì. Nhỏ cũng chẳng có ý định bật lại hay cãi nhau. Đó không phải là tính cách của Minh. Cũng may vì hôm nay Phương không đi học, nếu không Lan Vi sẽ không được yên thân. Nó nghe này giờ cũng rất tức nhưng có lẽ là chưa phải lúc, cố gắng kiềm chế.

_ Em nói đủ chưa? – Minh lúc này nhẹ nhàng lên tiếng. Vẫn thái độ điềm tĩnh như chẳng có chuyện gì xảy ra.

_ Chưa, tôi vẫn còn phải kể ra hết những âm mưu, thủ đoạn của chị. Chị đã làm gì anh Quang, để anh ấy suốt ngày nghĩ đến chị. Chị đã làm gì hả?

CHÁT! Một cái tát giáng xuống mặt Lan Vi, không phải là Minh, Quang cũng không. Mà là nó. Lan Vi loạng choạng muốn ngã xuống đất. Quang nhìn thấy, nhưng không đỡ, chỉ đứng nhìn.

_ Sao chị đánh tôi? – Lan Vi trừng mắt nhìn nó.

_ Đụng tới bạn tôi, sẽ không yên đâu. – Nó lạnh lùng đáp trả.

_ Đi!

Quang lòi Lan Vi đi vì biết để cô ở đây, mọi chuyện chỉ càng tồi tệ. Minh lắc đầu ngao ngán nhìn theo. Minh thoáng thất vọng, cứ ngỡ sẽ có một trận đánh ghen ra trò, nhưng không phải vậy. Chưa đến cao trào gì mà đã kết thúc. Minh thờ dãi kéo ghế ngồi cạnh nó.

_ Sao ngăn lại chi vậy bà?

_ Nghe chừng tai quá. – Nó lấy một chiếc bánh ngọt.

_ Bó tay bà luôn. – Minh chán nản nói.

Nó chưa kịp thưởng thức chiếc bánh ngọt đầy hấp dẫn thì đã bị một người giật lấy. Nó bức bối nhìn lên thì thấy hấn đang cầm ăn chiếc bánh đó đầy nhồm nhò. Máu nóng nổi lên, cộng thêm bộ mặt đầy khiêu khích của hấn, khiến nó không kiềm chế được mà đập vào bụng hấn một phát, khiến hấn ôm bụng đầy đau đớn.

_ Cô tính giết người à? – Hấn quát.

_ Dám giật bánh của tôi sao. – Nó cười cười.

_ Đồ ác độc, lỡ tôi bị gì thì sao? – Hấn hét lên

_ Tự chịu.

Nó lè lưỡi trêu hấn. Dù đang tức và đau ngay bụng nhưng hấn lại thấy vui vui không rõ tại sao

Quân đóng sập cửa phòng lại, trong anh bây giờ là một đồng hồ hỗn độn. Lo sợ, bất an, dằn vặt, nghi ngờ. Quân đang sợ, sợ cái sự thật đau lòng mà đang sắp phải đón nhận phía trước. Tình cảm của Quân mới chớm nở, anh vừa định hình được nó, chẳng lẽ lại phải dập tắt. Hình vẽ mà anh đã thấy trên cánh tay nó lúc nó tát Lan Vi. Hình một chú bướm màu hồng đen, ngay thân hình con bướm là một vết sẹo được đề lên bằng những nét vẽ chuyên nghiệp và mượt mà. Hai bên con bướm là hai chữ H L.

Quân bức bối giật tung chiếc áo sơ mi đồng phục trên người ném vào phòng tắm. Để lộ trên ngực một hình vẽ của một con rồng xanh, hai bên là hai kí tự H L. Quân nhìn xuống hình vẽ ở ngực mình mà nhói đau, hai kí tự H L làm cho vết thương vừa lành của anh nhức nhối. Quân cần một sự kiểm chứng, và có lẽ sau khi làm xong, Quân sẽ phải trải qua một nỗi đau, một sự tổn thương quá lớn cho sai lầm của mình. Dành tình yêu cho cô em gái của mình, một tình yêu loạn luân đây tội lỗi.

_ Mẹ ơi, hình xăm các linh thú có hai kí tự H và L của con... – Quân nói lắp lửng khi gọi cho mẹ anh.

_ “Thì sao con”

_ Hai em con cũng có phải không?

_ “Ừ, Alie là hình bướm đen ở cánh tay, còn Jake là hình đại bàng cũng ở cánh tay. Tại vì khi xưa ba con làm bang chủ bang Hắc Long, còn mẹ là bang phó. Ba mẹ đã yêu nhau ở đấy. Những hình vẽ đó, được mẹ dùng bút không xóa được vẽ cho anh em con. Con không nhớ sao?” – Mẹ Quân ôn tồn giải thích

_ Dạ, con nhớ rồi. Alie, khi nhỏ em ấy có bị tai nạn gì để lại sẹo nơi cánh tay không? – Quân hỏi tiếp, giọng anh càng trở nên vô hồn hơn.

_ “Lúc nhỏ, Alie bị bắt cóc rồi bị thương ở tay, thành sẹo rất xấu nên mẹ mới vẽ hình cho em con đề lên vết sẹo ấy.”

_ Thật sao... – Giọng Quân nhẹ bẫng.

_ “Con hỏi những chuyện này chi vậy?”

_ À, không có gì đâu mẹ. Chỉ là con bỗng nhiên nhớ ra. Thôi chúc mẹ ngủ ngon.

Quân lấy chiếc áo thể dục của mình mặc vào, anh cần đi giải tỏa áp lực. Dù đã khuya nhưng với quyền lực của một hội phó anh có quyền đến khu thể dục. Quân đẩy cửa vào sân đấu quyền anh. Ở giữa là một bao cát treo lủng lẳng. Quân lao đến đâm điên dại vào bao cát ấy. Ông trời muốn trêu đùa với anh sao. Lần đầu tiên anh dành tình cảm cho một cô gái nhiều đến thế vậy mà người đó lại là chính cô em gái thất lạc của mình.

Quân vẫn đâm vào bao cát, bằng tay không. Quân không có ý định dừng lại để đeo băng tay, bất chấp cả việc đó sẽ làm tay anh bị thương. Quân phải làm gì đây. Anh đã lỡ thích nó mất rồi. Cũng may chưa phải là tình yêu. Nhưng làm sao có thể quên. Như một trò đùa của số phận, chia cắt gia đình anh từ bé, bắt anh phải trải qua nỗi đau. Rồi bây giờ cho anh gặp lại em gái mình rồi yêu nó. Quân như hóa điên, vẫn đâm vào bao cát vô tri bằng tất cả sức lực của mình, cho đến khi tay anh chảy và bật máu.

Buông thõng tay, Quân không đâm nữa. Bao cát dội ngược lại vào người anh một lực mạnh. Quân loạng choạng vài bước, tay anh bật máu. Đau ư, hoàn toàn không. Một lần nữa, ông trời lại rạch vào tim anh thêm một vết thương dài và sâu đề lên vết thương cũ chưa liền sẹo. Rồi đây, làm sao anh có thể đối diện với chính bản thân mình, đối diện với nó, đối diện với một tình yêu loạn luân đây tội lỗi. Làm sao anh có thể đối diện.

Đôi mắt, đúng rồi chính là đôi mắt. Quân đang hi vọng, tự cho mình một niềm tin. Mắt của nó màu nâu, trong khi mắt em gái anh màu xanh lục. Chắc chắn nó không phải là em gái anh. Nhưng rồi Quân lại nhói đau, kính áp tròng có thể thay đổi màu mắt, sự thật vẫn là sự thật, Quân không thể trốn tránh hay giả vờ không biết, không tin, anh phải đối diện, với một thái độ khác. Vẫn còn một cách, giám định DNA. Nhưng làm sao để lấy mẫu tóc là một điều hết sức khó khăn. Chiếc áo khoác mà Quân đã cho nó mượn từ ngày đầu gặp mặt, đến nay anh vẫn chưa dùng đến, vẫn cất nó chỉ vì muốn lưu giữ một mùi hương, một hơi ấm của người duy nhất được chạm vào.

Quân chạy nhanh về phòng của mình, mở tủ đồ ra, chiếc áo khoác, nó vẫn còn. Quân vội kiểm tra. Thật may mắn anh đã thấy một vài sợi tóc còn dính ở đó. Sợi tóc dài màu nâu. Đúng là của nó. Không đợi trời sáng, Quân nhanh chóng đến bệnh viện. Quân đang nuôi dưỡng một hy vọng. Dù sự thật đã quá rõ ràng.

_ Bao giờ có kết quả? – Quân hỏi bác sĩ, anh muốn biết sự thật, ngay lập tức.

_ Chắc vài ngày nữa. – Bác sĩ đang ghi chép một số thứ.

_ Không thể nhanh hơn sao.

_ Nhanh lắm là chiều mai. Có kết quả, chúng tôi sẽ liên lạc cho cậu. Kiểm tra xem có phải là anh em đúng không.

_ Dạ, mong bác sĩ làm nhanh dùm tôi. Tôi đang cần gấp.

Kent vội chạy đến sân bay, cậu cần tìm một người trong dòng người đông đúc. Chốc chốc Kent lại nhìn lại tấm hình trong điện thoại mà nó vừa gửi cho cậu. Nó nhờ Kent đón ông Lâm, ông về Việt Nam một thời gian để giải quyết một vài chuyện rồi lại sang Mỹ. Kent mãi tập trung vào dòng người đông đúc nên đã vô tình đụng trúng một cô gái. Chiếc điện thoại trên tay Kent rơi xuống, hình như bên kia cô gái cũng vừa rơi điện thoại. Cả hai nhanh chóng nhặt điện thoại lên, Kent liền chạy đi tìm ông Lâm thì bị cô gái đó giữ lại.

_ Anh đụng người khác mà không tính xin lỗi à.

_ Đang gấp mà cô còn... – Kent bực bội giật tay ra.

_ Xin lỗi tôi đã. – Cô gái đó vẫn bướng bỉnh.

_ Tại sao tôi phải xin lỗi cô chứ. Cô đụng tôi trước mà. – Kent muốn điên lên.

_ Chính anh đụng tôi trước thì có. – Cô gái đó vẫn tiếp tục cãi bướng.

_ Aiz, tránh ra coi, tôi đang gấp. Phiền thật.

Kent bực bội bước đi không thèm ngoái lại. Bước chân Kent khá nhanh vì cậu đã thấy ông Lâm và sợ lạc mất. Cô gái đó nhìn Kent chạy mất mà ảm ức. Kéo vali và rời khỏi sân bay.

_ Đừng để tui gặp lại anh thêm một lần nào nữa.

**

Quân buồm thông điện thoại, cái tin trời giáng đó. Bác sĩ vừa mới gọi cho anh, thông báo kết quả giám định DNA. Là anh em, Quân và nó là anh em. Vậy là những gì anh lo sợ là thật. Anh đang yêu chính em gái mình. Bây giờ anh không còn mặt mũi gì gặp nó nữa. Trái tim Quân đập những nhịp thật nặng nề. Giờ anh phải làm sao để quên được nó...

Quân đi bộ dọc vỉa hè đông đúc. Tai anh như ù đi, không còn nghe tiếng ồn ào, náo nhiệt xung quanh nữa. Quân cứ đi mà không biết mình đi đến đâu và đi về đâu nữa. Quân bước sang vạch trắng kẻ bên đường. Tiếng còi xe vang vọng mà anh không hề để ý, trong anh bây giờ tràn ngập bóng tối. Nó bao phủ tâm hồn anh, không cho anh

lối thoát. Tiếng còi xe ngày một to hơn, tử thần đang đến một gần hơn, và hắn ta đang vung lưỡi hái xuống. Quân vẫn không hay biết.

RẦM!!! Tiếng va chạm giữa người và xe. Một âm thanh nghe xé lòng, một tai nạn giao thông vừa diễn ra. Quân ngã ra đường, anh chỉ bị xây xát nhẹ. Quân chợt tỉnh, những giây phút u mê khi nãy biến mất, ngay lúc này đây anh hoàn toàn tỉnh táo. Hoàn toàn tỉnh táo để thấy có người vừa đỡ dùm anh. Quân lao đến chỗ người vừa thay thế anh đang nằm bất động trên vũng máu.

_ NGỌC, EM VỪA LÀM CÁI GÌ VẬY HẢ? – Quân hét lên, đỡ Ngọc dựa vào người của mình.

_ Anh không sao chứ? – Ngọc nói yếu ớt, máu càng chảy nhiều hơn, làm một vũng to trên mặt đường nhựa.

_ Không sao không sao cả. Sao em lại làm vậy chứ?

_ Chỉ vì em yêu anh...

Ngọc ngất đi...

Quân ngồi chờ trước phòng cấp cứu. Anh lo lắng sốt ruột hơn bao giờ hết. Cảm giác như sắp mất một điều gì đó quan trọng với mình đang vây lấy Quân. Chưa bao giờ cảm xúc anh dâng trào đến vậy. Lo lắng, sợ hãi. Kể cả với nó, chưa bao giờ anh cảm thấy như vậy. Quân muốn lao vào phòng cấp cứu chỉ nhìn thấy Ngọc vẫn bình yên.

Ngọc đã yêu Quân quá nhiều mà anh không hề hay biết. Anh đau khổ vì thứ tình yêu loạn luân mà anh dành cho nó trong khi chính anh cũng chưa xác định rõ nó có phải là tình yêu hay không. Quân đã vô tình quên đi mất Ngọc, người anh âm thầm bảo vệ vì nhiều lý do khác nhau. Anh đã vô tình lãng quên đi hình ảnh nhỏ bé và nhút nhát của Ngọc, luôn cần được anh bảo vệ. Quân vô tâm như thế mà Ngọc còn hy sinh tính mạng để bảo vệ anh. Một tình yêu thầm lặng và hi sinh.

Quân cảm thấy tội lỗi, có lẽ anh nên nhận ra sớm hơn, ai thật sự quan trọng với mình. Anh đã khiến Ngọc bị thương. Những cảm giác hỗn loạn khi này đã biến mất, giờ đây trong anh chỉ có hình ảnh của Ngọc, chỉ Ngọc mà thôi. Quân sốt ruột, nếu như Ngọc có chuyện gì anh sẽ ân hận cả đời. Quân đã làm tương, tình cảm anh em mà anh đã nghĩ đó là tình yêu. Đúng, anh thấy vui khi bên nó. Nhưng hạnh phúc, ấm áp và bình yên chỉ có ở Ngọc. Người con gái anh thật sự sợ sẽ đánh mất là Ngọc. Đến giây phút này, Quân đã xác định được, trái tim của anh thuộc về người con gái nào...

Cánh cửa phòng cấp cứu bật mở. Quân vội chạy đến ông bác sĩ vừa bước ra, Quân không thể chờ thêm một giây phút nào nữa để được thấy Ngọc.

_ Bác sĩ, cô ấy sao rồi?

_ Cậu yên tâm, đã qua cơn nguy kịch, đang chuyển qua phòng hồi sức, cậu có thể vào thăm.

Quân mở cửa bước vào phòng bệnh của Ngọc. Ngọc đang ngủ, có lẽ còn tác dụng của thuốc mê. Quân ngồi cạnh giường Ngọc, im lặng quan sát cô ngủ. Quân thở phào nhẹ nhõm, nhìn Ngọc ngủ bình yên như thế anh cũng thấy nhẹ lòng. Quân vén vài sợi tóc lòa xòa trước trán của Ngọc sang một bên, khẽ ngắm cô ngủ như thế. Ngay lúc này Quân cảm thấy tim mình ấm áp lạ thường.

Ngọc lơ mơ tỉnh, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt cô là Quân đang ngồi đó và đang nhìn mình. Ngọc cảm thấy ngượng, hai má cô đỏ bừng, nóng ran. Ngọc gượng ngồi dậy, nhưng mà đau quá.

_ Em nằm nghỉ thêm đi. Anh đã gọi báo ba mẹ em rồi. Họ sẽ đáp máy bay chuyển sớm nhất.

_ Anh... anh không bị thương chứ? – Ngọc lo lắng.

_ Em lo cho mình đi. Anh bị trầy có xiu à. Ngốc!!! Tự nhiên ra dờ dùm anh làm gì? – Quân xoa đầu Ngọc, thật dịu dàng, khiến tim Ngọc cứ đập loạn cả lên.

_ Vì em không muốn anh bị thương

_ Nhưng vì vậy em lại bị thương đó. Lần sau đừng làm vậy nữa. Anh không muốn em vì anh mà bị như thế này đâu.

_ Dạ.

_ Em nghỉ ngơi đi. Anh đi mua cháo cho em nha.

Quân bước ra khỏi bệnh viện thì hần gọi đến.

_ “Mày đang ở đâu vậy?”

_ Tao thăm người thân ở bệnh viện, có thể đêm nay không về KTX đâu á, có gì điểm danh dùm.

_ “Ờ.”

_ Khoan, cho tao hỏi cái này

_ “Ờm, hỏi đi.”

_ Mày biết Quỳnh Trang như thế nào vậy?

_ “Ba mẹ tao tình cờ gặp cô ở một khung đường vắng ở L.A trong tình trạng bị thương nặng và mất trí nhớ nên ba mẹ tao giúp đỡ.”

_ Ừ, cảm ơn.

Quân suy nghĩ suốt dọc đường đi, L.A nơi ba anh và hai người em của anh đang sống. Người vợ sau của anh đã đối xử với em gái anh ra sao mà nó lại bị thương nặng. Hàng chục câu hỏi vây lấy Quân. Anh cần một lời giải đáp, có lẽ anh cần sang L.A và tự điều tra.

Quân cầm những hộp thức ăn vừa mua bước vào phòng Ngọc. Ngọc thấy anh thì vui hẳn lên. Quân lấy cháo ra khỏi hộp.

_ Để anh đút cho ăn nha.

_ Thôi thôi, em tự ăn được. – Ngọc lắc đầu.

Quân đỡ Ngọc ngồi dậy và ngồi nhìn cô ăn. Ngọc hơi ngượng nhưng thấy vui vui trong lòng. Quân suy nghĩ một điều gì đó.

_ Ngọc này, khi em bình phục rồi, tụi mình sang Mi nha. Anh sẽ xin phép gia đình em.

_ Sao đường đột vậy anh? – Ngọc bất ngờ, nhìn Quân đầy ngạc nhiên.

_ Anh cần sang bên đó làm một số việc. Sẵn tiện đưa em theo cùng vì ở đây em cũng chẳng yên thân với Yến Chi được đâu. Thôi thì mình qua bên đó cho an toàn.

_ Dạ cũng được, để em xin phép ba.

Quân trầm ngâm, anh phải tìm ra sự thật về cuộc sống của hai đứa em mình trong suốt thời gian qua. Quân có linh cảm không tốt về người vợ kế của ba mình. Có điều gì đó nguy hiểm và bất an...

Yến Chi chạm nhẹ vào vết bầm nơi khoe môi, tay kia vẫn khuấy đều cốc sữa nóng đang tỏa khói nghi ngút. Đôi mắt màu nâu nhạt luôn hướng về một chiếc bàn ở canteen, đôi mắt màu nâu nhạt ấy hẳn lên những tia đầy hận thù và đố kỵ. Nam sinh có vóc dáng cao to, cùng đôi mắt màu xám đang trêu ghẹo nữ sinh khác, họ trông thật hạnh phúc. Dù nữ sinh ấy có tức điên nhưng Yến Chi biết họ... đang hạnh phúc. Hạnh phúc đó, đáng ra phải là của Yến Chi, không ai được cướp lấy.

Cô nữ sinh dừng khuấy sữa, cô nhấp một ngụm sữa ngọt, ngọt nhưng mà đắng, vì Yến Chi đã hòa một chút cà phê. Giống như tâm trạng của cô hiện giờ, giả vờ không quan tâm, giả vờ mình đang có cuộc sống mới tốt hơn, nhưng thật sự chỉ là những vị đắng từ trái tim, một nỗi thù hận mù quáng, che mờ lý trí cô nữ sinh xinh đẹp. Có thể nó đã được Quân bảo vệ nên cô không thể làm gì, nhưng nếu là một người con gái khác, nhất định cô sẽ không để yên.

Hắn ngừng việc trêu chọc nó ngồi xuống chiếc ghế đối diện chạm vào vết sẹo của nó ngay bắp tay vạm vỡ của mình. Đau nhưng mà vui. Hắn thích nhìn ai kia cúi gập, đánh hắn, thậm chí là cãi nhau với hắn. Đôi khi hắn cũng thấy mình thật ngớ ngẩn, nhưng thôi hắn buông xuôi cho cảm xúc lạ điều khiển mình, hắn chưa bận tâm đây có phải là tình yêu nhưng mặc kệ, hắn chẳng để tâm.

Cánh cửa ra vào của canteen mở toang, hầu hết mọi học sinh của trường đều hướng ánh nhìn vào đó. Một cô gái nhỏ với mái tóc ngắn ngang vai màu đen, đôi mắt to tròn long lanh màu xám. Cô gái nhỏ khoác lên mình một chiếc áo phông trắng hình đầu lâu đen, cùng chiếc short jean, chân cô mang đôi sneaker đen nổi, trên vai cô mang một chiếc ba lô đen màu đen. Từ cô gái nhỏ tỏa ra nét nghịch ngợm nhưng cũng rất dễ thương. Mọi tiếng xì xào từ các góc ngách lớn nhỏ dần vang lên, về sự dễ thương nhí nhảnh của cô gái nhỏ, vì sự xuất hiện của cô gái nhỏ ở đây, và về nhiều thứ khác nữa.

Cô gái nhỏ bỏ mặt tất cả các ánh nhìn hướng về mình, bỏ ngoài tai tất cả những lời xì xào bàn tán, lúc này, ánh mắt cô chỉ có một hình bóng duy nhất. Cô gái nhỏ chạy thật nhanh đến chỗ người đó đang ngồi nhìn mình ngạc nhiên, cô ôm choàng lấy cổ người đó đầy nũng nịu. Một giây phút im lặng vì hành động khá bạo dạn của cô gái nhỏ, rồi cả canteen như vỡ òa, ngay cả những kẻ không bận tâm đến cũng phải ngoái nhìn. Họ đưa ra nhiều suy đoán, người đó sẽ đẩy cô bé ra và từ chối thật nhẹ nhàng, người đó sẽ la mắng và đánh cô bé một trận và nhiều suy luận khác nữa.

Nhưng trái lại những suy đoán đó, người đó ôm lấy cô gái nhỏ đầy tình yêu thương. Đặt cô ngồi trong lòng mình, nâng niu như một báu vật. Giây phút đó, hai ánh mắt, hai ánh nhìn, hai trái tim, hai con người như hoàn toàn sụp đổ. Nữ sinh ngồi đối diện người đó quét ánh mắt lạnh vào cậu ta và cô gái nhỏ, một cái nhìn thờ ơ rồi cô nhìn sang hướng khác cốt chỉ để che giấu cảm giác khó chịu, nhói đau và vụn vỡ nơi trái tim đang đập lồi nhịp vì yêu của mình. Nữ sinh ngồi ở góc canteen dùng uống sữa cà phê của mình. Cô đặt mạnh chiếc cốc xuống bàn như dồn tất cả sự giận dữ vào đấy. Cô bước đến nơi mà người đó và cô gái nhỏ đang ngồi, đôi mắt màu nâu nhạt lóe lên một tia nhìn độc ác.

Cô gái nhỏ đang hít hà hương thơm quen thuộc mà cô xa cách lâu ngày. Hắn ôm trọn cô gái bé nhỏ trong vòng tay vững chãi của mình, tay khẽ vuốt nhẹ những cọng tóc ruồi xòa trước mặt. Hắn chưa từng cư xử dịu dàng với ai như thế, ân cần như thế, cô gái nhỏ đã hưởng một đặc ân là được hắn ôm, được hắn cho ngồi vào lòng đầy triu mến. Giây phút âm áp, hạnh phúc ấy tồn tại không bao lâu thì một bàn tay đầy bạo lực đã nắm tóc cô gái nhỏ lôi xuống đất đầy bạo lực. Vì bất ngờ, cô gái nhỏ té phịch xuống đất. Nữ sinh cười hả hê, cô gái nhỏ quá yếu đuối so với cô, một nữ sinh đã trưởng thành và đầy lòng thù hận.

Đôi mắt màu xám của cô gái nhỏ đánh lại, một ánh nhìn lạnh lẽo lướt qua Yến Chi khiến cô rùng mình. Cô gái nhỏ tự đứng lên, phui bụi lại hết quần áo, dùng tay vuốt nhẹ mái tóc của mình đã rối lên vì cái nắm đầy thô bạo kia. Cô gái nhỏ mỉm cười, nụ cười đẹp như thiên thần khiến cho một vài nam sinh xao xuyến, cô định lấy từ ba lô ra một vật gì đó nhưng nhanh chóng bị ngăn lại bởi ánh mắt nhắc nhở của hắn.

Hắn bước đến gần Yến Chi, ánh mắt sắc lạnh màu xám chiếu xuống bàn tay đã nắm tóc cô gái nhỏ. Chưa bao giờ các học sinh được chứng kiến khuôn mặt giận giữ như thế này của hội trưởng. Nó như một điềm báo chẳng lành, hoàng tử đã trút bỏ lớp mặt nạ thân thiện và thay vào đó là một bộ mặt của ác quỷ đang tức giận. Hắn cầm bàn tay Yến Chi lên, cô như muốn ngắt ngay vì điều đó, nụ cười miễn cưỡng chưa ngắt thì đã thay vào là khuôn mặt cực kì đau đớn. Tay cô, bị chính người con trai mình yêu bẻ gãy, chỉ vì một con bé khác.

_ Tôi đã cho cô một cơ hội, nhưng cô không nắm bắt thì đừng trách tôi vô tình.

Hắn buông tay Yến Chi ra, mượn dung dịch rửa tay của một nữ sinh bên cạnh đang sử dụng. Rất cẩn thận, hắn xoa dung dịch đều khắp bàn tay như sợ sự tanh bẩn của con người đầy thủ đoạn như Yến Chi còn dính lại trên da thịt của mình.

_ Anh... không cần làm vậy mà? – Cô gái nhỏ tròn xoe mắt nhìn hắn. Cô không hề sợ hãi trước hành động của anh trai mình, chỉ là sự ngạc nhiên.

_ Mày cảm đi, chính mày xúi anh ấy làm vậy đúng không. Con quỷ cái. – Yến Chi ôm cánh tay đã gãy hoàn toàn của mình mà hét lên.

Ánh nhìn sắc lạnh một lần nữa xoáy sâu vào Yến Chi như muốn ăn tươi nuốt sống. Cánh tay của hắn vung lên nhưng lại bị chặn lại bởi cô gái nhỏ cùng với một cái nháy mắt đầy tình nghịch. Cô gái nhỏ bước về phía Yến Chi đang nhìn mình bằng một ánh mắt có lửa. Cô gái nhỏ im lặng một hồi, khẽ nở nụ cười như thiên thần ấy. Mái tóc ngắn của cô lắc

nhẹ, tỏa hương thơm cúc dại.

_ Ô, hóa ra chị yêu anh ấy à? – Cô gái nhỏ đưa ra suy đoán của mình, đồng thời nhìn về phía hắn như ám chỉ.

_ Không liên quan đến mày.

Từng bước chân cô gái nhỏ nhanh chóng tiến về hắn, nam sinh đang âm thầm quan sát kia. Cả canteen im lặng, hồi hộp quan sát, giờ đây sự xuất hiện của cô gái nhỏ đã đem lại cho cả trường một vở kịch thú vị và gay cấn. Nó cũng xem, xem rất kĩ là đằng khác, mặc cho sự đau nhói đang âm ỉ nơi trái tim.

Cô gái nhỏ bước đến trước mặt hắn. Cô vòng tay qua cổ chàng trai, khẽ nhón chân cho tương xứng chiều cao của một chàng trai cao hơn mình một cái đầu. Cô nhắm mắt, đặt lên má chàng trai một nụ hôn thật dịu dàng và đầy tình cảm. Toàn canteen căn mắt ra nhìn, các nam sinh sau khi bình tĩnh lại thì nghiêng răng đầy ganh tị, các nữ sinh thì xuýt xoa vì khung cảnh lãng mạn có một không hai mà họ chỉ được thấy trên phim Hàn Quốc. Yến Chi đông cứng, đôi mắt cô đờ đẫn, đau. Cảm giác như bị phản bội, nhưng hắn đâu phải người yêu của cô đâu mà phản bội. Mọi người nín thở quan sát biểu hiện của hắn. Hắn khẽ nhủ mày nhìn cô gái nhỏ, buông một câu hơi trách mắng.

_ Em đùa hơi lỗ rồi đấy.

Cô gái nhỏ không đáp lại lời trách mắng kia, cô bước chậm rãi đến chỗ Yến Chi cùng nụ cười đắc thắng trên khóe môi màu hồng nhạt.

_ Thế nào, chị đau chứ?

_ Cảm đi, mày là gì của anh ấy?

Nhìn Yến Chi ngày một tức giận, cô gái nhỏ khá hài lòng với thành quả của mình. Lại một nụ cười quỷ quyệt xuất hiện nơi cánh môi màu hồng nhạt. Cô gái nhỏ nhìn lơ đãng, đôi mắt mơ màng, đôi môi xinh đẹp và quyến rũ thốt nên những từ khiến Yến Chi ghi nhớ cả đời.

_ Người yêu.

Yến Chi vẫn còn sock, cô không tin vào những gì mình vừa được nghe. Hắn có người yêu, từ khi nào cô lại không biết. Phải chăng tất cả chỉ là một màn kịch, chỉ là một màn kịch mà thôi.

_ Tao không tin.

_ Chị cần chứng minh sao. Anh Khánh, trả lời những câu hỏi của em, được chứ?

Lời nói của cô gái nhỏ làm Khánh khẽ giật mình, vội đánh ánh mắt đi một hướng khác, che giấu cho hành động nhìn trộm của mình. Ở một nơi khác, không xa, Phương bắt giác đỏ mặt khi ánh mắt ám áp đó, cứ liên tục hướng về mình một cách rõ ràng.

_ Rồi hỏi đi. – Khánh nhún vai chờ câu hỏi từ cô gái nhỏ.

_ Anh chơi chung với anh Đạt từ nhỏ vậy anh biết mối quan hệ của em với anh ấy như thế nào chứ?

_ Rất tốt, không gì có thể chia cắt. – Khánh nhận xét khi nhớ lại một số chuyện.

_ Em sống chung nhà với anh ấy từ nhỏ đúng không?

_ Không những thế em còn ngủ chung với nó. – Khánh nói đầy gian manh.

Ngay lập tức Khánh cảm nhận được một luồng điện nơi sống lưng, lạnh cả người. Quả thật cảm giác bán đứng thẳng bạn thân thật thú vị. Khánh nhìn sang hắn với ánh mắt đầy thông cảm kiểu như chuyện-hiện-nhiên-ý-mà-cậu-đứng-bạn-tâm.

_ Thế còn nụ hôn ban nãy, anh nghĩ thế nào?

_ Chuyện thường ngày ở huyện.

_ Thế nào? Chị tin rồi chứ.

Cô gái nhỏ cười nửa miệng nhìn Yến Chi đầy khinh **. Muốn đến với hắn phải vượt qua cô đã. Mà xem chừng, cô ta quá yếu đuối và thủ đoạn, chỉ vài chiêu thách thức tinh thần đã không thể vượt qua thì không xứng đáng với hắn một chút nào. Cô gái nhỏ quay lưng bước đi mà không thèm ngoái lại, ánh mắt lướt qua nó. Cô gái nhỏ đã đọc được hết những cảm xúc mà nó cố che giấu. Cô gái nhỏ khẽ cười, người này mới thật sự dành cho anh trai cô.

Hắn lờ cô gái nhỏ xềnh xệch vào phòng hội học sinh ném cô bé xuống chiếc ghế salon đầy thô bạo. Hắn điên lên mất với cô em gái đầy nghịch ngợm

của mình. Không biết đây là lần thứ bao nhiêu cô đùa như thế. Khánh bước vào theo, khẽ lắc đầu, anh em nhà này là thế, thương nhau bao nhiêu nhưng cũng bạo lực với nhau bấy nhiêu.

_ Em hết trò để chơi rồi hả, Xuân Nghi. – Hân quát lên, đi qua đi lại, lườm cô gái nhỏ đang giương đôi mắt ngây thơ nhìn hân vô tội.

_ Thật mà, có phải trò chơi đâu. Chẳng phải quan hệ em với anh rất tốt, em với anh ở chung nhà tử nhỏ, em ngủ chung phòng với anh, và em vẫn hôn anh như thế sao. – Nghi cãi lại, nhìn hân đầy giận dữ.

_ Thì không sai nhưng có nhất thiết em phải làm cô ta đau khổ đến vậy không?

_ Em thích thế. Những kẻ lẳng vẳng gần anh đều phải chịu hậu quả như vậy.

_ Cứ thế thằng nào dám thích em.

_ Yên tâm đi anh trai ạ, thằng con trai nào trừ anh ra dám ôm em quá 1 phút em cười thằng đó.

_ Bỏ tay với em luôn rồi đấy. Về nước làm gì?

_ Thì hoàn thành xong chương trình lớp 10 rồi về ăn chơi chứ sao.

_ Em mới học lớp 8, mà hoàn thành chương trình lớp 10 cái gì?

_ Em nhảy lớp.

_ Sao bữa giờ anh gọi không nghe máy?

_ Anh có gọi hả?

Nghi vội lấy điện thoại trong ba lô của mình ra. Khuôn mặt cô bé tối sầm, tia nhìn giận giữ lướt qua đôi mắt màu xám. Cô xiết chặt chiếc điện thoại có hình nền một chàng trai bảnh bao.

_ Aiz, tên bất lịch sự ở sân bay, anh lấy nhầm điện thoại tôi rồi.

**

Nó đi dạo trên sân thượng, hương thơm từ các chậu cây được đặt xung quanh thoang thoảng, dịu nhẹ hòa vào không gian tĩnh lặng mang đến cho người thưởng thức một cảm giác thanh khiết trong lành đến lạ. Đôi mắt màu xanh lục được che đầy dưới cặp kính áp tròng màu nâu khẽ nhắm hờ, nó đang cố gắng sử dụng tất cả mọi giác quan để cảm nhận hình bóng, hơi ấm của Quân còn đọng lại nơi đây. Hơi ấm đó, hương táo thoang thoảng hình như cũng tan biến theo người con trai đó mất rồi.

Tin nhắn tạm biệt được gửi đến sau khi máy bay cất cánh để lại trong nó chấn động lớn. Mất mát, trống rỗng, nó đã quen với sự hiện diện của Quân, sự ấm áp mà anh mang lại. Buồn khi anh đi, mất mát khi anh không còn ở trên sân thượng này, không âm thầm giúp đỡ nữa. Buồn, chỉ là buồn, không phải là đau, không phải là thương, không phải là nhớ. Nó chỉ xem Quân như một người anh trai không hơn không kém. Thế nhưng sự biến mất đột ngột của anh trai cũng khiến em gái buồn, buồn lắm chứ...

_ Buồn lắm sao?

Một giọng nói nam trầm cất lên, xen lẫn là vị xót xa cay đắng. Người con gái anh yêu đang buồn, đang nhớ một chàng trai khác không phải anh. Thân hình bé nhỏ mong manh trước những cơn gió thu vô tình quạt mạnh, cô nhỏ bé và cô độc đến mức gần như bị thổi bay. Mái tóc dài ngang lưng bay trong gió, hương hoa hồng từ đầu gối đầu hòa cùng những hương thơm tự nhiên xung quanh tạo nên một loại hương ngây ngất. Cô gái cô không quay lại vì cô biết người vừa lên tiếng là ai, người đã mang đến cho cô nhiều cảm xúc lạ, ngọt ngào, hạnh phúc nhưng cũng có đau khổ và đắng cay.

Chàng trai nắm tay cô gái, anh kéo cô đi. Cô im lặng, cô không muốn phản kháng, cô vẫn đi theo anh mà không biết mình sẽ đi đến đâu. Cô cứ đi theo anh cho đến khi xa dần khu giảng đường. Luồn qua cách góc ngách phức tạp, chàng trai đưa cô gái đến một vườn hoa. Thơm ngát, cô gái thu hết những hương thơm thanh khiết, dịu nhẹ đó vào lồng ngực như muốn lưu giữ mãi. Trong ánh mắt cô gái ánh lên sự hân hoan háo hức khi nhìn thấy những loài hoa tuyệt đẹp.

_ Thích không? – Chàng trai hỏi, anh quan sát biểu hiện của cô gái.

_ Rất thích. Cảm ơn nhiều.

_ Chỉ cần cô thích là được rồi. Tự tôi trồng đấy nhá.

_ Cô bé khi sáng là người yêu anh thật hả? – Nó hỏi bất ngờ, rồi cũng tự hỏi mình tại sao lại hỏi những câu như thế.

_ Không. Em gái tôi.

Cô gái không nói gì, chỉ lặng lẽ ngắm nhìn những bông hoa đầy màu sắc, thỉnh thoảng lại cảm nhận mùi hương tuyệt diệu mà nó tỏa ra đầy hứng thú. Một

cảm giác nhẹ nhõm và vui vẻ. Nó vui, vì hần chưa có người yêu sao.

Một đôi mắt âm thầm quan sát cô gái, anh ta nghi ngờ một điều gì đó. Khóe môi khẽ cong như lời khẳng định. Chuyện này, anh sẽ được thưởng lớn. Anh đút hai tay vào túi quần, bước đi, chỉ cần thêm chứng cứ và kết luận, anh sẽ thành công.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Bản nhạc cổ điển nhẹ nhàng ngân trong quán café, Xuân Nghi khuấy nhẹ cốc sữa của mình, thỉnh thoảng cô ném thử xem đã vừa chưa nhưng rồi lại khẽ nhủ mày chưa hài lòng vì sữa còn nhạt quá. Tiếng chuông gió nhẹ nhàng vang lên, cánh cửa của lầu 2 bị đẩy ra bằng một lực không vừa. Chàng trai đó bước vào, ngó quanh toàn bộ không gian yên tĩnh và vắng vẻ của tầng 2 rồi ánh mắt dừng lại ngay bàn Xuân Nghi đang ngồi. Cậu ra nhanh chóng bước đến, đặt chiếc điện thoại mình đang cầm trên tay xuống một cách không mấy nhẹ nhàng. Âm thanh khó nghe khiến Nghi phải nhíu mày ngược nhìn.

_ Trả điện thoại cho tôi. - Chàng trai đưa tay ra chờ đợi.

_ Anh không thể cư xử lịch sự hơn sao. Lần trước anh còn chưa xin lỗi tôi. - Nghi khó chịu nói, cô bé cất điện thoại của mình vào chiếc ba lô đính quen thuộc.

_ Tôi không sai và tôi cần điện thoại của mình ngay lập tức. - Chàng trai nói giọng ra lệnh, ánh mắt khó chịu và phiền phức thấy rõ.

_ Tôi không trả đấy. Làm gì được nhau. - Nghi cười nhạt, một kế hoạch khá thú vị đã được vạch sẵn.

_ Cô muốn gì, cần tiền chuộc à, bao nhiêu? - Chàng trai nói, ánh mắt đầy khinh thường.

Nghi cứng người vài giây, ánh mắt khinh thường chỉ dành cho lũ ăn vạ, hần ta nhìn cô bằng ánh mắt như vậy, không thể chấp nhận. Cô không đáng bị như thế. So với những bạn nam từ nhỏ mà cô bé đã tiếp xúc từ nhỏ, những hành vi thô lỗ như chàng trai trước mặt là không thể chấp nhận được.

_ Tôi không cần tiền. Tôi cần osin trong vòng 1 tháng. - Nghi nhấp một ngụm sữa và khá hài lòng, sữa đã ngọt hơn.

_ Diên à? - Chàng trai gần như hét lên ngay lúc ấy, ánh mắt nhìn Nghi đầy uất hận.

_ Không diên. Vậy đi, nếu anh muốn lấy lại điện thoại.

Chàng trai mất vài phút để suy nghĩ và lựa chọn. Việc mua một chiếc khác thì không khó với cậu, nhưng toàn bộ số điện thoại quan trọng, dữ liệu mật đều nằm trong chiếc điện thoại ấy, không thể mất. Thờ dãi, cậu đưa ra quyết định.

_ Ok, nhớ trả lại cho tôi là được rồi.

_ Vậy bắt đầu hợp đồng nhé, tôi tên Nghi, còn anh?

_ Kent.

**

1 giờ sáng, quán bar càng trở nên đông khách, những người vào bar giờ này chủ yếu chỉ để thác loạn, chứng tỏ bản thân hay đơn giản là vùng tiền. Tiếng nhạc xập xình đập vào tai khiến con người ta hưng phấn, hòa vào men say khiến ta cuồng loạn, đánh mất bản thân vào những thú vui xa xỉ. Giữa khung cảnh ồn ào, náo nhiệt và thác loạn ấy nổi bật lên hình ảnh của một chàng trai ngồi ở quầy pha chế một mình đầy đơn độc.

Chàng trai hơi cúi mặt, vài sợi tóc màu nâu hạt dẻ rũ xuống gương mặt anh tuấn. Ẩn hiện mập mờ dưới những sợi tóc lòa xòa đầy lãng tử ấy là một cặp mắt màu xanh lục hút hồn. Chàng trai ngồi đó dường như là khá lâu rồi. Tay anh lắc nhẹ li rượu, để đá tan, hòa vào thứ chất lỏng màu đỏ nâu đang di chuyển. Thứ chất lỏng cay, có vị đắng, nhưng cũng cho ta cảm nhận được vị ngọt thoang thoang, những vị ấy hòa quyện với nhau thành một hương vị đầy mê hoặc.

Ánh mắt chàng trai hướng về một nơi vô định, anh đang suy nghĩ một điều gì đó rất quan trọng, chân mày khẽ nhíu mỗi khi anh gặp phải khúc mắc. Một cô gái ăn mặc khá sexy tiến đến ngồi cạnh anh. Sự đẹp trai, lãng tử thêm phong cách đầy bụi bặm, từ anh tỏa ra sự cô độc đã quyến rũ cô, một gái nhảy hạng sang ở bar này. Anh vẫn chưa hề biết đến sự xuất hiện của người ngồi kế bên mình cho tới khi một bàn tay chạm vào mặt anh, lướt nhẹ đầy mê luyến.

Tay chàng trai ngừng xoay li rượu, đặt nhẹ nó xuống bàn, ánh mắt anh khẽ giao động, anh lướt ánh nhìn sang cô gái ngồi bên cạnh mình. Khi đôi mắt màu xanh lục ấy lướt sang, cô gái đã bị nhấn chìm vào biển tình đầy mê hoặc, không thể dứt ra. Chàng trai không bận tâm lắm về cô gái ấy, anh gỡ bàn tay ấy ra khỏi vai mình rồi uống rượu một cách bình thản xem như xung quanh mình không hề tồn tại cô gái ấy.

_ Chắc chắn, chị vẫn còn sống...

Cô gái thấy chàng trai nhấc đến một người con gái khác thì lặng lẽ bỏ đi vì cô không dám đặt hi vọng vào người con trai lạnh lùng này. Tiếng chuông điện thoại reo rất, chàng trai nhìn vào màn hình, số lạ, gọi đến từ Việt Nam.

_ "Anh Jake à?" - Đầu dây bên kia cất tiếng.

_ Đúng là tôi.

_ "Em là thành viên ở Việt Nam đây anh ạ. Em đã gặp một người giống với chị Alie như hai giọt nước"

Đôi mắt màu xanh lục sáng lên, một tia hy vọng mong manh trong đôi mắt tuyệt đẹp ấy.

_ Gặp ở đâu?

_ "Em đã điều tra rất kỹ. Chị ấy là học sinh của trường trung học Blue. Chỉ là học sinh mới cách đây vài tháng."

_ Ừm, cảm ơn đã cung cấp thông tin cho tôi. Có lẽ tôi sẽ về đây trong thời gian tới, và sẽ thưởng lớn cho cậu.

Chàng trai tên Jake khẽ cười, nụ cười đầy quyến rũ và đắc thắng.

_ Trò chơi trốn tìm đã đến hồi kết, chị gái à...

Tin Quân sang nước ngoài đã lan nhanh khắp trường với tốc độ chóng mặt bởi một nhân vật nào đó có nhiệm vụ lan truyền thông tin. Nghe được tin này, mọi người ai cũng mang một nỗi buồn riêng. Các nữ sinh mất đi thần tượng của mình, còn các nam sinh đã đánh mất một thành viên chủ đạo trong các đội tuyển thể thao. Duy chỉ có một người duy nhất mừng vì tin này, đáng người mờ nhạt ở góc lớp cá biệt đang toan tính các âm mưu của mình.

Mọi việc bắt đầu quay về đúng quỹ đạo của nó. Hôm nay nó vẫn lên lớp như mọi ngày nhưng vẫn còn lo sợ vì ánh nhìn đầy bí ẩn của một người nào đó ở vườn hoa hôm nọ. Nó không kể cho Phương và Minh vì sợ sẽ làm hai cô bạn thân lo lắng. Dù sao thì Phương cũng rất mệt mỏi với những cơn ác mộng từng đêm, còn Minh luôn bị cậu bé kia làm phiền. Nó không muốn bất cứ ai phải lo lắng vì mình nữa.

Hôm nay có một giờ học khá thú vị mà không gây nhàm chán đó là giờ thí nghiệm Hóa. Tuy học sinh chưa tự làm thí nghiệm, nhưng việc quan sát giáo viên làm mẫu trên bảng cũng khiến mọi người vô cùng thích thú. Phương không buồn đeo tai nghe nữa mà cũng chăm chú quan sát thí nghiệm. Minh rời mắt khỏi cuốn tiểu thuyết dày cộp của mình mà bắt đầu quan sát những phản ứng hóa học kia. Nó hơi ngán vì đã xem những thí nghiệm này nhiều lần rồi nhưng không muốn làm mất không khí đang náo nhiệt của lớp nên đành tập trung quan sát.

_ Trang, em mang dụng cụ xuống phòng thí nghiệm cất dùm cô.

Giáo viên môn hóa nhờ nó sau khi kết thúc giờ giảng của mình. Nó dạ một tiếng rồi mang dụng cụ xuống phòng thí nghiệm. Đẩy cửa vào trong, mùi hóa chất xộc vào mũi khiến nó khó chịu, nhanh chóng cất dụng cụ vào đúng vị trí quy định rồi đi ra ngay vì nó không thể chịu được lâu hơn nữa. Rửa vôi tay cho sạch những hóa chất còn bám, nó vội chạy đến cửa ra vào.

Cảm giác không an toàn trở dậy, cánh cửa đã bị khóa. Sợ hãi, nó đập cửa liên tục, nhưng có lẽ không ai nghe thấy vì các lớp còn đang học. Nỗi ám ảnh ngày xưa tràn về, cảm giác bị giam cầm đầy sợ hãi. Bàn tay trượt dần xuống cánh cửa lạnh, bất lực, thật sự bất lực. Một mùi hôi khó chịu và hăng hắc không biết từ đâu bay ra. Lúc đầu chỉ là thoáng thoáng nhưng dần dần càng nồng nặc hơn. Vì phòng đã đóng kín cửa toàn bộ nên mùi hôi ấy không thoát ra ngoài được mà vẫn cứ ở trong phòng và ngày một nhiều.

Nó bắt đầu ho, mùi hôi ấy sộc vào mũi đầy khó chịu. Tiếng ho ngày càng nhiều. Nó cảm thấy khó thở, nguồn không khí đang dần bị thu hẹp. Bị giam cầm trong thứ khí độc khiến nó càng hoảng sợ hơn, ý thức dần dần mờ nhạt. Nó vội lấy một chiếc khăn tay chụp ngay mặt để ngăn luồng khí độc ấy tràn vào phổi, cánh tay yếu ớt đập vào cửa ra vào cho đến khi gục dần xuống sàn nhà lạnh...

Bóng tối bao trùm mang đến trong nó một cảm giác thật mơ hồ và đáng sợ. Xung quanh không một tia sáng nào cả. Mọi thứ có vẻ nhẹ dần, nhẹ dần. Nó không thể ý thức được chuyện gì đang xảy ra, bước chân vô thức dẫm dẫm trong bóng tối trải dài đầy bí ẩn. Một tí ánh sáng dần lóe lên nơi cuối đường. Nó chạy, chạy thật nhanh về nơi ấy, nhưng chạy hoài, khoảng cách vẫn vậy, không được rút ngắn dù là một tí.

Có người gọi tên, nó nhanh chóng quay lại, nhưng vẫn chỉ là bóng tối. Tiếng gọi ấy ngày một nhiều hơn và trở nên thân thuộc, nhưng nó không thể nhận ra chủ nhân của tiếng gọi ấy. Một cảm giác an toàn vững chãi ôm trọn lấy nó, xua tan sự sợ hãi ban nãy dù vẫn là trong bóng tối. Nó dần dần ý thức được mọi việc.

Trong vô thức, nó đã nhận ra tiếng gọi thân thương ấy là ai. Cảm giác được công, được dựa trên tấm lưng vững chắc. Mùi hăng hắc trong phòng thí nghiệm không còn nữa thay vào đó là mùi thuốc sát trùng. Nó muốn mở mắt, ngay bây giờ, để xem có phải là người con trai mình đang chờ đợi không nhưng không thể, hai mắt nặng kéo xuống, không thể mở lên. Hơi ấm bao trùm bàn tay bé nhỏ, người con trai đó, đang truyền hơi ấm của mình cho người con gái anh yêu bằng tất cả sự quan tâm lo lắng của anh.

**

Nghi dán mắt vào phòng y tế của trường Blue. Anh trai cô đang ngồi cạnh giường bệnh, chăm sóc cho người con gái anh yêu. Anh trai cô đã yêu, cô

chắc chắn, chỉ có điều do anh ấy chưa thừa nhận mà thôi. Khi này, Nghi đi lòng vòng xung quanh trường, cô đi ngang qua phòng thí nghiệm Hóa, khói bay ra mù mịt, linh cảm không lành, cô bé vội chạy ra phía cửa sổ để nhìn vào, là chị ấy, người cô bé đã chú ý hôm ở canteen hôm nọ.

Nghi không định cứu hay làm bất cứ điều gì, điều duy nhất cô bé làm là gọi cho hắn, rồi bỏ đi một mạch. Tuy không chứng kiến, nhưng Nghi hoàn toàn có thể tưởng tượng ra viễn cảnh khi hắn tới. Ánh mắt vẫn không rời cảnh anh trai mình nắm tay tuyên hơi ấm cho một người con gái, bộ óc tình ranh đã nghĩ ra một trò chơi mới.

_ Chị dâu tương lai à, xem em trả thù cho chị như thế nào nhé.

Nghi rút điện thoại ra, lướt trên màn hình cảm ứng một hồi rồi bắt đầu gọi.

_ Kent người hầu, kiểm ngay dùm tôi những thứ sau rồi đem đến trường Blue ngay lập tức.

**

Lớp cá biệt giờ chuyển tiết đúng là một thảm họa, nó không yên bình và trật tự như những lớp học khác mà giống như là một cuộc chiến tranh. Đồ dùng học tập bay liên tục từ tay người này sang tay người khác, những cú ném đỉnh cao, những cái lách người đầy nghệ thuật và cũng như những tiếng la đầy oán khí bị đánh đập.

Nghi đứng bên ngoài im lặng quan sát một lúc thì bước vào lớp. Vừa bước vào được một bước thì cô bé đã phải cúi đầu, một cây compa trượt qua và đâm trúng tay một nam sinh phía sau Nghi. Mọi ánh mắt đổ dồn về nhân vật mới vào lớp. Nghi nở nụ cười thân thiện, nhưng ánh mắt liếc một ánh sắc lém về chiếc bàn nơi cuối lớp của Yên Chi.

Nghi nhanh chóng bước đến bàn của Lam. Ngồi cạnh xuống chỗ trống bên cạnh của Lam mà không cần xin phép một tiếng, có lẽ Nghi hơi liều.

_ Em vẫn chẳng xin phép gì khi ngồi cạnh tôi, nhỉ? - Lam nói mà không cần quay sang nhìn Nghi một cái.

_ Tí tí đừng vậy mà, em có chuyện muốn nhờ tí tí thôi. - Nghi bĩu môi, ngồi nghịch vài lọ son móng tay trong bóp viết của Lam.

_ Nếu em chịu giới thiệu cho tôi vài anh chàng người Mĩ bảnh trai. - Lam nói nửa thật nửa đùa.

Nghi cười, cô bé lấy điện thoại bấm bấm gì đấy rồi đẩy chiếc điện thoại sang trước mặt Lam.

_ Chị giúp em đi, rồi anh ấy, sẽ thuộc về chị, ha.

Lam liếc vào màn hình điện thoại, một anh chàng ngoại quốc cực kì bảnh trai kèm số điện thoại. Lam gật gù khá hài lòng, quay hẳn người sang phía Nghi cho dễ nói chuyện.

_ Nhờ tí giúp gì nào?

_ Cái nhân vật ngồi ở cuối lớp ý, tí hẹn cô ta ra gốc cây bàng sau trường chiều nay nha, em có chút việc.

_ Ok, em yêu.

**

Hai thân ảnh ngồi vắt vẻo trên cây buổi chiều tà. Nghi kiểm tra lại một số thứ và (lại) mỉm cười, một nụ cười báo hiệu cho những điều không tốt lành sắp đến. Chàng trai ngồi bên cạnh cô bé nhăn mặt vì những gì cậu vừa mang đến, trông chúng thật khủng khiếp, ít nhất là đối với cậu.

_ Cô có phải là con gái không thế, nghịch bẩn kinh. - Kent lắc đầu khi nhìn vào một cái túi màu đen mà cậu vừa đưa cho Nghi.

_ Còn vài cái bóng nước nữa, có chưa? - Nghi không thèm nói lại những lời nhận xét kia mà tiếp tục kiểm tra lại các vật dụng của mình.

_ Trong ba lô này, không lẽ tôi với cô cầm đủ hết à. - Kent hướng mắt về chiếc ba lô sau lưng mình.

Một bóng người bước đến dưới gốc cây, hình như cô ta đang đợi ai đó, Nghi ra hiệu im lặng cho Kent. Cả hai cứ ngồi trên cây như thế khá lâu, Kent tuy chán, nhưng tính tò mò thúc cậu xem Nghi sẽ làm điều gì với những thứ cô nhờ cậu đi kiểm dùm. Bóng người đứng ở dưới bắt đầu khó chịu vì phải chờ khá lâu.

Kent bặm miệng, cậu xem nôn ra tại chỗ khi thấy Nghi dùng tay không để bóc cái thứ đó trong chiếc bọc màu đen ra buộc vào một cộng chỉ trắng. Sợi chỉ từ từ được thả xuống phía dưới một cách cẩn thận nhất. Đến một điểm nhất định, Nghi lấy kéo cắt chỉ và chờ những gì tiếp theo sẽ xảy ra. Kent quay mặt đi, cậu không dám nhìn, những gì cậu chứng kiến, nó kinh kinh thế nào đấy.

Á Á Á!!! Một tiếng hét thất thanh vang lên phía dưới. Nghi và Kent phải bịt tai lại trước khi họ bị mất chức năng thính giác hoàn toàn bởi một giọng hét oanh vang kia. Yên Chi hoảng loạn, tìm mọi cách để hắt cái thứ đó xuống khỏi mái tóc của cô. Nhưng cô không dám chạm vào nên không biết làm thế nào để cái thứ đó rớt ra khỏi đầu cô. Yên Chi như muốn ngất tại chỗ. Nghi ngồi trên cây cố gắng nhịn cười hết sức có thể, cô bé cực kì hứng thú với những cảnh như thế này.

Kent nhìn cảnh này mà cũng không khỏi bật cười, nhưng vẫn cố gắng cười không ra tiếng. Kent tưởng là ai, nếu như là Yến Chi, thì cậu hoàn toàn tán thành với kế hoạch này của Nghi. Kent lấy bốn trái bóng nước ra đưa cho Nghi hai cái rồi nháy mắt. Cô bé à nhẹ một tiếng và họ kết hợp ăn ý cùng nhau.

Tùng quả một được ném xuống người Yến Chi với một lực mạnh, nước bắn từ bên trong xò ra, thấm hết hoàn toàn bộ đồng phục mặc tiền. Yến Chi nhìn lên trên cây, cô biết chắc mình bị chơi xỏ. Nhưng những gì cô thấy, chỉ là là cây chần chịt, không một bóng người, chỉ còn hơi ẩm còn vương...

**

Cuối cùng thì con buồn ngủ cùng đã tan biến, nó từ từ mờ mắt, vì nó muốn nhìn thấy ngày lúc này, là một người mà nó đã mong chờ đã đến cứu nó ra khỏi phòng thí nghiệm. Cánh tay phải bị giữ chặt, không thể rút ra.

Đập vào mắt nó lúc này là

hình ảnh của hấn, đang nắm tay nó. Bất giác mặt ó nóng ran, đỏ bừng. Nó muốn rút tay ra nhưng không thể vì hình như do hấn giữ chặt quá. Hấn lò mò tỉnh thấy nó đã tỉnh thì mừng lắm, dù không để ý đến ánh nhìn không được thân thiện lắm của nó lúc này.

_ Cảm thấy ổn chứ?

_ Anh... cứu tôi hả?

_ Có lẽ...

Hấn nhún vai tỏ vẻ không có gì quan trọng. Một chút ảm áp lên lời trong trái tim sắt đá.

**

Nghi và Kent rời khỏi cửa hàng thức ăn nhanh trong trạng thái vô cùng vui vẻ.

_ Vui quá, vui quá, đi tăng hai đi Kent osin.

_ Giẻ, tăng hai là ở đâu.

Kent chớp mắt đầy ngạc nhiên, cậu không thể hiểu theo những gì cậu hiểu được, vì nó thế nào nhỉ, không được trong sáng lắm. Ngoài việc bị sai vặt và ấn tượng lần đầu gặp mặt không được tốt thì đi chơi với Nghi cũng khá vui, là theo cậu nghĩ thế.

_ Tui cũng chưa biết, cứ đi đã nào.

_ Không sợ hả, đi với con trai giờ này sao?

_ Sợ gì là sợ gì? - Nghi hỏi, đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn Kent

Kent xem té khi nghe Nghi hỏi như thế. Hình như cô bé hơi bị ngây thơ so với bề ngoài thì phải. Cậu quay sang định giải thích thì bất gặp ánh mắt ngây thơ ấy đang chiếu vào mình. THỊCH! Tim Kent đập nhanh một nhịp, cậu vội lắc lắc đầu để xua đi những suy nghĩ mông lung trong cậu.

_ À không có gì. Để tôi đưa cô về. - Kent vội đi lấy xe như muốn trốn tránh

_ Không, tui muốn đi tăng hai. - Nghi lắc đầu, vội nắm tay Kent níu lại.

Không trả lời, Kent cứ để Nghi nắm tay mình như thế. Cậu bước đi vào bãi đỗ xe, đồng thời kéo Nghi theo vì cô bé nhất quyết không chịu buông.

_ Đi tăng hai nha. - Nghi tiếp tục năn nỉ

_ Giở về hay ở đây? - Kent ném cho Nghi chiếc nón.

_ Đồ keo kiệt.

Cô bé hậm hực lên sau chiếc moto của Kent. Cậu lao trên đường với tốc độ kinh hoàng. Nghi phát hoảng, chưa bao giờ cô phải trải qua tốc độ cao như thế này.

_ Tên điên kia, chạy chậm lại chút đi.

- Nghi hét toáng lên.

_ Nhanh lên hả, OK.

Cứ thế Kent chạy mỗi lúc mỗi nhanh. Nghi biết có nói thế nào cậu ta cũng không nghe thấy. Cách duy nhất để cô được an toàn và không bị bay xuống đường là phải ôm lấy thân hình to lớn trước mặt. Nghi nhắm mắt ôm thật chặt Kent. Phía sau chiếc nón bảo hiểm màu trắng của người ngồi ghế sau là

một gương mặt đỏ bừng của Nghi. Ẩn hiện phía sau chiếc nón bảo hiểm màu đen của kẻ ngồi trước là nụ cười nửa miệng đắc thắng.

_ Ôm Kent thấy thích hơn ôm anh hai nhiều, ảm chết đi được.

Nghi lăm bằm trong miệng, lời nói ấy rất nhẹ, tưởng chừng như gió đã cuốn bay đi mất. Nhưng không, gió đã chuyển lời nói ấy đến người con trai ngồi ghế trước.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Trường đua ban đêm ồn ào tấp nập, ra vào là những cậu ấm, cô chiêu đua đòi ưa mạo hiểm, hay nói cách khác họ đến nơi này để chứng tỏ đẳng cấp của mình. Hòa vào chốn xa hoa này cũng có những ánh mắt bất cần lướt nhìn xung quanh với sự nhàm chán, họ muốn chìm vào tốc độ để kiểm một thử màu sắc sinh động cho cuộc sống của mình. Và một số nhỏ khác đến trường đua này chỉ để giải trí, giúp quên đi áp lực, căng thẳng thường ngày. Minh là một trong số đó. Thỉnh thoảng cô vẫn đến nơi này, đua một trận rồi ra về, chỉ để cảm thấy thoải mái hơn. Đêm nay Minh cần giải toả căng thẳng bực bội nhiều ngày nay phải chịu ở trường vì thằng nhóc tên Quang.

Minh quan sát cả trường đua rộng lớn, xem từng trận đấu một, khi nào thấy thích sẽ tham gia. Đôi mắt màu đen tuyền của Minh quét ánh nhìn khắp mọi nơi rồi bỗng dừng khựng lại ở một bóng hình cô độc đang thăm lặng quan sát mọi thứ như cô. Cậu ta thật khác biệt, nhưng không hề lạc lõng cậu như hoà vào nơi này. Nhìn sơ, cậu ra không phải hạng người thích khoe khoang, nhưng cậu ta cũng chẳng tỏ vẻ bất cần như nhiều người. Cậu ta, chỉ là cô độc và có cái gì đó rất bí ẩn và cuốn hút khiến Minh không thể rời mắt.

Rồi bóng hình đó quay về phía Minh khiến cô vội vàng quay mặt đi, để người ta thấy mình đang nhìn họ thật chẳng hay chút nào. Nhưng Minh cũng kín đáo quan sát chàng trai đó, khuôn mặt đẹp như được khắc họa bởi 1 nhà điêu khắc thiên tài, mái tóc nâu hạt dẻ rũ xuống lòa xòa trước mặt. Đôi mắt màu xanh lục kì lạ và cuốn hút. Nó hút Minh chìm vào sâu đôi mắt ấy k thể nào dứt ra được. Minh như bị một thứ ma lực hấp dẫn dụ dỗ, ánh mắt cô cứ nhìn vào chàng trai đó. Chính Minh cũng k hề nhận ra, cô đang say, say đôi mắt màu xanh lục đầy quyến rũ.

Một cô gái chân dài cùng bộ cánh thiếu vài sai những bước chân đầy tự tin và quyến rũ về phía chàng trai cô độc và bí ẩn. Đêm nay cô khá tự tin với sắc đẹp của mình, rồi chàng trai trước mặt cũng sẽ là của cô. Như bao cô gái khác, cô cũng bị đôi mắt màu xanh lục ấy thu hút k thể nào dứt ra, cô đành phải biến chàng trai ấy thành của mình. Đêm nay, chắc chắn cô phải ngồi yên sau của chiếc moto bên cạnh chàng trai bí ẩn. Ánh mắt Minh vẫn quan sát hình ảnh ấy một cách kín đáo khó phát hiện, cô muốn biết hay đúng hơn là tò mò, xem chàng trai ấy, có đặc biệt hơn hay cũng chỉ là hạng đàn ông tầm thường, đồ gục trước các cô nàng chân dài, ăn mặc thiếu vài như cô vẫn khinh thường trước đây.

Chàng trai chẳng mấy để ý đến cô gái chân dài đang tiến về phía mình, anh đang suy nghĩ hay đang dao động về ánh nhìn đầy kì lạ của một cô gái khác đang chiếu vào anh, một cách kín đáo, được che giấu rất kĩ, nhưng anh vẫn cảm nhận được. Ánh nhìn đó, không đầy say đắm, không mang vẻ chiếm hữu, không si mê, không qui lụy, không bị mê hoặc, không tham vọng. Ánh nhìn đó, rất khó diễn tả, nó đơn giản chỉ là nhìn, nhìn không rõ mục đích. Liệu ánh nhìn đó chỉ đơn giản là quan sát hay chủ nhân của nó cố tình che giấu mục đích một cách có chủ ý.

Một bàn tay chạm vào anh, điều khiến anh khó chịu nhất. Đôi mắt đang trong trạng thái mơ màng liền chuyển sang sắc lại, nó đưa tia nhìn lạnh lẽo đến người đối diện. Cô gái chân dài hơi bất ngờ nhưng nhanh chóng lấy lại sự tự tin có hữu, cô đưa cho anh một ánh mắt khêu gợi và đưa tình.

- Cô muốn gì? - Giọng nói trầm, thoang thoảng khí lạnh được phát ra từ chàng trai bí ẩn,

- À, em nghĩ sẽ thật tuyệt nếu em ngồi chung xe với anh trong trận đua tới. - Cô gái vội mở lời.

- Nhưng tôi thì thấy điều đó thật tệ.

Một lời từ chối thẳng được buông ra, khóe môi khẽ cong tạo thành nụ cười mỉa mai. Chưa một ai, được phép ngồi sau xe của anh, à trừ chị ấy. Cô gái hơi choáng và cảm thấy bị xúc phạm, từ trước đến nay, chưa một người đàn ông nào dám từ chối cô.

- Vị trí đó đang còn trống, đúng chứ? - Cô gái tiếp tục.

- Hiện giờ người đó k có ở đây, k phải là trống, hiểu chứ?

Cô gái không trả lời, cô chỉ im lặng rồi âm thầm bỏ đi, cô hiểu nếu ở đây thêm một giây phút nào nữa, cô sẽ chết vì nhục nhã. Sự giễu cợt hiện rõ trên gương mặt điển trai cùng nụ cười nửa miệng. Bỗng dưng, anh xoay người, nhìn thẳng về hướng đó, nơi có ánh mắt kì lạ theo dõi anh từ nãy.

Ánh nhìn trực tiếp, thẳng thừng, khiến bên kia bị bất ngờ, k kịp phản ứng. Sự lúng túng lộ rõ trên gương mặt Minh, ít nhất nó đã có cảm xúc chứ k tro tro ra như mọi lần. Đôi mắt màu xanh lục dấy lên những tia nhìn khó hiểu, chính chủ nhân của đôi mắt ấy cũng k hề nhận ra trong ánh nhìn của nh k xuất hiện sự khinh thường như anh vẫn nhìn các cô gái khác, mà chỉ là sự tò mò, chỉ vậy. Hai ánh nhìn giao nhau, ngay thời khắc đó, thời gian như ngừng trôi,

không gian như được ngưng đọng lại, chỉ có họ, chìm trong đôi mắt của đôi phương.

Chàng trai bí ẩn nhanh chóng dứt ra được, anh lắc nhẹ đầu nhằm giúp cho đầu óc tỉnh táo hơn. Có lẽ anh cần tốc độ ngay bây giờ, nó sẽ giúp anh cảm thấy cân bằng, gọi cho một tên đàn em thân thuộc. Tên đó tới, hắn nhìn thấy anh, vẻ ngạc nhiên và mừng rỡ thấy rõ.

- Jake, anh về nước khi nào vậy?

- Tôi vừa đáp chuyến bay chiều nay.

- Ô, thế chị Alie k đi cùng với anh à? - Tên đàn em ngó xung quanh chỉ để tìm một bóng hình mà cậu thầm ngưỡng mộ.

- Tôi về Việt Nam lần này cũng để tìm chị ấy đây?

- Vâng, thế hôm nay anh có đưa k?

- Chắc có, trợn sau, mà cho tôi hỏi, cô gái đó, là ai vậy?

Chàng trai hướng mắt về Minh đang ở phía xa, đang theo dõi trận đấu bên dưới. Tên đàn em nhú mày để nhìn rõ hơn, rồi cậu suy nghĩ gì đó một lát mới trả lời.

- Lâu rồi chị ấy k đến nên em k nhớ rõ lắm.

- Chị? - Chàng trai ngờ vực.

- Chị ấy bằng tuổi anh, cũng khá có tiếng tăm, nhưng k đến đây nhiều.

- Thú vị thật, có tiếng nhưng sao tôi k biết nhỉ? - Chàng trai cười mỉa.

- Chị ấy mới xuất hiện sau khi anh sang Mĩ vài tháng.

- Thế đêm nay cô ta có đưa k?

- Em k biết, nếu có điều gì khiến chị ấy hứng thú thì chị ấy sẽ tham gia. Anh muốn đưa chung à, k dễ đâu.

- Tôi biết cách khiến cô ta phải tham gia trận tới.

Nằm dài trên chiếc ghế sofa quen thuộc, để cuốn tạp chí che khuất mặt mình, hắn vờ ngủ. Hắn không muốn ai làm phiền mình trong lúc cần tập trung suy nghĩ. Nghĩ về tình cảm của hắn, nghĩ về những cảm xúc lạ, về nhịp đập của trái tim hắn mỗi khi bên cạnh ai kia. Và hơn hết là hắn nghĩ về nó. Bỗng nhiên hắn giật phắt cuốn tạp chí ra, khẽ nhú mày vì ánh sáng ở trong phòng vì mắt đã quen dần với bóng tối. Nhìn sang Khánh đang đọc sách nhưng lại lật ngược cuốn sách ấy, hắn khẽ cười, tên kia cũng đang bấn loạn như hắn thôi.

_ Giúp tao Khánh ơi. - Hắn giật cuốn sách của Khánh để lên bàn nói giọng cầu khẩn.

_ Giúp được gì đây?

_ Thì là tao không biết tình cảm của tao với Trang là như thế nào. - Hắn gãi đầu.

_ Yêu cmnr. Hớ hớ. - Khánh cười nham nhở. (T/g: Không biết từ cmnr có được chấp nhận không, nếu không thì nhắc mình để mình sửa)

_ Chưa nghe mà đã đoán.

_ Không cần nghe, chỉ cần nhìn là thấy mày yêu con nhỏ đó rồi. Chắc chắn, thằng bạn tui biết yêu rồi.

Khánh nhìn hắn khẽ lắc đầu, tỏ vẻ thông cảm. Nếu không vì mớ cảm xúc hỗn độn thì có lẽ hắn đã cho Khánh vài đấm vì tội chọc hắn. Nhưng bây giờ hắn đang rồi, hắn đang yêu, yêu nó sao. Nhưng hắn cũng chưa chắc lắm, hắn cần thêm thời gian.

_ Tao không chắc lắm, tao cần thêm thời gian để chắc chắn hơn về tình cảm của mình.

_ Để tới đó, người ta cưới chồng rồi chứ ạ.

_ Nhiều chuyện quá, thế mày với cô bé kia sao rồi?

_ Tuy là tao có cảm xúc thật. Nhưng nếu tao tìm thấy Nhã Đan...

_ Ô, tao hiểu rồi. Cố gắng lên.

Tiếng reo hò ngày một to khi chiếc moto đầu tiên cán đích, chiếc xe ấy thẳng gấp tạo một vệt lửa loé trên mặt đường đầy điều luyện. Đôi mắt màu xanh lục hướng ánh nhìn đặc thảng ngạo mạn cho chủ nhân chiếc xe về nhì, chỉ sau anh có năm giây. Đáp lại anh là cái nhìn đầy hờ hững, cô gái dùng tay vuốt lại mái tóc hơi rối vì gió của mình. Bị phớt lờ quả thật chẳng vui về tí nào, Jake bực bội nhưng vẫn giấu kín, anh bước qua kẻ vừa về sau mình, thì thào vào tai cô gái một lời nói đầy ẩn ý.

- Đua cũng không tồi, nhưng nhìn lên thì thật không vui tí nào cả, cô gái thú vị à.

Rồi bóng dáng cao ngạo ấy bước đi, anh biến mất trong bóng tối hun hút phía sau, mái tóc màu nâu đã khuấy động, hương nước hoa lạnh thoang thoảng. Minh

lặng người trong vài giây, cho đến khi những lời xì xầm bàn tán xung quanh gây cho cô sự chú ý.

- Trận đấu khi nãy hay thật nhỉ, Vua và Nữ Hoàng đấu cơ mà.

- Nhưng Nữ Hoàng lại thua, tiếc thật. Sau 1 năm vắng bóng, Vua vẫn giữ được uy quyền của mình.

- Con gái thua con trai là lẽ thường, bàn tán làm gì.

Những lời bàn tán gợi cho Minh sự tò mò. chàng trai đó, là ai? Lời nói khi nãy, cậu ta đã biết được Minh quan sát cậu dù cô đã che giấu nó rất kĩ. Nhưng ẩn tượng ban đầu Minh dành cho chàng trai đó hoàn toàn biến mất vì thái độ ngạo mạn của cậu ta. Minh cảm thấy mình thấp kém, và thua thiệt. Cảm giác thất bại thật khó chịu. Từ ẩn tượng, chuyển sang cố chịu. Thề rằng, có gặp lại, cậu ta chẳng thể yên ổn với Minh.

Trong lúc chờ Phương ra mở cửa, Minh có thoáng nghĩ về chàng trai khi nãy. Anh ta đã thắng cô trong trận đấu đêm nay. Thoạt đầu, Minh định chỉ quan sát, và đêm nay cô sẽ không tham gia, nhưng khi thấy chàng trai đó tham gia, có gì đó tò mò thôi thúc Minh. Để bây giờ cô phải chịu sự ảm ức bởi cái nhìn đặc thảng và câu nói đầy ẩn ý của chàng trai. Có nét gì đó rất quen ở gương mặt của cậu ta làm Minh nhớ đến nó. Họ giống nhau, về gương mặt. Tuy khó nhận ra nhưng Minh đủ tinh ý để phát hiện.

Cánh cửa bật mở, Phương nhanh chóng lôi Minh vô với tâm trạng cực kì vui mừng. Minh theo Phương vào phòng khách. Một loạt đồ nghề hóa trang được bày đầy ghế sofa. Minh thấy nó đang ngồi làm gì đó nhưng quay lưng lại đầy bí ẩn.

- Hờ hờ, tui tui định giả trai để lừa thằng nhóc đó á.

- Được không đó? - Minh nhún mày nhìn Phương, sự ngờ vực hiện rõ.

- Thử mới biết chứ.

.

- Thấy thế nào?

Nó quay lại nhìn Phương và Minh. Phương không khỏi xuýt xoa vì vẻ đẹp trai của nó, có thể nói ngang hàng với hấn và Khánh đấy chứ. Gió từ ban công thổi vào, khiến vài sợi tóc giả bằng nilon lòa xòa trước mặt. Từng đường nét trên gương mặt nó, giống hệt chàng trai ấy. Minh đứng hình trong vài giây, hình ảnh chàng trai ở trường đua đang ở trước mắt cô. Minh sực tỉnh, nó và cậu ta như hai giọt nước, nhất là khi nó giả trai như thế này. Chỉ khác một điều, đôi mắt của chàng trai ấy màu xanh lục, còn nó là màu nâu. Nhưng Minh sẽ chẳng bao giờ biết, sau lớp kính áp tròng màu nâu, là đôi mắt màu xanh lục được giấu kín.

- Đẹp veciu. - Phương vỗ tay.

- Lỡ bị phát hiện, nhục chết luôn á. - Minh nhăn mặt, Quang mà phát hiện, chắc cô không dám đến trường nữa.

- Cũng phải. - Nó ném bộ tóc giả sang 1 bên, thờ dài đầy chán nản.

- Chắc tính cách khác.

Minh im lặng cho hai người bàn thân của mình bàn bạc kế hoạch của họ. Minh đang rối với nhiều dòng suy nghĩ. Có khi nào, họ có mối liên hệ gì đó.

- Trang này, bà có anh em song sinh gì không?

Nó đang nói chuyện cùng Phương bỗng dừng im bật, sự sợ hãi xuất hiện khi nghe Minh hỏi. Cảm giác sắp bị phanh phui một điều mình đã cố tình che giấu. Nó đã xem trả lời có theo thói quen, nhưng may mắn, nó đã chưa cất tiếng.

- Không, sao bà hỏi vậy? - Nó cười trừ, cốt để che giấu sự chuyển biến cảm xúc của mình.

- Tại nãy đi ra ngoài trường đua, gặp một thằng chết bầm, ngạo mạn. Nó giống y chang bà, lúc bà giả trai ý, tui tưởng nó theo tui về nhà luôn rồi.

- Vụ này vui nè. - Phương thích thú.

- Oh, vậy sao? - Nó ậm ừ.

- Mắt nó màu xanh lục, đẹp thật. - Minh nghiêng nghiêng đầu khi nhớ lại đôi mắt ấy, cô đã chìm sâu trong nó, khó mà dứt ra được.

Nó choáng, chắc chắn là Jake, qua lời kể của Minh, nó có thể khẳng định như vậy. Nó bước vào phòng mình, một cuộc gọi đến từ ông Lâm

- " Thưa tiểu thư, cậu Jake đã hoàn thành khóa học tại Úc và rời khỏi đó rồi."

Chiếc điện thoại rơi xuống sàn, tiếng tút ngân dài. Nó ngồi thụp xuống sàn. Giờ nó phải làm sao khi gặp lại em trai mình, cậu biết nó còn sống, biết nó giấu cậu, làm nó đau khổ khi biết tin chị mình đã chết, để cậu biết người chị mà cậu hằng yêu thương lừa dối cậu, khiến cậu lo lắng. Nó nên giải thích tất cả cho em trai mình, hay tiếp tục nói dối.

CÂU CHUYỆN ĐẾN ĐÂY ĐÃ BỊ DỪNG HƠN 2 NĂM. VÌ MÌNH KHÔNG CHẮC SẼ VIẾT NỮA HAY KHÔNG NHƯNG CÓ LẼ LÀ KHÔNG RỒI. BẠN NÀO MUỐN BIẾT ĐƯỢC CÁI KẾT CHO KHÔNG BỊ HỤT THÌ SANG PHẦN TIẾP THEO NHÉ.

THE END

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Sáng hôm sau, trước giờ vào học Minh vẫn tập trung vào cuốn tiểu thuyết dày cộm của mình. Tuy nhiên hôm nay Minh không được tập trung lắm, nhờ cứ đọc được vài trang rồi lại dời mắt đi, suy nghĩ mông lung gì đó. Còn nó và Phuong thì lại cùng nhau tìm cách để giúp Minh cắt đi cái đuôi phiền phức kia. Nhưng chẳng nghĩ ra cách nào hiệu quả.

Hôm nay mọi người đi học sớm hơn bình thường, dường như đều háo hức chờ đợi một điều gì đó, còn nó, Minh và Phuong thì lại chẳng quan tâm lắm. Khi mọi người vào lớp đông hơn thì bắt đầu có người xì xào bàn tán.

- Hôm nay lớp mình lại có thêm học sinh mới nữa đó. - Nữ sinh 1

- Thật à, là nam hay là nữ? - Nữ sinh 2

- Nam nam. Nghe nói là thiếu gia tập đoàn Hải Thanh đó. Cực kì đẹp trai luôn. - Nữ sinh 3

- Ôi trường chúng ta sắp có hotboy mới nữa rồi. Lại còn vào trúng lớp mình nữa. Mong chờ quá đi. - Nữ sinh 2

Nó đang bàn kế hoạch với Phuong thì chợt khựng lại khi nghe đến cái tên Hải Thanh này, đó chính là tập đoàn của gia đình nó. Nếu vậy thì học sinh mới này chắc chắn sẽ là Jake, vậy là mọi chuyện nó lo lắng đều là sự thật. Đêm qua khi biết được tin Jake đã sớm rời Úc và bất ngờ xuất hiện ở Việt Nam, nó cũng lơ mơ đoán được rằng Jake đã biết được mọi chuyện và bắt đầu đi tìm nó. Vì thế chuyện Jake nhập học ở trường Blue cũng không phải là một điều quá bất ngờ, chỉ là nó không hiểu vì sao Jake không tới trực tiếp tìm nó mà phải dùng cách này.

Không bao lâu sau tiếng chuông vào học reng lên, cũng là lúc để nó có thể xác nhận lại suy đoán của mình. Trong lớp rất nhiều nữ sinh đang hồi hộp chờ đợi giáo viên cùng học sinh mới vào lớp. Cũng như lần nó nhập học, giáo viên chủ nhiệm sẽ vào lớp trước sau đó sẽ đến học sinh mới.

- Hôm nay lớp chúng ta sẽ có thêm một học sinh mới nữa. Em vào lớp đi - Giáo viên chủ nhiệm nói.

Khi học sinh mới bước vào lớp thì tất cả nữ sinh đều đồng thanh hét lớn. Học sinh mới bước đi đều đều vào lớp, cậu có một mái tóc màu nâu bông bênh và đôi mắt màu xanh lục. Thái độ tự tin và bí ẩn khiến mọi người đều bị thu hút.

- Chào các bạn, mình là Hoàng Minh Trí, vừa từ Úc chuyển về. Hy vọng được mọi người giúp đỡ.

Trí tự tin giới thiệu bản thân trước lớp, cậu đảo mắt nhìn tất cả mọi người nhưng khi đến khu vực của nó thì dừng lại lâu hơn một chút. Nó thấy Trí nhìn mình rồi khẽ mỉm cười thì trong lòng không khỏi giật mình, tựa như đã bị người khác nắm được điểm yếu, lúc nào cũng thấp thỏm không yên. Trong ba người tại nó, chỉ có Phuong là bình tĩnh nhất, Minh lúc này cũng đã sớm rơi vào trầm mặc vì gặp lại người quen cũ đêm qua.

- Hình như khi cậu ta nhìn về phía tụi mình hơi lâu thì phải. - Phuong nói.

- Vậy hả? Chắc không phải đâu. - Nó cười cười quay sang trả lời Phuong, cố che giấu cảm giác lo lắng trong lòng.

- Nhưng mà tên này cũng đẹp trai hai bà nhĩ? - Phuong nhìn Trí một lúc rồi hỏi nó và Minh.

Mình nhìn lướt qua Trí rồi khẽ lắc đầu. Nhỏ cảm thấy không ổn một chút nào. Mình cố tập trung lại vào những dòng chữ trong truyện nhưng thất bại, lúc này nhỏ không thể nào tập trung vào bất cứ thứ gì nữa rồi. Nó thì không bị ảnh hưởng nhiều như Minh, cảm giác lo lắng đó vẫn còn có thể kiểm soát được.

- Đẹp trai nhưng đầu bằng anh Khánh của bà được. - Nó chọc Phuong.

- Bà nói gì đó, anh Khánh của tui bao giờ. - Phuong xấu hổ cãi lại.

Ở trên bục giảng, sau khi Trí giới thiệu xong thì giáo viên chủ nhiệm bắt đầu xếp chỗ. Trong lớp thật ra vẫn còn một vài chỗ trống và rất nhiều người tình nguyện để Trí ngồi chung. Nhưng cậu lại nhìn về phía của nó, nơi vẫn còn một chỗ trống.

- Em sẽ ngồi ở cuối lớp, ở chỗ đó.

Trí chỉ tay về phía bàn của nó, một dãy bàn có bốn chỗ nhưng chỉ có ba người ngồi. Vị trí trống duy nhất còn lại là ở bên cạnh Minh.

Giáo viên chủ nhiệm không thấy có vấn đề gì trong cách sắp xếp này nên nhanh chóng đồng ý và ổn định lại lớp để bắt đầu giờ học. Lúc này thì cả nó và Minh đều cảm thấy không ổn. Lúc này mọi ánh mắt trong lớp đều dồn về bàn của nó, khiến nó cảm thấy không thoải mái một chút nào nhưng đây không còn là vấn đề quan trọng nữa. Khi đến chỗ, Trí chỉ đặt balo xuống ghế rồi ngồi xuống cạnh Minh, cậu không nói một lời nào. Minh tự nhủ trong lòng bình tĩnh rồi ngồi đọc tiểu thuyết tiếp, tựa như không quan tâm đến sự xuất hiện của người bên cạnh là bao.

Hai tiết học đầu trôi qua trong bầu không khí kì lạ và quý quái. Nhiều nữ sinh trong lớp liên tục quay xuống nhìn Trí, người có vẻ như đang rất chăm chỉ vào giờ học. Sau sự kiện đêm qua, Minh không dám nhìn Trí nữa, cảm giác bị người ta bắt gặ như thế thật là chẳng vui về gì nên đành ngồi im như một bức tượng. Ngay cả nó cũng không được tự nhiên lắm, thái độ không thể nào đoán được của Trí mang đến cho nó những dự cảm không mấy tốt lành.

Giờ ra chơi cuối cùng cũng đến, như một sự giải thoát cho cả nó và Minh, thế nhưng mọi chuyện lại không vui vẻ như vậy. Vì sự xuất hiện của Trí nên rất nhiều nữ sinh đã tập trung quanh khu vực chỗ ngồi của tụi nó, khiến cho tụi nó không thể nào ra khỏi lớp nhanh chóng được. Trí dường như cũng cảm nhận được thái độ kì lạ của nó và Minh, nên lại càng cố tình thêm dầu vào lửa.

- Các bạn đi xuống canteen à, cho mình đi cùng với nhé? - Trí đề nghị.

Xung quanh liền ồn ào hẳn lên. Có người ngưỡng mộ cũng có người ghen tị nói xấu. Phuong là người bình thường nhất lúc này nhưng cũng không khỏi thờ dãi một mối, bọn họ thật là nhiều tai tiếng mà. Từ đám của hần, Khánh và Quân cho đến học sinh mới này. Toàn là hotboy cả. Không biết đã gây thù chuốc oán với bao nhiêu người.

Minh cảm giác như sắp bùng nổ, bỗng dưng nhỏ có cảm giác là Trí đang muốn đùa cợt mình. Nếu như đã muốn tỏ ra như không hề quen biết thì nên theo nó hoàn toàn mới phải. Tại sao lại như thế này.

Nhưng đây chính là một lời đề nghị không thể nào từ chối. Hoặc không cho phép từ chối nên tụi nó không còn một cách nào khác liền phải đồng ý cho Trí theo cùng xuống canteen trong lời bàn tán xôn xao của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Canteen giờ ra chơi vốn dĩ đã rất đông đúc nay lại càng náo nhiệt hơn vì rất nhiều nữ sinh xuất hiện để xem mặt học sinh mới của lớp 11A2. Ngoại hình của Minh Trí quả nhiên không làm mọi người thất vọng, cậu mang một phong cách hoàn toàn khác hần và Khánh, có một vài nét giống Quân ở ánh mắt điềm tĩnh và một chút lạnh lùng.

Bước đi cùng Trí dọc quầy bán đồ nó cảm thấy dường như mình còn được chú ý hơn cả khi cãi nhau cũng hần lúc trước nữa. Nó không còn tâm trạng nào để xem mình muốn ăn hay uống gì nữa nên đành nhờ vả hết vào Phuong, cả Minh cũng vậy. Mỗi lần Minh nhìn thấy nụ cười ẩn ý của Trí từ khi vào lớp đến giờ đều luôn nghĩ rằng nó mang một tầng ý nghĩa khác.

Phuong vốn dĩ thuộc lòng hết sở thích của nó và Minh nên việc gọi thức ăn không quá mất thời gian, Trí cũng gọi cho mình một loại nước có ga đơn giản. Khi nhân viên vừa tính tiền xong thì cậu liền cất tiếng.

- Hôm nay để mình bao nhé? Xem như là làm quen.

Trước nhiều ánh mắt đổ dồn về phía này tụi nó không thể nào trực tiếp từ chối được nên đành phải gật đầu đồng ý.

- Giờ thì đi tìm chỗ nào đó để ngồi đi. Mỏi chân quá rồi. - Nó nói.

Phuong nhìn xung quanh, chán nản thở dài vì cảnh tượng đông đúc ở đây. Vì sự xuất hiện của Trí nên canteen đã đông đúc, và lại có thêm nhiều người hơn nữa vì lúc này hân và Khánh cũng đã đến. Nhìn thấy Phuong, Khánh ở từ xa vẫy tay chào. Phuong cũng vui vẻ đáp lại.

- Anh Khánh rủ chúng ta đến đó ngồi kìa. Ở đó là bàn trống duy nhất rồi. - Phuong ngại ngần nhìn nó. Nhỏ biết là nó với hân mỗi lần gặp nhau là sẽ cãi nhau, nhưng cũng không còn cách nào khác cả.

- Cũng được mà.

Thật ra nó cũng không còn mấy khó chịu khi gặp hân nữa, cho dù hân thỉnh thoảng vẫn chọc tức nó và cả hai có cãi nhau nhưng cũng không có ác ý gì nên nó cũng không ghét khi phải ngồi cùng bàn với hân. Kể từ khi hân cứu nó ra khỏi phòng thí nghiệm thì ác cảm về hân trong lòng nó giảm dần nên mối quan hệ của cả hai được cải thiện lên không ít.

Tại nó và Trí cùng đến bàn của hân ngồi trong sự quan sát của mọi người xung quanh. Từ xa, hân đã nhìn thấy Trí, hân không khỏi ngạc nhiên nhìn qua Khánh mà hỏi:

- Jake của bang Black đúng không?

- Ừ, hình như là cậu ta. Không ngờ học sinh mới của chúng ta lại là Jake. Gần hai năm không gặp suýt nữa không nhận ra rồi. - Khánh nhún mày nhìn kĩ Trí hơn một chút rồi trả lời hân.

- Trái đất này tròn thật.

Nhưng khi tại nó đến nơi thì hân và Khánh đều im lặng, giấu kín nghi vấn của mình. Khánh thì ra hiệu cho Phuong đến ngồi cạnh mình rồi đẩy vào tay nó một hộp sữa socola mà nhỏ yêu thích rồi cả hai cùng nói chuyện phiếm.

- Người đó là học sinh mới lớp em à? - Khánh hỏi.

- Đúng rồi anh. Vậy là trường mình lại có thêm một hotboy gia nhập nhóm tại anh rồi. - Phuong đùa.

- Không phải nha, anh là người bình thường. Lúc trước chúng ta đã làm quen nhau rồi đó.

- Ủa anh còn nhớ sao?

- Nhớ mà.

Khi vừa nhìn thấy nó, hân liền nhớ lại tình trạng tồi tệ của nó lúc trước, không khỏi có chút lo lắng. Đã vài ngày trôi qua, không biết sức khỏe của nó đã ổn chưa. Sau ngày hôm đó hân cũng chưa có cơ hội gặp lại nó nữa nên lại càng thêm tò mò. Khi nó vừa ngồi xuống ghế thì hân liền hỏi:

- Nay cô đã khỏe chưa?

Nó khá ngạc nhiên khi hân hỏi thăm sức khỏe của mình. Đã vài ngày trôi qua, nó cũng đã khôi phục trạng thái bình thường nên cũng không còn nhớ đến sự cố hôm trước nữa. Dù cho nó cũng có đôi chút kì lạ vào ngày hôm đó, nhưng nó nghĩ rằng nó thiên về sự cố ngoài ý muốn hơn là có người sắp đặt trước.

- Khỏe rồi. Mà hôm nay anh tốt nhì, còn quan tâm đến sức khỏe của tôi nữa. - Nó cười cười trả lời lại.

Trước câu trả lời của nó, hân có chút bối rối nhưng rồi lại nhanh chóng trở lại bình thường.

- Bình thường tôi vẫn tốt thế mà. - Hân nói.

- Nếu tốt vậy thì mua thức ăn bồi bổ cho tôi đi.

- Cô mới mua rồi mà. Cô ăn nhiều thế, cô là heo hả?

Hân nhìn những thứ mà nó vừa mang đến không khỏi lắc đầu.

- Anh mới là heo đó. - Nó cãi lại. - Mà thôi vì tôi vừa mới khỏe lại nên không thèm cãi nhau với anh nữa.

- Ai thèm cãi nhau với cô đâu.

Nó hừ lạnh một tiếng rồi không nói chuyện với hân nữa. Vì hân đã cứu nó ra khỏi sự cố phòng thí nghiệm nên trong lòng nó thật sự rất cảm kích nhưng mà dù cho nó đã không còn ghét hân nữa nhưng chẳng hiểu vì sao mỗi khi gặp hân thì cả hai lại cãi nhau như vậy.

Ngồi ở bên cạnh nó, Trí quyết định giữ im lặng hoàn toàn trước cuộc trò chuyện của mọi người, một phần vì cậu cũng không thân thiết gì với họ, mặt khác cậu cũng muốn quan sát một chút về cuộc sống mới của chị mình. Chỉ sau một thời gian mà nó cũng thay đổi khá nhiều về mặt tính cách, Trí nghĩ vậy, dường như nó đã thoải mái hơn một chút, và dễ dàng nổi nóng hơn nữa. Điều này tương đối thú vị.

Rồi Trí nhìn sang hân, chẳng lẽ sự thay đổi này xuất phát từ người đó hay sao. Trí biết hân, nhưng cũng không nhiều. Đó đã là chuyện của gần hai năm về trước, khi Trí và nó là bang phó của bang Black. Thời điểm đó hân cũng xuất hiện trong thế giới ngầm với cái tên là Daniel, bang chủ bang King.

Black và King là hai bang mạnh nhất thế giới ngầm vào hai năm trước, hân là người lập nên King, còn Trí và nó lại là bang phó Black. Hai bang vốn dĩ không liên quan đến nhau nhưng vì cùng là người mạnh nhất nên cũng có chút churong mắt đối phương, bọn họ đã từng có một trận đánh lớn vào hai năm trước, khi đó bang chủ Black là Shin - một người đã giúp đỡ nó và Trí rất nhiều và là người cả hai vô cùng kính trọng. Trận đó nó bị bà Jane kiểm soát rất chặt nên không tham gia, chỉ có Trí xuất hiện nên bọn họ có thể xem là biết nhau. Trận chiến đó cuối cùng cũng không mang đến một kết quả nào có ích vậy nên cả hai bang lại quay về trạng thái ban đầu, bất phân thắng bại.

Hân và nó dừng cãi nhau được một lúc thì bỗng nhiên nó nhận được một cuộc gọi từ phòng y tế yêu cầu kiểm tra sức khỏe lại một lần nữa sau tai nạn lần trước vậy nên nó liền rời khỏi canteen, Minh nhân cơ hội này liền đi theo nó. Nhỏ không thể cứ ngồi ở đây và không biết làm gì mãi như thế được. Phương nhìn thấy nó và Minh đều rời khỏi, trong lòng cũng có chút do dự nhưng cũng liền đứng lên đi theo, dù sao ở đây ngoài Khánh ra nhỏ cũng không biết ai cả. Trước khi đi, Phương cũng không quên nói với Trí:

- Tụi mình đi chắc đến sau giờ ra chơi mới xong. Có gì bạn lên lớp trước nhé.

- Ủ. Mình biết rồi. - Trí trả lời.

Sau khi tụi nó đi khỏi thì lúc này hân và Khánh mới chú ý đến Trí, dường như bọn họ còn chưa chào hỏi nhau.

- Lâu rồi không gặp, Jake! - Hân nói.

- Ừm, cũng đã gần hai năm rồi. - Trí gật đầu.

- Ngọn gió nào thổi cậu đến đây thế?

Hân lấy một lon nước có ga trên bàn ném về phía Trí, hân cũng lấy cho mình một lon rồi mở ra. Cả ba cùng uống nước rồi trò chuyện.

Theo như hân biết thì ngay sau khi hân, Quân và Khánh cho King giải tán thì một thời gian sau, sau khi Shin nhường lại vị trí bang chủ của mình cho Trí khoảng gần một năm thì Black cũng biến mất. Có lẽ lí do của bọn họ giống nhau, từ đó hân cũng không nghe thêm tin tức gì về Black nữa. Vậy mà giờ đây bỗng nhiên Trí xuất hiện ở nơi này, quả nhiên là một điều kì lạ.

- Tôi đến để tìm người. - Trí trả lời.

- Thế cậu đã tìm được chưa? Người đó học ở đây à? - Khánh hỏi.

- Tìm thấy rồi, nhưng vì người đó chưa muốn ra mặt trực tiếp với tôi nên đành ở đây thêm một thời gian nữa. Dù sao cũng từng biết nhau, hy vọng được các anh giúp đỡ.

Trí nửa đùa nửa thật nói. Tính ra giữa ba người bọn họ cũng không hân là kẻ thù, mà cũng chẳng phải là người dung.

- Ai có thể khiến cậu bỏ công và quan tâm như thế? Chị của cậu, Alie? - Hân đưa ra phỏng đoán.

Thật ra hai năm trước hân cũng tò mò về nhân vật Alie này, chị gái của Jake. Một người ít khi xuất hiện nhưng về tên tuổi thì cũng không thua gì cậu em trai. Mà cả Jake và Alie đều là những người mà Shin - đối thủ của hân cực kì xem trọng nên hân lại càng muốn biết. Hai năm trước, cuối cùng bọn họ cũng gặp nhau một lần nhưng vô tình lại thiếu mất Alie.

- Cũng có thể lắm. - Trí trả lời câu hỏi của hân một cách đầy ẩn ý.

Khánh muốn hỏi thêm một điều gì đó nữa nhưng vì chuông reo báo hiệu giờ vào học vang lên nên cậu đành nhịn xuống. Trí không nán lại thêm nữa mà liền nhanh chóng đứng lên và rời khỏi. Có những chủ đề vốn dĩ không nên bàn luận quá nhiều, sẽ không còn thú vị nữa.

Natasy: Dù cho hầu như tất cả các bạn đã đọc phần Tóm tắt sau chương 28 và biết được diễn biến toàn bộ câu chuyện và kết thúc. Nhưng vì mình cũng đã lỡ viết lại, nên mình sẽ xóa phần đó đi nhé?

Văn phong 4 năm sau đã thay đổi rất nhiều, nếu như không còn giống với đoạn trước nữa cũng mong các bạn thông cảm. Có thể dở hơn, có thể hay hơn nhưng mình sẽ cố gắng viết.

Lịch ra chap không cố định đâu nha.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Dù cho tiếng chuông báo hiệu giờ vào học đã vang lên nhưng không khí lớp cá biệt vẫn còn vô cùng náo nhiệt và không có ý định ổn định lại trật tự. Yến Chi bước đi dọc hành lang dài đến lớp, dù vẫn còn ở một khoảng cách khá xa nhưng những tiếng cãi nhau, đùa giỡn và mắng chửi vẫn vang lên một cách vô cùng rõ ràng khiến tinh thần cô ta càng thêm tệ. Không gian này khiến mỗi ngày đi học của cô ta liền trở nên căng thẳng ngay cả khi chưa bước vào lớp. Và khi vào lớp rồi mọi thứ lại càng tệ hơn.

Hôm nay Yến Chi nghỉ hai giờ học đầu bởi vì sự cố mà cô ta vừa gặp phải cách đây vài ngày. Ngoài việc phải hứng chịu những thứ dơ bẩn kia rơi xuống người, điều khiến Yến Chi tức giận nhất là cô ta không hề biết người nào đứng sau chuyện này. Ngay cả người hện cô ta cũng không rõ, người gây chuyện lại càng không thể tìm ra. Thời điểm này bất kì ai cũng có thể là người dám hăm hại Yến Chi như thế nên lại càng khó khăn hơn cô ta dự đoán.

Yến Chi dừng lại trước cửa lớp, lúc này giáo viên vẫn chưa xuất hiện dù đã vào giờ học được hơn 15 phút. Có lẽ chính bọn họ cũng cảm thấy chán nản khi bước vào lớp học này. Yến Chi nhìn những nam sinh cao lớn và hung tợn đang ngồi giữa lớp không khỏi cảm thấy rung mình. Bọn họ chiếm hơn một nửa lớp, một số ngồi hẳn lên bàn hút thuốc và trò chuyện, còn một vài kẻ thì bận thanh toán một nhân vật đáng thương nào đó ở góc lớp. Số nữ sinh còn lại trong lớp được chia thành nhiều phe nhỏ, trong đó phe mạnh nhất, cũng là phe duy nhất nhận được sự ủng hộ của nhóm nam sinh là do Lam đứng đầu. Bọn họ ngồi ở dãy bàn bên phải, cùng nhau ăn vặt.

Yến Chi không thể nào nghỉ học quá một ngày, đó là quy định riêng được đặt ra cho cô ta theo yêu cầu của hắn. Đó là lí do dù rất muốn nghỉ học nhưng Yến Chi vẫn phải xuất hiện ở trường vào lúc này. Cô ta đứng ở cửa lớp, nhìn phòng học hỗn độn và ồn ào mà không dám tiến vào trong. Một quả banh golf bất ngờ bị ném về phía Yến Chi khiến cô ta giật mình, Yến Chi sợ hãi nhưng không biết xử trí như thế nào nên liền bị trái banh đập vào giữa trán. Banh golf không nhẹ nên đã khiến trán Yến Chi chảy xước và chảy máu.

Đáp lại cảm giác hoảng sợ và đau đớn của Yến Chi chỉ là một tràng cười lớn của một nhóm nam sinh. Người ngồi cao nhất có vẻ như là đại ca của lớp này, vô cùng vênh vao. Cậu ta gác hai chân lên bàn, rít một hơi thuốc thật dài rồi nói với nhóm người xung quanh.

- Xin lỗi nhé, lỡ tay.

- Ừ, chi là lỡ tay thôi mà. Đừng tức giận nha.

Lam nhìn biểu cảm khó coi của Yến Chi, cười cợt thêm vào một câu.

Tay Yến Chi run run chạm vào vết thương giữa trán, cô ta nhìn lại một ít máu dính trên đầu ngón tay không khỏi cảm thấy rung mình. Yến Chi rất muốn hét lên, tìm lại quyền uy của mình ngày trước nhưng cô ta đành bất lực. Vì bọn người ngồi trong lớp này không ai có bất cứ điểm yếu nào để cô uy hiếp cả. Ngược lại bọn họ mới chính là những kẻ đi bắt nạt người khác. Yến Chi cố gắng nuốt trôi cơn giận này, như không màng đến nhóm nam sinh kia nữa mà trực tiếp đến chỗ của Lam.

- Là cô đứng không? - Yến Chi chỉ tay vào Lam, lớn tiếng hỏi.

Yến Chi đưa tay lên chưa được bao lâu thì liền có một cây compa ném thẳng đến tay cô, đầu nhọn của compa đâm thẳng vào tay Yến Chi bằng một lực tương đối mạnh. Bên cạnh Yến Chi, nhóm nam sinh bắt đầu không vui.

- Con gái lớp này là để cô ra oai à?

Lam nhìn một vài nam sinh bên nhóm bên cạnh khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng xua tay muốn nói rằng để cô ta tự giải quyết. Yến Chi ôm lấy tay, vẫn không biết sợ mà trừng mắt nhìn Lam. Trái ngược với thái độ thiếu bình tĩnh của cô ta, Lam trông có vẻ thoải mái hơn. Cô ta chỉ cười cười, nhớ đến lời nhờ vả của cô em gái kết nghĩa hôm trước, dường như mọi chuyện đã xong rồi. Và giờ đây Yến Chi đang tìm đến hỏi tội đây.

- Là tôi cái gì? - Lam hỏi.

- Là cô hện tôi ra chỗ đó. Là cô ném mấy thứ kinh tởm đó vào tôi đúng không?

Lam ngồi ngả người ra ghế nhìn Yến Chi đầy thách thức.

- Nếu là tôi thì sao, không phải là tôi thì sao? Cô sẽ làm gì?

- Tôi...

- À, tình lang trong mộng của cô đến kìa.

Lam nhìn ra cửa lớp, có chút ngạc nhiên khi thấy hắn đã đứng ở bên ngoài.

Theo lẽ thông thường, không một học sinh nào có thể tự do ra vào lớp F mà không phải bị nhóm nam sinh dẫn mặt cảnh cáo một vài lần. Nhưng với hắn thì không, kể từ khi hắn xuất hiện ở cửa lớp cho đến tận khi bước vào bên trong để tìm Yến Chi thì các nam sinh trong lớp cũng không rời khỏi chỗ ngồi của mình. Họ chỉ nhìn lướt qua rồi mặc kệ. Bởi vì hơn một nửa nam sinh lớp này cũng đã từng biết đến hắn nhiều hơn là một người hội trường hội học

sinh và bọn họ đều tự hiểu rằng tốt nhất là đừng nên đụng vào hắn. Vì hậu quả sẽ chẳng mấy tốt đẹp.

Yến Chi nhìn thấy hắn, lòng càng trở nên vui vẻ và có chút mong chờ. Cô ta hy vọng rằng hắn đã suy nghĩ lại và sẽ đưa mình ra khỏi lớp F. Và sau đó cô ta có thể tất cả trả thù tất cả mọi người ở đây.

- Ra ngoài chút đi.

Hắn nhìn vết thương của Yến Chi, trong lòng không có mấy dao động. So với tất cả những gì cô ta từng làm với nó dù có thành công hay không thì đều tồi tệ hơn gấp trăm ngàn lần.

Yến Chi nhìn tất cả mọi người trong lớp, không quên tưởng tượng đến một cái kết tốt đẹp rồi đi ra khỏi lớp theo hắn.

Để tránh gây sự chú ý, hắn bảo Yến Chi đến phòng dành riêng cho hội học sinh để nói chuyện. Dù gì cũng đang là giờ học, nếu như chọn một chỗ nào đó cũng gây ảnh hưởng tới rất nhiều người.

Vừa bước vào phòng, hắn đã sớm không còn kiên nhẫn nữa liền hỏi trực tiếp Yến Chi.

- Sự cố ở phòng thí nghiệm hôm trước là tác phẩm của cô đúng không?

Yến Chi không ngờ hắn lại hỏi đến chuyện này. Việc ở phòng thí nghiệm hôm đó cô ta cứ nghĩ cô ta đã an bài vô cùng cẩn thận. Nhưng vì sao hắn lại biết. Tất nhiên Yến Chi cũng sẽ không đến mức quá đại dốt để nhận tội nên ngay lập tức đành phủ nhận.

- Anh đang nói gì thế, sự cố ở phòng thí nghiệm nào? Em không biết.

Sự cố ở phòng thí nghiệm hôm đó không quá lớn nhưng cũng được lan truyền khá nhanh trong trường, vì thế không thể nào Yến Chi lại không biết. Hắn nhìn vào mắt Yến Chi một lúc, cô ta không chỉ được nữa liền dời mắt sang hướng khác. Hắn chỉ cười nhạt trong lòng.

- Cô đang giả vờ cái gì thế? Cô nghĩ tôi không có chứng cứ mà hện cô ra đây sao? Cuộc trò chuyện với giáo viên Hóa, camera hành lang trước phòng thí nghiệm. Cô nghĩ cái gì tôi cũng không biết à?

Hắn bắt ngờ lớn tiếng với Yến Chi khiến cô ta không khỏi giật mình hoảng sợ, từ bao giờ hắn lại trở nên như thế mà cô không biết. Hắn chưa từng tức giận một cách như vậy.

Thật ra hắn cũng có lí do của hắn. Từ trước đến giờ Yến Chi làm trò, hắn cũng xem như bỏ qua bởi vì thật sự hắn cũng không quan tâm đến những điều đó. Nhưng bây giờ thì khác, hắn quan tâm đến nó, tất nhiên hắn sẽ đi tìm hiểu. Yến Chi đã làm rồi. Không phải hắn không biết, để cô ta muốn làm gì thì làm, mà chỉ là hắn không để tâm. Ở cương vị của một hội trưởng hội học sinh hắn biết rất nhiều thứ tồn tại trong trường này mà Yến Chi không thể biết, và khi hắn muốn truy cập để tìm thông tin thì cũng không mấy khó khăn. Vấn đề là hắn có muốn hay không mà thôi.

Trước những câu hỏi dồn dập của hắn, Yến Chi không trả lời. Cô ta chỉ cắn môi, lo sợ nhìn hắn. Nam sinh trước mắt này không còn dễ đoán nữa rồi. Không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Hắn nhìn Yến Chi không còn lời nào để phản bác, cũng biết là cô ta đã âm thầm thừa nhận cho sự việc vừa rồi và cả những lần trước nữa.

- Tôi cảnh cáo cô lần cuối, trước khi tôi đuổi cô ra khỏi cái trường này. Nể tình chúng ta đã từng quen nhau hai tháng, tôi sẽ không nhắc tới những gì cô đã từng làm nữa nhưng kể từ giờ phút này, đừng đụng vào Vũ Quỳnh Trang thêm một lần nào nữa.

- Tại sao anh lại như vậy chứ? Vì con nhỏ đó chúng ta mới chia tay đúng không?

Hắn khẽ nhướn mày nhìn Yến Chi rồi bật cười thành tiếng.

- Cô quên vì sao chúng ta quen nhau sao? Vì tôi đang trả ơn cha cô. Nên mới đáp ứng một nguyện vọng của ông ấy. Cô hại bao nhiêu người tôi cũng bỏ qua, cô làm biết bao nhiêu trò mất mặt, cũng là tôi đi dọn hậu quả. Như vậy chưa đủ sao? Tôi chia tay cô là vì tính cách của cô, không vì một ai cả.

Sở dĩ Yến Chi trở thành bạn gái "bất đắc dĩ" của hắn cũng đều có lí do. Bởi vì trước đây cha Yến Chi đã từng cứu hắn một mạng nên hắn nghĩ mình cần phải trả ơn thật tốt. Ông ấy cũng là một doanh nhân, căn bản cũng không thiếu thốn điều gì, lĩnh vực của hai gia đình lại không phù hợp để hợp tác kinh doanh nên cũng không còn cách nào để hắn trả ơn.

Nhưng rồi cho đến khi ông ấy nhắc tới Yến Chi, với hy vọng hắn có thể cho cô ta một cơ hội. Hắn liền nghĩ cũng không vấn đề gì, nếu như cô ta tốt, thì cả hai có thể phát triển một mối quan hệ lâu dài. Nhưng mọi chuyện lại không như hắn nghĩ, hắn không thể chịu đựng được tính cách của Yến Chi, nhưng vì cha của cô ta nên cố gắng nhẫn nhịn một chút với hy vọng thời gian sau sẽ tốt hơn. Nhưng rồi mọi chuyện vẫn cứ như thế. Cho đến khi nó xuất hiện, việc nó gặp chuyện vì Yến Chi như một giọt nước tràn ly khiến hắn không thể nào chịu đựng thêm được nữa mà chia tay. Suy ra cho cùng mối quan hệ của cả hai cũng chẳng có gì cả.

- Cô đừng nghĩ tôi không dám làm gì cô.

Trước khi rời khỏi phòng, hắn để lại cho Yến Chi một lời cảnh cáo. Trước giờ hắn không làm gì không có nghĩa là hắn không có khả năng cảnh cáo cô ta. Chuyện chuyện Yến Chi vào lớp cá biệt thay vì trực tiếp đuổi học chỉ là vì hắn nể mặt cha Yến Chi, cũng chẳng phải vì hắn sợ hay còn lưu luyến gì.

Yến Chi nhìn hấn tức giận đóng cửa thật mạnh, trong lòng lại càng thêm phần nộ. Cô ta siết chặt hai tay, trong lòng lại tiếp tục suy nghĩ tới những kế hoạch khác, quy mô hơn và hoàn hảo hơn nữa. Yến Chi không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Bar X hơn 10 giờ đêm càng trở nên ồn ào và náo nhiệt. Trong không gian sôi động ấy, hấn lại xuất hiện một cách lặng lẽ vì không muốn gây quá nhiều sự chú ý. Đêm nay hấn chỉ mặc một chiếc quần bò màu đen, áo phông trắng và khoác áo khoác đen bên ngoài, không quên mang theo một chiếc nón lưỡi trai che khuất một nửa gương mặt. Hấn ném cho bảo vệ một chiếc thẻ vàng kèm theo một ít tiền rồi cứ thế bước vào trong mà không trải qua bất kỳ sự truy hỏi nào.

Hấn đi xuyên qua sàn nhảy đến phía quầy rượu rồi đi thẳng ra phía sau những gian phòng riêng nằm trong góc khuất. Tất nhiên sự xuất hiện của hấn cũng gây nên nhiều sự chú ý từ bảo vệ của quán bar. Trước khi hấn có thể bước vào căn phòng mình mong muốn thì liền bị chặn lại bởi một nhóm người mặc áo đen trông vô cùng hung dữ.

- Khoan đã, mày là ai sao lại đi vào đây? - Một người hỏi.

Hấn nhìn bọn người đang chặn mình lại cũng lười so đo, dù sao bọn họ cũng chỉ đang làm nhiệm vụ của mình. Hấn cũng không muốn trực tiếp gây sự ở nơi này dù sao đêm nay hấn đến đây cũng không phải để đánh nhau, hơn nữa đây cũng là bar của nhà hấn, hấn cũng không dại gì mà gây chuyện cản trở công việc của họ, gây ảnh hưởng trực tiếp đến lợi ích của mình. Vậy nên hấn lại ném cho bọn họ chiếc thẻ vàng lúc đầu, như một vật chứng minh thân phận của mình.

Bọn người áo đen cầm chiếc thẻ vàng trên tay rồi nhìn hấn vô cùng kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên bọn họ được nhìn thấy loại thẻ này dù đã nghe nhắc đến nhiều lần. Chính bọn họ cũng không biết liệu đây có phải là thẻ giả hay không vì dù cho bọn họ đã làm việc ở đây rất lâu rồi nhưng vẫn chưa một lần tận mắt nhìn thấy bao giờ.

- Cậu chủ? - Một người nào đó bất ngờ thốt lên.

- Ừ. Không tin?

- Không phải, không phải. Chỉ là...

- Lâu rồi tôi không đến. Phòng của quản lý ở đây đúng chứ?

Hấn chỉ về phía căn phòng ở góc cuối hành lang theo trí nhớ của mình. Bọn người xung quanh liền gật đầu. Nếu như đã biết được mọi thứ rõ ràng như vậy thì chắc chắn là cậu chủ rồi, bọn họ tự nhủ và đồng loạt bước sang một bên để hấn bước vào.

Dừng trước cửa phòng, hấn không ngần ngại nhấn chân đạp tung cánh cửa màu đen trông có vẻ khá vững chắc. Cánh cửa dưới sức lực không hề nhẹ của hấn liền bật ra thật mạnh. Mọi người bên trong đều giật mình nhìn ra ngoài. Hấn không vội bước vào trong mà chỉ đứng tựa người vào tường nhìn mọi người bên trong, khẽ nhếch môi cười.

- Ai? Mày là ai sao dám vào đây quấy phá? - Một người ngồi giữa hai cô gái sexy vô cùng tức giận hét lên.

Một vài người đàn ông trong phòng bắt đầu phàn nàn và gọi bảo vệ. Tuy nhiên người duy nhất trong phòng trông có vẻ bình thản nhất, cũng là người trẻ tuổi nhất. Cậu ta nhíu mày nhìn hấn chằm chằm, dường như chiếc mũ lưỡi trai đã cản trở cậu khá nhiều trong việc nhận dạng đối phương. Dù cho chưa chắc chắn nhưng cậu vẫn ho một tiếng.

- Mọi người im lặng hết đi. Khoan đã, không cần gọi bảo vệ.

Người đó rời khỏi chỗ ngồi và bước đến gần hấn, ngay lập ra tay. Hấn cũng không lấy làm bất ngờ liền nhanh chóng né cú đấm có lực đang lao đến. Hấn xoay người, cùng lúc chiếc nón lưỡi trai cũng rơi xuống đất. Ngay lập tức người kia dừng lại.

- Daniel, lâu rồi không gặp.

- Ừ, lâu rồi Kain

Người tên Kain nhận ra hấn liền đuổi tất cả những người còn lại ra khỏi phòng để lại không gian yên tĩnh cho cả hai. Hấn ngồi xuống dãy ghế trống nhìn Kain chuẩn bị thức uống cho mình.

- Khánh đâu, Quân đâu? - Kain hỏi.

- Một người đã đi Mỹ, một người vì có người để yêu nên trốn mất rồi. - Hấn trả lời.

- Còn cậu, tôi đây làm gì? Ở bên ngoài không náo loạn đấy chứ?

Kain đặt một cốc bia lớn lên bàn rồi ngồi xuống cạnh hấn, tò mò hỏi.

- Không loạn một chút nào. Tôi rất lịch sự dùng thẻ vàng để vào mà. Lần đầu tiên sử dụng, hiệu quả cũng tốt đó.

- Còn câu hỏi đầu tiên, cậu tới đây để làm gì?

- À...

Hấn không trả lời vội mà liền uống bia trước. Mặc kệ cho Kain ngồi chờ đợi câu trả lời. Sau đó hấn lấy điện thoại ra bật lên một tấm ảnh rồi đưa cho người ngồi bên cạnh.

- Anh biết người này không?

Trong ảnh là một người đàn ông trung niên với gương mặt hung tợn, đầy sát khí với một vết sẹo dài từ đuôi mắt trượt xuống tận cổ. Kain lần đầu tiên nhìn cũng bị ngoại hình của ông ta làm cho giật mình, sau đó cậu liền nhanh chóng gạt ra và gạt đầu.

- Người này vài năm nay có vẻ nổi tiếng trong giới cho vay nặng lãi. Hấn cũng có chút tiếng tăm và tiền bạc nên ngoài việc cho vay nặng lãi ra cũng đã bắt đầu đi phá hoại một vài bar, khách sạn, nhà hàng này nọ. Tên Ba Sẹo.

- Tên có vẻ phù hợp.

Hấn cười cười nhận xét. Từ cái tên cho đến cả chính con người và nghề nghiệp của Ba Sẹo cũng không thể nào khiến cho người ta liên tưởng gã với chủ tịch tập đoàn Quỳnh Yên lại là anh em ruột. Nhưng cũng rất tốt, cuối cùng cũng đã có một đối tượng phù hợp cho hấn dùng để cảnh cáo Yên Chi. Cha cô ta rất tiếc lại là một người tốt, dù cho cô ta có thể mượn danh ông ra hù dọa người khác nhưng ông cũng không thường xuyên thay cô ta làm nhiều việc sai trái cho lắm, hoặc chẳng thì chỉ làm tượng trưng cho có, cũng không quá mức nặng tay.

Nhưng người chú này lại khác. Lão ta không có con nên rất yêu quý cô cháu gái này. Cộng thêm tính tình và yếu tố công việc nên gã rất nhiệt tình giúp Yên Chi trong những kế hoạch xấu xa của cô ta. Như việc siết nợ chẳng hạn. Vậy nên hấn cho rằng nếu như mình uy hiếp người này thì cũng chính là một cách để chặt đứt một nguồn lực hỗ trợ Yên Chi, khiến cô ta biết suy nghĩ một chút.

- Đạo này King sao rồi anh nhỉ? Còn có tin tức nào thú vị không?

Kain không biết vì sao hấn lại đột ngột thay đổi chủ đề nhưng cũng suy nghĩ một chút rồi trả lời câu hỏi của hấn.

- King vẫn vậy, chỉ có điều không dùng tên tuổi để xuất hiện nữa mà thôi. Có một tin rất thú vị khác, nghe đồn Jake và Alie của bang Black đạo gần đây đã quay lại.

- Cái này thì em có biết. Em đã gặp qua Jake. Cậu ta đi tìm người thôi, vẫn không có ý định quay lại.

- Thế à? Em vẫn còn quan tâm King sao?

Kain hỏi. Cậu nghĩ hấn đã không bao giờ quay lại với King nữa. Hoặc chẳng cũng là với thân phận cậu chủ của bọn họ mà thôi. Thật ra King do hấn thành lập cũng là muốn dùng để đặc biệt bảo kê một số địa điểm do gia đình hấn kinh doanh mà không muốn phiền cha mẹ mình phải nhờ đến bất kỳ một tổ chức nào khác. Vậy nên thời gian đầu sau khi đi gây chuyện khắp nơi để tạo một chút danh tiếng để xây dựng chỗ đứng của mình thì hấn cũng liền dừng lại vì nghĩ như thế là đủ, sau này cứ việc thâm lắng bồi dưỡng là được. Hấn có con đường đi riêng của hấn, không phải cứ mãi dẫn đầu một đám người đi đánh nhau mãi như vậy được. Cũng không hẳn là hấn đã bỏ King, mà chỉ là đầu tư theo một cách khác.

- Còn chứ. Em đang muốn nhờ mọi người làm một chuyện. Tiêu diệt thế lực của người này. Từng bước một. Những nơi nào hấn muốn quậy thì chúng ta sẽ đến chặn lại, giúp con nợ của hấn trả tiền. Chặt đứt các mối làm ăn của hấn. - Hấn nói với Kain.

- Từ khi nào cậu lại trở nên tốt bụng như thế hả? - Kain ngạc nhiên hỏi.

- Đây không hẳn là tốt bụng. Em có việc cần xử lý hấn thôi.

- Ừ, cũng được. Dù sao bọn họ (King) cũng là người của cậu. Dù cho lâu ngày không gặp nhưng vẫn có thể ra lệnh được.

Cánh cửa phòng đáng thương một lần nữa lại bị người khác đẩy mạnh khiến cho bật ra. Một người hót hải bước vào tìm gặp Kain. Trông bộ dáng của cậu ta vô cùng lo lắng.

- Anh Kain, anh Kain. Bar Blood mới của chúng ta có người tới gây rối rồi.

Trái ngược với sự lo lắng của người vừa bước vào, Kain vẫn duy trì được thái độ vô cùng bình tĩnh. Đây vốn là chuyện thường ngày với cậu.

- Đồng không?

- Cỡ gần 100 người.

Kain khẽ nhủ mày. Cậu không ngờ lại đông như vậy, có vẻ như muốn ra oai phủ đầu với bọn họ rồi. Tuy rằng người của cậu rất mạnh nhưng hiện tại lại không có mặt nhiều ở đây, cùng lắm chỉ bằng 1/5 nhóm người kia.

- Nếu anh không ngại, lấy người của King đi. - Hắn nói.

Cả Kain và người vừa vào phòng đều ngạc nhiên nhìn hắn. Người vừa vào phòng là người mới, thuộc sự quản lý của Kain, ngoài việc nghe danh King ra thì chưa từng gặp hắn nên vô cùng ngạc nhiên khi nghe lời đề nghị của hắn. Người ở đó là ai mà có thể dễ dàng đưa ra một lời đề nghị như thế.

- Tụi nó chỉ nghe lời của em thôi, em quên à?

- Ừ thì em đi cùng thôi.

Qua lời đối đáp của Kain và hắn, người mới vào cũng lờ mờ đoán được ra hắn là ai. Cậu ta ngạc nhiên nhìn hắn đang bước ra khỏi phòng gọi điện thoại.

- Người đó là Daniel, bang chủ bang King?

- Ừ. Là cậu ta. - Kain khẳng định. - Cậu đi gọi một nửa người ở đây qua đó trước đi. Số còn lại phải ở đây để đề phòng. Gặp nhau ở đó nhé.

- Dạ anh.

Tại một quán karaoke nổi tiếng.

Kent chán nản ngồi đọc hết một loạt tin tức trên Facebook, bên cạnh cậu Nghi vẫn đang hát rất là sung. Kent không hiểu vì sao số phận mình phải đi vào bước đường này nữa. Tuy Nghi hát không phải là dở nhưng việc phải ngồi ở một căn phòng ồn ào trong suốt hơn hai tiếng đồng hồ đối với cậu là một chuyện tương đối quá sức.

- Này sắp 9 giờ rồi. Về được chưa? - Kent hỏi trong lúc Nghi chọn bài hát.

- Chưa. Tôi còn muốn hát nữa mà. - Nghi lắc đầu.

Kent thở dài một tiếng. Thật sự là cậu không có rảnh đâu, vậy mà phải đi theo cô gái phiền phức này gần như là 24/24. Đã nhìn giờ rồi cậu cần phải trở về. Khi trời đã về khuya, ở những quán bar rất thường xảy ra ẩu đả hoặc là lén lút xảy ra những hoạt động phạm pháp. Nói chung là rất phiền phức và cậu cần phải trở về để nắm rõ tình hình. Vậy mà cô gái này có vẻ như là chẳng muốn rời khỏi chút nào.

- Gia đình cô không nói gì khi cô về nhà trễ à?

- Không, cha mẹ tôi không có ở nhà. Anh trai tôi thì ở kí túc xá rồi. Nên chẳng sao cả.

- Nhưng mà tôi sắp bận rồi. Về sớm đi, à mà giờ này mà sớm gì nữa.

Trước sự phản nản liên tục của Kent, Nghi cũng đã có chút mất hứng. Nhìn Kent đầy bất mãn, nhưng rồi cũng có chút suy nghĩ cho hoàn cảnh của cậu nên chỉ hát thêm một bài nữa rồi cũng đồng ý ra về.

Kent đã sớm thuộc đường về nhà của Nghi nên quá trình di chuyển tương đối nhanh. Giữa đường bỗng nhiên cậu nhận được một cuộc gọi khẩn.

- Có một người mang thẻ bạch kim đang chờ cậu đấy. Về nhanh đi.

Kent đọc tin nhắn liền giật mình, trong đầu vừa ngờ vực vừa lo lắng. Không thể nào là nó, vì bọn người ở bar cũng sẽ quen mặt nó rồi, họ sẽ không dùng cách này để báo cho cậu. Nếu như vậy người còn lại chỉ có thể là Jake, mà nếu như thế thì không xong rồi. Thế là Kent dùng tốc độ nhanh nhất để đưa Nghi về rồi lại quay ngược lại bar của mình.

Vừa về đến Kent liền chạy nhanh vào phòng VIP. Và khi nhìn thấy Trí cậu đã sứt ngất xỉu. Thì ra những gì cậu dự đoán là thật. Dù cho nó có chút bí ẩn đi chăng nữa.

- Anh. - Kent vui vẻ gọi.

- Tôi tưởng cậu sẽ trốn luôn chứ.

Trí nửa đùa nửa thật nói làm Kent giật mình, cậu chỉ biết cười trừ.

- Không dám, không dám. Sao anh lại nói vậy chứ?

Trí không để thái độ thấp thỏm của Kent vào mắt, cậu vẫn duy trì thái độ ung dung nhưng đầy dọa người của mình.

- Cậu giấu tôi về chị ấy cũng khá lâu đấy. Cũng không tồi.

Trí thật thà khen ngợi, làm cho Kent căng thẳng đến mức không dám thở mạnh.

- Đó là một câu chuyện rất dài, vì kế hoạch của chị Alie nên em không được nói thôi mà. - Kent phân bua.

- Thôi, tôi không trách cậu. Tìm một chỗ nào yên tĩnh nói chuyện đi.

Nói rồi Trí bước đến vỗ vai Kent khiến cho cậu thở phào nhẹ nhõm. May là Trí thật sự đã không tức giận.

Kent chọn một quán coffee mở cửa đến nửa đêm tương đối vắng vẻ nằm ở một khu vực khác của thành phố. Khi vừa chọn được bàn thì cậu liền bắt đầu kể lại tất cả mọi chuyện cho Trí mà không cần chờ cậu phải hỏi. Trí chỉ yên lặng lắng nghe, tay cậu chậm rãi khuấy cốc coffee nóng nghi ngút khói, thái độ trầm mặc. Sau khi Kent kết thúc câu chuyện thì cậu mới chậm rãi nói:

- Vậy là bây giờ chị ấy đang chờ thời cơ để quay về?

- Có thể xem là như vậy.

- Thú vị đấy. - Trí gật gù.

- Nhưng mà em cảm thấy mọi thứ vẫn chưa đủ. Dường như việc lên một kế hoạch nào đó để bắt bà Jane vào tù và chịu trách nhiệm cho tất cả những gì bà ta đã gây ra đó nó vẫn không ổn. Em cứ nghĩ là chúng ta chưa đủ sức.

Kent lo lắng nói. Dù sao bà Jane đã làm nhiều thứ tội lỗi như vậy, với âm mưu giết nó và Trí để chiếm đoạt tài sản thì nó và Trí, kể cả Kent nữa, bọn họ dường như vẫn còn quá nhỏ để đấu lại bà ta.

- Ủ, đúng thế. Bằng chứng, cũng không biết là nên tìm bằng chứng như thế nào. Tháng trước tôi suýt mất mạng ở Úc. Bà ta bắt đầu chú ý đến tôi rồi.

Thái độ của Trí trầm hẳn, chính cậu cũng lo lắng. Một tháng trước khi cậu đang lái xe tại Úc thì bất ngờ bị bám đuôi đến một đoạn đường khá vắng vẻ, lại dọc theo sườn núi. Bọn họ muốn ép cậu, để cậu mất tay lái và lao xuống vực nhưng rất may mắn nhờ trước đó Trí đã có một thời gian dài tham gia đua xe nên tay lái của cậu tương đối vững, may mắn thoát nạn. Nhớ lại trận đua mạo hiểm ngày hôm ấy, một người luôn tự tin như cậu cũng cảm thấy rùng mình.

- Tôi phải gặp chị ấy để bàn lại một chút. Đôi lúc Alie hơi nóng vội. - Trí nói với Kent.

Kent khẽ gật đầu.

Sau đó cả hai không nói gì nữa. Bỗng nhiên Trí lơ đãng nhìn ra bên ngoài thì đập vào mắt cậu là một trận đánh nhau với quy mô cực kì lớn. Mọi người vây kín một khoảng đường, không gian cực kì hỗn loạn trái ngược với sự tĩnh lặng của quán coffee.

- Ồ, đánh nhau à? Có vẻ lớn đấy. - Trí nhận xét.

- Ồ đó là một bar mới mở, chắc lại đến quấy rối thôi.

Kent nhìn một chút rồi nói. Trong đám người đang lao vào đánh nhau không một chút trật tự nào, Kent vô tình nhìn thấy một gương mặt tương đối quen mắt, cậu huyếch vai Trí rồi chỉ về phía trước.

- Thì ra anh ta cũng có trong đó, cái người đáng ghét mà em với chị Alie gặp ở Trung tâm thương mại mà em mới kể đó. Hình như chị ấy rất để ý đến anh ta.

Trí nhìn theo hướng mà Kent chỉ thì liền bắt gặp hán đang nhìn mình. Trí chỉ hơi nhếch môi xem như là một nụ cười chào hỏi, cũng không có ý định ra giúp đỡ. Trận đánh diễn ra có vẻ căng thẳng nhưng đối với hán cũng không phải vấn đề lớn. Nhưng việc nhìn thấy Trí xuất hiện cùng Kent khiến hán nhất thời mất tập trung và suýt bị một người chém trúng. Hán nhanh chóng rời mắt đi và tập trung lại vào trận chiến. Người ở cùng Trí lúc này không phải là người đã đi cùng nó ở Trung Tâm Thương Mại hay sao. Tại sao bọn họ lại biết nhau. Giữa ba người bọn họ là quan hệ gì?

Lúc này trong quán coffee Kent vẫn không hề nhận ra việc hán và Trí âm thầm chào hỏi nhau mà vẫn tiếp tục nói:

- Anh gặp lại chị ấy rồi thì đừng cho chị ấy lại gần cái tên đó. Anh ta chẳng tốt lành gì đâu.

- Tôi đâu phải là người có thể can thiệp vào cuộc sống của chị ấy được. - Trí cười nói.

- Nhưng mà anh rất có sức ảnh hưởng tới chị ấy. Nếu mà anh khuyên, có thể chị ấy có thể xem xét.

Trí không biết nói gì trước sự cố chấp của Kent. Có lẽ trước đây hán đã phạm phải một sai lầm nào đó để lại trong Kent rất nhiều ấn tượng tồi tệ.

- Để tôi suy nghĩ. Nhưng mà dù có ghét anh ta thì cậu cũng đừng đại dốt mà đi gây sự. Cái người đó là bang chủ King.

Hết chap

Natasy: Mong mọi người hãy tiếp tục ủng hộ mình nha <3

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Vài ngày sau là đến Valentine, học viện Blue trở nên náo nhiệt hơn hẳn, duy chỉ có nó là không mấy để ý đến sự kiện này. Dù sao đây cũng là ngày dành cho các cặp đôi yêu nhau vui vẻ, còn nó là một người đã từng có một tình yêu không mấy hạnh phúc nên cũng chẳng mấy nhiệt tình cho ngày hôm nay. Minh và Phuong cũng vậy, bọn họ đều không có bạn trai nên cũng xem hôm nay chỉ là một ngày bình thường.

Như mọi ngày, cả ba vẫn cùng nhau đi bộ từ kí túc xá qua lớp học nhưng được nửa đường thì nó lại rẽ đi hướng khác. Thấy thế, Phuong liền hỏi:

- Bà định bỏ học hôm nay à?

- Ủ, chắc thế. Đạo này trên lớp không có gì vui cả. Hôm nay chắc cũng chẳng ai học hành gì đâu. - Nó nhảm chán trả lời, ánh mắt nhìn lên cầu thang hướng lên sân thượng, một địa điểm tuyệt vời.

Phuong liền khẽ gật đầu, cũng có chút tiếc nuối nhưng cũng không nói gì nữa. Khi nó đã đi lên sân thượng, nhỏ mới nhìn sang Minh, bắt gặp cô bạn lúc này đang nhìn theo nó chằm chằm, có vẻ như cũng có ý định chạy trốn.

- Nay, đừng nói đến bà cũng đi luôn nhé?

- Há? Không, không đâu.

Minh vội vàng lắc đầu phủ nhận. Hôm nay là Valentine, là ngày mà cô không biết liệu mình có yên ổn với thằng nhóc kia hay không nên quả thật cũng có chút ý định đi đâu đó một chút. Nhưng có lẽ tốt nhất cũng nên dứt điểm chuyện này ngay ngày hôm nay, về sau đỡ phiền phức.

- Tuồng bà cũng đi thì hôm nay tui phải ở trong lớp một mình rồi.

Phuong biết tin Minh sẽ vào lớp cùng mình liền vui vẻ hẳn lên, rồi cả hai cùng nhau vào lớp.

Bình thường Trí sẽ không đến lớp quá sớm nhưng hôm nay cậu bỗng nhiên muốn tìm gặp nó để nói chuyện một chút, hai chị em ngồi chung một bàn nhưng vẫn phải giả vờ như không quen biết như nhiều ngày qua quả thật có chút kì quặc, hơn nữa cậu cũng muốn thông báo cho nó biết rằng kế hoạch của nó vẫn còn rất nhiều lỗ hổng, cần phải khắc phục nhiều hơn.

Dù cho Trí vào lớp khá sớm nhưng khi cậu đến chỗ ngồi vẫn không khỏi ngạc nhiên vì những món quà được đặt sẵn ở chỗ ngồi của mình. Thấy nhiều hộp quà đầy đủ kích cỡ được đặt trên bàn học, Trí không khỏi dờ khóc dờ cười, cậu thật sự không nghĩ mình lại có nhiều người chú ý như thế vì chỉ mới có một tuần trôi qua từ khi cậu chuyển đến trường này mà thôi. Nếu như là lúc trước, cậu vẫn có thể lịch sự mang về nhà cho nó dùng chung, nhưng mà giờ đây thì có vẻ không làm như thế được. Trí không như những người hotboy được chú ý khác, cậu vẫn dành cho những người thích mình một thái độ lịch sự, không ra vẻ kiêu ngạo mà làm tổn thương họ.

Trí lấy toàn bộ quà đặt vào học bàn rồi ngồi ở lớp chờ đợi nó vào lớp. Nhưng cho đến khi chỉ có Minh và Phuong bước vào thì Trí không khỏi cảm thấy nghi ngờ, bình thường bọn họ luôn đi cùng với nhau một nhóm ba người, nhưng hôm nay chỉ có hai, chẳng lẽ nó có chuyện gì hay sao.

- Bạn nữ hay đi chung với các bạn đâu rồi? Sao hôm nay không đến lớp? - Trí hỏi.

Minh là người ngồi cạnh Trí, nhưng nhỏ lại không muốn trả lời cậu. Cuối cùng đành để Phuong lên tiếng.

- À bạn đó hôm nay thấy chán nên nghỉ học rồi.

Trí nhận được câu trả lời liền à một tiếng rồi không nói gì nữa. Lí do này cũng đúng, nó vẫn thường như vậy nên cậu cũng không bất ngờ lắm. Thôi thì để vài ngày nữa gặp cũng được. Mọi chuyện vẫn không có gì gấp rút. Sau khi giải quyết vấn đề về nó, Trí cũng không chú ý đến chuyện đó nữa. Lúc này cậu mới để ý đến Minh, cậu vẫn không hiểu vì sao nhỏ không bao giờ nói chuyện với cậu. Thật ra nó cũng vậy, nhưng đó là điều tất nhiên rồi. Nhưng mà vì sao Minh cũng như thế, điều này tương đối kì lạ. Dù rằng Minh quả thật không nói chuyện nhiều lắm với mọi người trong lớp, nhưng đối với cậu lại đặc biệt xa lánh. Chẳng lẽ là vì chuyện đêm hôm đó ở trường đua sao. Trí có chút ngộ ra, nhưng cũng không hiểu lắm.

Hết như những gì nó dự đoán, hôm nay trong lớp lúc nào cũng xôn xao, ngay cả giáo viên cũng lười giảng bài. Vì vậy các tiết học trôi qua vô cùng nhanh chóng. Giờ ra chơi, không đợi Minh và Phuong xuống canteen, hẳn và Khánh liền xuống lớp bọn nó tìm, đồng thời cũng kéo theo một đám con gái xuống

cùng. Phương nhìn cảnh tượng đông đúc không khỏi cảm thấy khó tả. Lại một lần nữa bọn họ bị bao vây rồi.

Khi vừa xuống tới lớp 11A2, hần không nhìn thấy nó cũng liền hỏi một câu hỏi hệt như Trí, nhận được câu trả lời thì liền rời khỏi ngay lập tức. Còn Khánh thì không thì theo hần nữa, cậu bước vào lớp 11A2, kéo một chiếc ghế đến ngồi nói chuyện phiếm với Phương, vì cậu biết không thể nào chỉ rủ Phương xuống canteen được, vì vẫn còn Minh ở đó. Vì Minh và Phương thân nhau như vậy, Phương sẽ không để Minh ở lại một mình.

Minh ngồi một lúc liền cảm thấy nhàm chán, sự náo nhiệt xung quanh khiến nhỏ không thể nào tập trung đọc tiểu thuyết nên liền bỏ ra khỏi lớp. Nhỏ tìm đến một lớp học nào đó có ít hotboy nhất, và có vẻ như là vắng vẻ nhất rồi đứng trước hành lang vắng vẻ đeo tai nghe nghe nhạc. Như thế sẽ cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Minh chưa tận hưởng không gian yên tĩnh được bao lâu thì liền bắt gặp Quang đã đứng bên cạnh mình từ bao giờ. Minh nhìn Quang bằng một ánh mắt không được chào đón lắm, nhỏ tháo tai nghe ra, chuẩn bị nói chuyện mọi thứ rõ ràng với cậu.

Nhưng Minh chưa kịp nói gì thì Quang đã lấy ra một bó hoa hồng lớn đưa đến trước mặt nhỏ. Minh cũng khá bất ngờ.

- Chị, Valentine vui vẻ nha. Em thích chị. - Quang nói, có lẽ đây là một lời tỏ tình. Tuy không phải là lần đầu tiên nhưng lại là lần nghiêm túc nhất.

Minh nhìn Quang một lúc, nhỏ có chút bối rối. Sau đó Minh hít một hơi thật sâu, quyết tâm phải kết thúc chuyện này. Nếu để lâu hơn nữa, Quang lại tốn nhiều công sức hơn thì thật chẳng hay ho gì.

- Cái này chị không nhận được, chị xin lỗi. Chị không thích em. Vậy nên về sau em đừng quan tâm đến chị nữa. - Minh bình tĩnh nói, thái độ cũng không thay đổi gì nhiều.

- Em theo đuổi chị chưa được bao lâu mà. Cứ chờ thêm một thời gian mọi chuyện sẽ khác mà. - Quang nói.

- Sẽ không khác gì đâu.

Minh thở dài một tiếng, tại sao cậu nhóc này cứ mãi cố chấp như vậy. Nếu như mà Minh đã không thích, thì mãi về sau này vẫn sẽ không thích. Vậy nên coi như Quang bỏ công vô ích rồi. Nhưng mà bây giờ Minh cũng không biết phải nói như thế nào Quang mới chịu từ bỏ nữa. Minh suy nghĩ một lát rồi nhớ đến lí do mà nó và Phương đã từng dùng để lừa Quang qua mạng lúc trước.

- Chị đã nói rồi, chị đã có bạn trai. Nên em đừng như vậy nữa.

- Cái người chị bảo trên mạng chứ gì? Em không tin, anh ta không có tồn tại.

Quang biết điều đó, vì cậu đã chú ý tới Minh một thời gian rất dài và không có điều gì chứng minh rằng nhỏ có bạn trai cả, dù cho là yêu xa đi chăng nữa. Thấy Minh có ý định bỏ đi, Quang bước lên phía trước muốn nắm tay nhỏ giữ lại nhưng mà liền có một người khác xuất hiện, kéo Minh về phía cậu ta, nhất thời khiến Quang ngạc nhiên, tay cậu bắt hệt trong không trung.

Minh đứng phía sau Trí, vẫn chưa kịp hoàn hồn. Từ khi nào cậu ta lại xuất hiện, rồi kéo nhỏ ra phía sau mình. Mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến nhỏ chưa kịp định hình được.

Trí vẫn nắm tay Minh, để nhỏ đứng ở phía sau mình. Cậu nhìn Quang, một thằng nhóc lớp dưới còn thấp hơn mình một cái đầu bằng một ánh mắt đầy thú vị.

- Người bạn trai đó, thật sự là anh ta có tồn tại. - Trí nói, không quên cười một cách đầy nguy hiểm.

- Cái gì? Anh là ai?

Quang dường như không tin được vào mắt mình. Nam sinh vừa đến cậu chưa từng gặp qua bao giờ, ít nhất trong cuộc sống của Minh vài tháng gần đây chắc chắn không có sự hiện diện của người này. Quang cam đoan như vậy.

- Tôi là bạn trai của người mà cậu vừa tỏ tình. - Trí nhún vai trả lời

Lần này đến lượt Minh ngạc nhiên nhìn sang Trí. Cũng may bình thường Minh ít khi nào để lộ cảm xúc ra ngoài nên cho dù nhỏ rất sùng sốt nhưng nhìn bên ngoài cũng không có gì thay đổi đặc biệt nên Quang không nhận ra điều bất thường. Nhưng Trí thì không, cậu thấy sự hoang mang trong mắt của Minh.

Quang dường như không tin được những gì mình đang nhìn thấy. Cậu nhìn sang Minh, thì thấy Minh vẫn bình thản đứng phía sau Trí, tựa như mọi chuyện đều là sự thật.

- Tại sao trước đây tôi chưa từng gặp anh?

- Bởi vì tôi chỉ vừa về nước, trước đó không học ở đây.

Quang nhớ lại những gì Minh từng nhắn trên Yahoo, quả thật nhỏ đã từng nói mình có một người bạn trai du học ở nước ngoài, và bây giờ nam sinh này quả thật là vừa về nước. Cậu cũng đã nghe một vài tin tức ồn ào gần đây nên cũng có biết một chút. Nhưng điều đó chẳng lẽ là thật hay sao? Quang đã từng nghĩ Minh chỉ nói dối để từ chối cậu mà thôi.

Đối với trường hợp này, Minh cũng không khỏi cảm thán trước sự trùng hợp của nó. Quả thật lúc trước nó và Phuong cũng đã từng có ý định giả trai để làm bạn trai của Minh, nhưng tất cả cũng chỉ là ý định mà thôi. Nhưng mà bây giờ đây kế hoạch của bọn nó gần như diễn ra hoàn toàn rồi. Minh nhìn Trí một lúc, cảm xúc trong lòng vô cùng kì lạ. Vừa có chút bất ngờ và tò mò trước hành động này của cậu, nhưng cũng lại lo lắng về những chuyện sau đó. Quang có vẻ như là mẫu người không dễ dàng từ bỏ, nếu như lần này Trí làm như thế thì những lần sau đó hẳn sẽ không đơn giản chút nào.

- Nếu không còn gì để nói nữa thì chúng tôi đi trước.

Trí nhìn bộ dạng không cam lòng của Quang cũng chỉ cười nhạt rồi kéo tay Minh đi sang một nơi khác. Vừa cách xa lớp học đông đúc của bọn họ mà cũng vừa tránh xa tầm mắt của Quang.

Cả hai cùng đi bộ dọc hành lang của các phòng thí nghiệm, nơi mà không có nhiều học sinh lui đến, thỉnh thoảng chỉ có một vài người đi ngang qua. Minh và Trí đi song song nhau, nhưng không ai nói gì cả. Minh là một người không thích nói nhiều nên tất nhiên sẽ không mở lời trước. Còn Trí trong tình huống này cũng không biết cần phải bắt đầu câu chuyện như thế nào. Nhưng nếu cả hai cứ im lặng mãi như vậy cũng thật không thoải mái.

- Nếu mà không từ chối rõ ràng, thẳng thắn đó nó sẽ không buông tay đâu.

Sau một lúc suy nghĩ, Trí cũng tìm ra một chủ đề nào đó để bắt chuyện với Minh. Nhưng mà bỗng dưng cậu không biết xưng hô với nhỏ như thế nào nên đành bắt đầu bằng một câu nói có phần gượng gạo và lúng túng.

Minh đang bước đi, cố gắng nhìn về phía trước để che giấu cảm giác ngại ngùng của mình. Nên khi Trí bắt ngờ lên tiếng nhỏ cũng có chút giật mình.

- Ủ, đúng là vậy. Chỉ là nói hoài mà cậu ta không hiểu. - Minh nói.

Trí nghe xong cũng chỉ gật đầu đồng tình. Minh lúc nói chuyện vẫn không muốn nhìn mình, Trí không khỏi cảm thấy có chút phiền lòng. Thật ra cậu cũng rất muốn làm quen với Minh vì ấn tượng mà nhỏ để lại cho cậu đêm đó ở trường đua. Nhưng mà vài ngày qua bọn họ cũng chưa bao giờ thật sự có cơ hội nói chuyện với nhau nên đối với Trí việc này bỗng dưng có một chút khó khăn. Trí nhớ đến hình ảnh của Minh vào đêm hôm trước ở trường đua, rất lạnh lùng và hờ hững. Quả thật nhỏ đã nhìn cậu rất lâu, nhưng chỉ là nhìn, không với một ý đồ nào cả. Khi đó Trí hoàn toàn bị thu hút bởi ánh mắt của Minh, cậu rất muốn được cảm nhận lại một lần nữa nhưng kể từ khi gặp lại nhỏ thì Minh không nhìn Trí một lần nào nữa.

Một lúc sau, cả hai lại vòng về cửa lớp 11A2. Minh bước vào chỗ ngồi của mình như chưa có chuyện gì xảy ra, Trí cũng vậy. Cả hai không ai nói một lời nào, tựa như bọn họ chưa từng đi cùng với nhau, tựa như việc cả hai cùng bước vào lớp chỉ là một chuyện tình cờ. Trong những giờ học tiếp theo, Minh khó lòng nào làm được một việc gì nữa. Nhỏ ngồi nhìn băng quơ ra cửa sổ, không thể nào lí giải được sự kì lạ ở bản thân mình. Tại sao nhỏ lại không dám nói chuyện với Trí chứ? Chẳng qua là chỉ thua nhau có vài giây, chẳng qua là bị nhận ra đang nhìn lên một lần. Cũng không đáng để Minh phải suy nghĩ nhiều như vậy. Minh rời mắt khỏi cửa sổ, khi nhìn sang bên cạnh liền bắt gặp Trí cũng đang quan sát mình. Mọi chuyện diễn ra hết như vài ngày trước nhưng lần này Minh không còn lo lắng nữa, nhỏ chỉ đáp lại ánh mắt của Trí rồi nhìn lên bảng.

Trí suy nghĩ một lúc rồi ghi lên trang cuối của quyển tập một dòng chữ rồi đẩy sang cho Minh. Minh nhìn dòng chữ rõ ràng trên giấy trắng, cảm xúc một lần nữa lại biến đổi, hết như ngay khi trận đấu đêm trước vừa kết thúc, đầy tức giận và bất mãn. Trí lại dám dùm cùm từ đó để nói về nhỏ.

"Hy vọng tối nay có thể gặp nhau ở trường đua, cô gái thú vị à."

Hết chap

Natasy: Từ bây giờ mình sẽ tiến hành beta truyện (chỉnh lỗi chính tả, trình bày...) nên Wattpad của các bạn sẽ nhảy thông báo liên tục, mọi người thông cảm bỏ qua nhé. Hãy nhìn số chap thôi nha. Khi nào có chap 34 hãy vào xem nhé.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

*Natasy: Chap này hơi dài so với các chap khác. Nên mọi người cứ chia ra mà đọc cho đỡ ngán nhé. Minh lẽ ra sẽ chia thành 3 chap khác nhau mà đăng từ từ, nhưng sợ mọi người chờ nên đăng luôn một lần nha. Nếu như mọi người thấy dài quá đọc chán thì lần sau mình sẽ chia ra nhé. Hãy cmt cho mình biết nha. Yêu các bạn.

Khi hắn tìm lên sân thượng thì bắt gặp nó đang ngồi trên một chiếc ghế gỗ, tựa đầu vào tường và ngủ. Đây không phải là lần đầu tiên hắn gặp nó trên sân thượng, nhưng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nó ngủ tại nơi này, chính xác hơn là ở vị trí mà lúc trước Quân vẫn hay dùng, điều này khiến hắn cảm thấy trong lòng có chút khó chịu. Hắn nhẹ nhàng bước đến cạnh nơi nó đang ngủ, cũng không nỡ đánh thức nó mà chỉ đứng nhìn nó ngủ như vậy.

Trong giấc ngủ của mình, nó thoáng nghe thấy những âm thanh kì lạ. Như một trực giác đã sớm hình thành từ nhỏ, nó liền tỉnh giấc. Dù chưa được tỉnh táo hoàn toàn nhưng nó vẫn cảm nhận được có người đang ở bên cạnh mình, chỉ là họ không trực tiếp gây nguy hiểm cho nó mà thôi. Dù đã tạm yên lòng nhưng nó không thể nào ngủ tiếp được nữa. Từ nhỏ đến lớn, nhưng giấc ngủ của nó chưa bao giờ được yên ổn, nó không quá khó để ngủ nhưng một khi giật mình tỉnh giấc thì rất khó ngủ lại.

Nó từ từ mở mắt, lí trí nhanh chóng tỉnh táo trở lại nên nó cũng không ngạc nhiên khi nhận ra rằng mình đang ở sân thượng. Nó uể oải nhìn xung quanh một lúc rồi nhìn đồng hồ ở trên tay mình. Vẫn còn sớm, nó cảm giác mình đã ngủ rất lâu nhưng thật ra chỉ mới hai tiếng trôi qua mà thôi. Nó khẽ cử động người, việc ngồi một chỗ khá lâu khiến tay chân của nó có chút tê và mỏi. Nhất thời không thể nhanh chóng đứng lên được.

- Cô dậy rồi à?

Hắn vẫn ngồi ở bên cạnh nó quan sát toàn bộ quá trình từ khi nó tỉnh giấc cho tới lúc này. Dường như nó không hề cảm nhận được sự hiện diện của hắn cho đến khi hắn cất tiếng. Bởi vì trong suy nghĩ của nó, sân thượng này ngoài Quân ra thì sẽ chẳng có ai xuất hiện nữa.

Trong không gian yên tĩnh, giọng nói của hắn bất ngờ vang lên không khỏi khiến nó hoảng sợ nhìn sang bên cạnh. Nó nhìn hắn không hiểu từ lúc nào đã ngồi bên cạnh mình, tức giận nói:

- Anh hù chết tôi mất. Anh lên đây từ lúc nào, sao không nói gì?

- Được một lúc rồi. Chẳng qua là do cô không thèm chú ý đến tôi thôi.

Hắn dựa người vào tường, nhìn bộ dạng vừa bị hù dọa của nó không khỏi phì cười.

- Anh còn cười được hả? Tôi mà bị bệnh tim thì bây giờ chắc vô phòng cấp cứu rồi.

- Cô đâu có bị bệnh tim đâu. - Hắn cãi.

- Nếu tôi bị thật thì còn ngồi đây để nói chuyện với anh được sao. - Nó trả lời.

Hắn gật gù, xem như là đồng ý với quan điểm của nó. Nhìn thái độ không vui của nó, hắn cũng không cãi nhau nữa, trong lòng cũng có chút cảm giác tội lỗi.

- Bây giờ cô muốn làm gì? - Hắn đổi chủ đề.

- Cũng chưa biết nữa. Mà vào học chưa thể? Chắc tôi sẽ về lớp.

- Về lớp làm gì nữa. Đã nghỉ học rồi thì nghỉ hết hôm nay luôn đi. - Hắn phát tay.

Hắn cũng đưa ra quyết định của mình nên liền lấy điện thoại ra nhắn tin cho Khánh, nhờ cậu mang balo về phòng giúp mình. Nó vươn vai để cho đỡ mỏi sau giấc ngủ, rồi nhìn hắn đầy phán xét:

- Đây là điều mà hội trưởng hội học sinh như anh nên nói hả?

Trước thái độ tựa như không thể nào tin được của nó, hắn chỉ cười một tiếng rồi trả lời.

- Đâu có quy định nào buộc hội trưởng như tôi phải là một học sinh gương mẫu đâu chứ. À mà thôi, dù sao cũng đã vào học rồi, không về lớp được nữa. Chúng ta đi đâu đó chơi đi.

Hắn đề nghị. Hiếm có khi nào cả hai mới có thể trò chuyện trong không khí hòa bình như lúc này, quả là một điều hiếm có. Nên hắn liền tận dụng cơ hội để rủ nó đi chơi, trước khi cả hai lại cãi nhau vì một vấn đề khác.

- Hôm nay là ngày gì anh biết không? - Nó bất chợt hỏi một câu hỏi không mấy liên quan.

- Valentine, thì sao?

- Thì anh đáng ra phải đi chơi với người yêu của mình chứ, sao lại rủ tôi đi cùng. Không khéo đi cùng anh về ngày mai tôi lại phải gánh chịu tai họa.

Nó nói một cách băng quơ. Thật ra nó cũng không trách hắn điều gì khi nhắc tới chuyện này, chỉ là nó muốn đùa một chút mà thôi. Nhưng đối với hắn, lời nói của nó lại mang theo một tầng ý nghĩa khác. Là nó đang trách hắn gây nguy hiểm cho nó sao? Hắn nghĩ đến Yến Chi bằng một thái độ vô cùng khó chịu, nếu cô ta dám làm một chuyện gì với nó nữa, hắn sẽ không để cô ta yên.

- Tôi không có người yêu. Nhưng mà không sao đâu, từ bây giờ không ai dám làm vậy nữa, kể cả Yến Chi. - Hắn nói, như một lời cam đoan bằng một thái độ vô cùng nghiêm túc.

Nó nhìn thái độ thay đổi nhanh đến bất ngờ của hắn cũng có chút sững sờ. Nó cũng không sợ bọn họ đâu, chỉ là cảm thấy có chút phiền phức khi liên tục bị làm phiền như vậy mà thôi. Hắn cũng không cần hứa với nó nghiêm túc như thế. Dù sao từ trước đến giờ mối quan hệ của cả hai vẫn luôn không vui về gì mà.

- Tôi chỉ đùa thôi. Anh không cần hứa đâu.

Ít khi nào hắn nói chuyện một cách nghiêm túc và chân thành như vậy, nhưng nó lại có vẻ không tin vào điều đó không khỏi khiến hắn thất vọng. Nhưng mà cũng đúng, nếu như ngày nào cũng có người cãi nhau với hắn nhưng rồi lại nói cho hắn nghe những lời vô cùng kì lạ, hắn cũng sẽ không tin.

- Thôi bỏ đi, bây giờ chúng ta đi chơi đi. Đi coi phim được không?

- Cũng được.

Cũng đã một thời gian rất lâu rồi nó chưa được đến rạp để xem phim nên nhanh chóng nhận lời. Thời gian qua nó nhận ra mình cũng hiếm khi nào được thư giãn thoải mái nên đành tận dụng cơ hội này vậy.

Hắn cùng nó rời khỏi sân thượng, sau đó hắn dẫn nó đi theo một lối đi riêng của hội học sinh dẫn thẳng tới nhà để xe. Nhà xe này chỉ có vài chiếc, là nơi riêng biệt dành cho hội học sinh để họ có thể ra khỏi trường bất cứ lúc nào mà họ muốn. Nó biết điều này cũng không khỏi trầm trồ một lúc, quả nhiên là những người có quyền lực nhất trường, ưu đãi cũng tốt hơn hẳn.

- Quả thật là hội trường nên được ưu tiên hơn hẳn nhỉ? Làm sao anh có thể lên chức đó thế?

Đây là một điều nó cũng từng suy nghĩ đến và cũng khá tò mò nhưng không có dịp nào đặc biệt để hỏi bởi vì nó và hắn ít thể nào có thể nói chuyện với nhau quá năm câu mà không cãi nhau cả.

Câu hỏi này hắn biết cũng có rất nhiều người muốn biết nhưng không ai dám hỏi. Thật ra loại chuyện này cũng chẳng về vang gì. Khi vừa vào lớp 10, hắn cũng có chút bất mãn với chuyện này nhưng dù sao chức vụ cũng đã tới tay, vì rảnh rồi nên cũng không có từ chối.

- Trường này có một luật ngầm. Ai tạo ra nó thì người đó làm chủ. Lúc trước khi người ta xây dựng khu đô thị cao cấp ở đây thì cũng tiện tay xây cho nó một trường học, chủ yếu là để phục vụ người sống ở nơi này, tất nhiên là cũng phải làm sao đó cho nó xứng tầm với khu vực này một chút, mà việc này thì chính phủ tất nhiên sẽ không đồng ý chỉ tiền vì nó quá nhiều.

Trước khi trả lời câu hỏi của nó thì hắn liền kể lại hoàn cảnh lúc trước, đồng thời cũng giải thích cho nó hiểu một số quy luật ngầm ở trường này. Bởi vì điều đó cũng sẽ trả lời rõ ràng cho cả chức vụ của Quân và Khánh trong hội học sinh.

- Thì năm đó theo tôi nhớ rằng có cỡ 6 tập đoàn tham gia vào dự án này. Toàn bộ các tòa nhà là công ti gia đình của tôi với Khánh hợp tác làm ra. Một bên quy hoạch và xây dựng, một bên thiết kế và lo về vật liệu. Mẹ của Quân thì cũng đã thiết kế đồng phục độc quyền cho học sinh ở đây. Một gia đình khác đã xây dựng và quản lí hệ thống an ninh như camera này nọ với cả hệ thống mạng của trường, một hệ thống tương đối mạnh theo như tôi biết. Một gia đình khác nữa quản lí hình ảnh nhà trường, họ sẽ chi phối toàn bộ giới truyền thông để cho danh tiếng của trường luôn hoàn hảo. Thì tất cả chúng tôi đều làm miễn phí, tất nhiên thì cũng có lợi ích nhưng mà không phải là tiền. Còn lại một tập đoàn, đó là gia đình của cái tên học sinh mới lớp cô. Người đã chi trả toàn bộ các chi phí còn lại kể cả dịch vụ cho trường như là dịch vụ vệ sinh, bảo trì hàng năm và những thứ như vậy. Thì trên thực tế chỉ cần là con cháu của 6 gia đình này thì đều có tên trong hội học sinh. Nhưng chỉ có tôi, Quân và Khánh học tập tại đây, bây giờ có thêm tên học sinh mới nữa. Còn những người còn lại thì không rõ.

- À ra là vậy.

- Tuy tôi không thích lắm, nhưng mà hai tên kia cũng không thích chức danh hội trường. Mà những người còn lại thì lại không rõ tung tích. Nên đành làm thôi.

Thật ra thì bản thân hắn cũng từng bài xích trước một danh sách đã được lên sẵn như thế này, điều đó làm một kẻ hiếu chiến như hắn cảm thấy bản thân mình bị kìm hãm và không có nơi để thể hiện. Nhưng hắn lại không thể thay đổi quy chế này được nên đành nhắm mắt bỏ qua.

Lúc này nó chợt nghĩ rằng nếu như mình dùng thân phận thật sự ở nơi này có lẽ cũng nhận được một loại đãi ngộ không tồi, có thể nó sẽ biết hắn theo một cách khác. Trở thành một nhóm học sinh quyền cao chức trọng được đối xử đặc biệt trong trường. Nghe qua thì thấy thú vị nhưng thật sự lại chẳng hay ho gì. Trong tất cả sáu tập đoàn, nó biết được bốn tập đoàn, còn lại thì cũng hết như hắn, không có chút thông tin gì. Có lẽ gia đình bọn họ không có người đủ tuổi vào học hoặc chẳng là bọn họ không sống ở Việt Nam.

Nó suy nghĩ một lúc liền cảm thấy hai gia đình kia có chút quen thuộc, một phút giây nào đó nó đã nghĩ đó là hai cô bạn của mình. Những ngày đầu tiên đi học nó cũng như mọi người trong trường không biết nhiều về cuộc sống của Minh và Phương cũng như gia thế của cả hai, vì trên hồ sơ, mọi thứ rất chung chung và khó hiểu. Cả hai vào trường không với chức danh học bổng, vẫn đóng học phí cao như mọi người nhưng lại không ai biết họ là người của gia tộc nào. Hầu hết học sinh trong trường này đều có một danh phận nào đó đặc biệt, nên đối với những người có gia thế không mấy rõ ràng như Minh và Phương sẽ tạo nên sự xa lánh rõ ràng. Nhưng bọn họ có vẻ chẳng quan tâm đến điều đó.

Mãi về sau này nó mới biết được thật ra gia đình Minh cũng rất có tiếng tăm trong mảng công nghệ và kĩ thuật. Bọn họ có riêng cả một thương hiệu nổi tiếng về điện thoại, máy nghe nhạc và các thiết bị giải trí. Còn gia đình của Phương phần lớn đều liên quan đến giới nghệ thuật và truyền thông, riêng ba mẹ nhỏ có một công ti sản xuất phim điện ảnh và quản lí diễn viên, ca sĩ. Một số người họ hàng đều là những người có tiếng nói trong giới phê bình nghệ thuật. Vậy nên tất cả mọi thứ đều là trùng hợp. Chỉ là hắn cũng không biết tên chính xác của những tập đoàn còn lại nên cũng rất khó để kiểm tra.

Không bao lâu sau, nó và hắn đã đến rạp phim gần trường. Vì hôm nay là Valentine nên cũng có rất nhiều cặp đôi cùng nhau đi đến rạp chiếu phim như cả hai. Hiện tại rạp phim chỉ chiếu một vài bộ phim tình cảm đau thương và một bộ phim ma. Với tính cách của mình, nó sẽ chọn xem phim ma, hắn cũng không muốn xem phim tình cảm nên cuối cùng cả hai liền nhanh chóng thống nhất ý kiến rồi mua vé. Trong lúc chờ đợi, nó nhìn các cặp đôi xung quanh

mình có chút ngần ngại. Bộ phim mà nó với hấn chọn đã là phần 3 rồi. Phần 1 nó đã từng đi xem với người yêu cũ của mình, người đã từng phản bội nó. Phần 2 thì chưa kịp xem vậy mà đã đến phần 3 rồi.

Hấn ngồi bên cạnh nó, trên tay là một phần bắp rang (bông ngô) vô cùng lớn. Thấy nó bỗng dưng im lặng rồi nhìn chăm chăm vào cặp vé trên tay khá lâu liền lắc tay trước tầm mắt nó gây sự chú ý.

- Cô nghĩ gì mà ngần ngại vậy?

Nghe thấy lời hấn gọi, nó thoát khỏi suy nghĩ mông lung của mình. Nhìn mọi người xung quanh một chút rồi trả lời:

- Tôi chỉ là nghĩ mọi người ở đây hôm nay toàn là những cặp đôi yêu nhau, chỉ có chúng ta là ghét nhau.

- Vì thế mới nên đi coi phim. Để không khí tràn ngập tình yêu ở đây xóa tan hận thù của chúng ta. - Hấn đùa.

Khi cả hai coi phim xong thì trời đã về chiều, nó cùng hấn ăn nhẹ một chút rồi suy nghĩ địa điểm đi chơi tiếp theo. Không hiểu vì sao hôm nay nó vô cùng có hứng thú nên đề nghị cùng hấn đi leo núi. Hấn cũng khá thích những hoạt động như thế này nên nhanh chóng đồng ý.

Sau đó hấn và nó điều khiển xe rời khỏi thành phố để đi đến một khu vực khác ở phía ngoại thành để leo núi. Ngọn núi này lúc trước hấn, Quân và Khánh đã từng leo một lần. Tuy nơi này nằm khá xa trung tâm thành phố nhưng phong cảnh bên trên lại vô cùng đẹp. Khi đã leo lên được tới đỉnh có thể nhìn được toàn bộ khung cảnh thu nhỏ của thành phố một cách vô cùng rõ ràng và bao quát, hơn nữa không khí lại trong lành, không ồn ào và ngột ngạt.

Vì đường lên núi tương đối nhỏ hẹp nên hấn đã gửi xe ô tô tại một siêu thị nhỏ gần đó rồi thuê một chiếc xe máy để đi lên. Tới chân núi, cả hai liền gửi xe ở một túp lều nhỏ rồi bắt đầu tìm đường lên trên.

- Nơi này không phải khu du lịch nên người ta không có làm đường sẵn. Nhưng mà cũng nhiều người đi lên đây rồi nên có một con đường mòn, tuy hơi gập ghềnh nhưng vẫn sẽ đi được. Cô dám lên không? - Hấn chỉ lên đoạn đường phía trên, tuy không được rộng rãi nhưng dốc lại không cao, không quá khó để đi từ từ lên. Tuy rằng biết thế nhưng mà hấn vẫn cố tình hỏi nó.

- Anh nghĩ tôi là loại con gái nào chứ. Tôi không có yếu đuối như vậy. Lên thì lên, xem ai nhanh hơn.

- Được thôi.

Nó và hấn cùng nhau leo lên núi. Ngọn núi này không quá cao nhưng để leo lên đến đỉnh thì cũng phải mất gần hai tiếng đồng hồ kể cả thời gian nghỉ ngơi nên khi cả hai lên đến đỉnh núi thì đã là buổi chiều, vừa đúng khoảnh khắc hoàng hôn tuyệt đẹp.

Từ trên cao, lần đầu tiên nó được nhìn thấy một khung cảnh như thế trong đời. Từ đỉnh núi nhìn ra xa là cả một bầu trời rộng lớn màu xanh da trời đang dần dần nhuộm đỏ bởi ánh mặt trời rực lửa, phía dưới là quang cảnh toàn bộ thành phố trong buổi hoàng hôn. Nó nhìn đến mê mẩn. Nó đã từng đi ngắm hoàng hôn ở California và Nhật Bản nhưng cảm xúc đều hoàn toàn khác biệt so với hôm nay.

- Vốn định rủ cô đi ngắm thành phố từ trên cao và hóng gió một chút, vô tình gặp được cảnh hoàng hôn này. Quả thật là may mắn mà. - Hấn nhìn cảnh mặt trời lặn, không khỏi cảm thán một câu.

- Cảm ơn anh, thật sự tôi rất thích. Không biết sau này còn có cơ hội nhìn thấy nữa hay không.

Trong khung cảnh buổi chiều tà, trên vị trí cao nhất của ngọn núi, lần đầu tiên trong đời hấn nhìn một người con gái lâu như vậy. Cô gái ấy nhìn cảnh hoàng hôn một cách say mê, nhưng đôi mắt không che giấu được cảm giác buồn bã, ngay cả giọng nói cũng chứa đầy sự tiếc nuối. Nhưng vì sao lại như vậy? Hấn không hiểu. Hấn chỉ biết khi nghe thấy những gì nó nói, trong lòng cũng âm thầm theo.

- Sau này chỉ cần cô có đủ sức leo lên đây, tôi sẽ dẫn cô đi tiếp. - Hấn nói bằng một giọng điệu hết sức vui vẻ, như muốn xua đi bầu không khí ảm đạm lúc này.

- Chắc chắn là tôi sẽ đủ sức rồi, chỉ sợ anh không đủ sẽ bỏ cuộc giữa đường thôi.

- Để tới đó rồi xem.

Mặt trời đã lặn hoàn toàn, lúc này thành phố phía dưới chân bọn họ cũng đã lên đèn, xung quanh bắt đầu chìm vào bóng tối. Hấn nhìn đồng hồ trên tay, đã gần bảy giờ tối rồi. Không ngờ thời gian lại trôi nhanh qua như vậy.

- Trễ rồi, chúng ta đi xuống thôi. - Nó nói. - Anh còn nhớ đường không đó?

- Tất nhiên là nhớ rồi. Với lại tôi có làm dấu mà.

Khi nó hỏi, hấn chỉ vào những cành cây được buộc một sợi ruy băng màu cam. Tuy rằng trong bóng tối sẽ không nhìn thấy nhưng nếu chiếu đèn lên thì sẽ vô cùng nổi bật. Nó không ngờ hấn lại cẩn thận như vậy, qua hôm nay quả thật cách nó suy nghĩ về hấn sẽ phải thay đổi. Bởi vì hấn đã làm dấu sẵn cộng thêm có đèn từ điện thoại phát ra nên quá trình xuống núi của cả hai tương đối nhanh, hầu như không bị gì gián đoạn.

Nó và hấn xuống tới nơi thì trời đã tối hoàn toàn, một phần nơi này cũng cách xa khu vực thành phố, lại nằm ở bìa rừng đường đi gấp ghe nhỏ hẹp nên không có bất kì ngọn đèn hay xe cộ nào vào thời điểm này. Ánh đèn duy nhất là từ bóng đèn dây tóc cũ kĩ ở chỗ nó và hấn gửi xe. Vừa bước xuống núi, bỗng nhiên hấn nắm lấy tay nó. Điều này khiến nó vô cùng ngạc nhiên và giật tay lại theo phản xạ nhưng hấn lại nhất quyết không buông.

- Hình như cô sợ bóng tối mà, đúng không? - Hấn hỏi trong khi giữ tay nó và đi bộ đến nơi gửi xe ở phía xa.

Trước câu hỏi của hấn, tim nó đập trượt đi một nhịp. Vì sao hấn biết điều này chứ? Nó có chút lo lắng, nhưng lại thấp thoáng một chút vui mừng và hạnh phúc. Thì ra trên đời này, ngoài người thân ra vẫn còn một người khác quan tâm đến cảm nhận của nó như vậy.

- Sao anh biết?

- Vô tình biết được thôi.

- Thật ra bóng tối như thế này thì tôi không sợ.

Nếu như loại bóng tối này thật sự làm cho nó sợ hãi thì vài năm trước làm sao nó dám cùng Jake đi quậy phá mỗi đêm dưới tên Alie chứ.

- Tôi chỉ sợ cảm giác bị nhốt một mình trong phòng tối mà thôi. Cảm giác bị giam cầm một cách bất lực, dù cho cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng không thể thoát khỏi chúng.

Trong đêm tối, đoạn đường này chỉ có hai người, ngoài âm thanh bước đi trên đất đá ra thì không còn một âm thanh nào khác. Vì bóng tối che phủ nên không ai có thể nhìn thấy biểu cảm của người còn lại. Hấn chỉ biết nắm tay nó và bước đi như vậy, và cũng không biết biểu cảm lo lắng và quan tâm thật sự tồn tại trên gương mặt của mình. Bất giác hấn nắm tay nó chặt hơn.

- Về sau nếu như cô cần đến nơi nào vào buổi tối mà không cảm thấy an toàn, tôi sẽ đi cùng cô.

Giọng nói của hấn bắt ngờ vang lên, rất nhỏ nhưng đủ khiến trong lòng nó ấm áp.

- Ừ, nhờ anh vậy.

Nó và hấn nhanh chóng lấy xe rồi đi ra bằng đường cũ. Từ khu vực này về lại thị trấn gần nhất phải đi mất 30 phút, lại thêm nơi này kể từ sau 5 giờ chiều sẽ không còn xe qua lại nữa nên có đôi chút đáng sợ. Cả hai đi được một đoạn đường khá dài, vừa lúc qua khỏi đoạn đường xấu thì liền tới khu vực có đèn đường nhưng vẫn rất thưa thớt.

Từ phía xa bỗng dưng đồng loạt vang lên âm thanh của xe máy đang di chuyển với tốc độ cao, nếu như hấn đoán không nhầm phải là 5 chiếc. Nó tất nhiên cũng nghe thấy, qua đèn chiếu hậu, 5 chiếc xe di chuyển ngày một gần, đèn pha phản chiếu qua kính chiếu hậu khiến nó không khỏi nhú mày. Giờ này bỗng dưng trên đoạn đường vắng bắt ngờ xuất hiện ba chiếc xe khác đang lao đến, cả nó và hấn liền nhận ra điều bất thường.

- Hình như đồng phục nữ sinh trường mình hơi ngắn nhì? - Hấn bắt ngờ hỏi.

- Có vẻ là vậy, thế thì sao?

Dù nó lờ mờ đoán được rằng hấn hỏi mình câu này chắc chắn là vì bọn người phía sau nhưng thật sự không rõ lắm ý nghĩa của nó.

- Lấy áo khoác da trong balo của tôi ra và che chân bên phải của cô lại đi. Tôi không muốn nhìn thấy chân cô chẳng may bị trượt xuống mặt đường nhựa này đâu.

Lời hấn nói đầy ẩn ý lại không rõ ràng nếu như là một người khác thì khi nghe liền không hiểu. Nhưng nó thì khác, ngay khi hấn vừa dứt lời nó liền mở ba lô của hấn đang đeo ra và lấy ra một chiếc áo khoác làm bằng da và đeo lên eo của mình, phủ lớp áo che xuống một bên chân. Nó nhìn vào kính chiếu hậu, đám người đó đang tiến lại một gần hơn, và ở phía trước nó, hấn đang nhếch môi lên thành một nụ cười rồi đột ngột tăng tốc. Hấn muốn đua với bọn người này, nó đã sớm đoán được.

Khi khoảng cách được rút lại gần hơn thì bọn người đằng sau bắt đầu hú hét và hai chiếc xe đầu tiên chia ra, tăng tốc lên với ý định bao vây hấn và nó. Phía sau là một đám người đùa cợt.

- Em ơi, đi với anh nè.

- Đi với tụi anh đi nha.

- Theo tụi anh đi, vui hơn với thằng này nhiều.

Cứ một vài tên nói rồi bọn chúng lại đồng loạt cười vang lên. Nó vừa nghe qua đã cảm thấy vô cùng chướng mắt. Nhóm người này phải đến 10 người, bọn chúng đang muốn chèn ép xe của hấn. Hai chiếc xe đầu tiên đã đuổi kịp và bắt đầu đi song song với hấn, hai tên ngồi phía sau của hai xe không ngừng buông lời trêu ghẹo, một tên còn đưa tay ra muốn chạm vào người nó.

- Đứng để cho bọn chúng chặn đầu xe.

Nó thì thào vào tai hấn. Hai xe xung quanh thấy nó không phản ứng gì liền nổi cáu, lời bông đùa ngày càng trở nên khốn nạn hơn, bọn chúng lượn xe sát

vào xe của hắn. Nhân cơ hội đó, ngay khi chiếc xe vừa lên đến một tầm vừa phải nó liền dồn sức vào chân đạp đồ chiếc bên phải mình. Khi chiếc bên trái chưa kịp định hình liền bị đạp ngã.

Không những đám người đằng sau mà ngay cả hắn cũng giật mình bởi hành động này của nó. Trước giờ hắn chưa bao giờ nghĩ nó có võ, hay ít nhất là có thể đánh nhau, nói gì đến việc đạp ngã hai chiếc xe đang ép sát mình một cách chính xác tuyệt đối như vậy. Ngoài một câu nói với hắn ra, thì nó cũng không buồn mất thời gian để giả vờ ngại ngùng hay la hét gì với bọn người này, mà dùng thời gian đó để tính toán xem bọn chúng định ép xe kiểu gì và chờ thời cơ để cắt đuôi.

Tuy rất ngạc nhiên về nó nhưng hắn vẫn không mất tập trung mà ngay lập tức phóng lên trên với hy vọng cắt đuôi được bọn chúng. Loại xe mà hắn thuê hôm nay chỉ là một chiếc xe tay ga bình thường, không phải xe moto như hắn thường dùng nên việc vẫn có đôi chút giới hạn để hắn có thể điều khiển nó như ý muốn của mình. Theo như hắn dự đoán, tình hình này có lẽ phải trực tiếp đánh nhau một trận rồi mới giải quyết. Chứ với loại xe này và đoạn đường xa xôi phía trước thì không thể nào cắt đuôi được.

- Nếu như lát nữa có đánh nhau, thì cô tìm một chỗ nào đó mà trốn đi. - Hắn nói.

Nó cũng đoán được hôm nay không dễ dàng thoát khỏi đám người này, đánh nhau tất nhiên sẽ không thành vấn đề với nó. Chỉ là nó không ngờ hắn lại nhắc nhở mình như vậy, nó không biết mình nên vui hay buồn. Hắn quan tâm và muốn bảo vệ cho nó, điều này thật sự khiến nó rất hạnh phúc. Nhưng người như nó bị người khác nghĩ rằng mình không thể làm gì thì quả thật cảm thấy vô cùng thất vọng.

Phía trước là một khúc cua tương đối nguy hiểm vì vách núi đã sớm che khuất tầm nhìn ở phía đối diện, phía sau ba chiếc xe còn lại sau khi giải quyết cho đồng bọn xong thì liền lao lên một cách hung dữ hơn. Hắn đột ngột tăng tốc, điều khiển xe từ giữa đường dịch sang bên phải, ôm sát sườn núi để rẽ phải. Cùng lúc đó một chiếc xe tải lớn bất ngờ lao đến từ phía đối diện, vì ở khuất tầm mắt nên không ai nhìn thấy. Nhưng vì hắn đã đoán trước nên cố gắng ép sát vào sườn núi để đi, điều này giúp cả hai tránh được chiếc xe tải lớn vừa lướt qua.

Lần này đến lượt nó không hiểu hắn muốn làm gì. Khi xe đột ngột tăng tốc nó vô tình ôm lấy hắn. Như hắn đã sớm dự tính, khi chiếc xe áp sát vào sườn núi, để tránh va chạm với xe tải cùng nhiều thì những mảnh đá nhon ven đường liền lướt qua chân nó, nhưng nhờ có chiếc áo bằng da của hắn nên nó chỉ cảm thấy hơi đau, không bị trầy xước nặng.

Vì sự xuất hiện bất ngờ của chiếc xe tải lớn, với độ lớn gần như chấn hết cả hai chiều di chuyển của xe nên bọn người phía sau cũng bị bất ngờ, chật vật tìm cách né tránh. Trong khi đó nó và hắn đã nhanh chóng vượt trước một đoạn khá xa rồi.

Hắn và nó đi được một đoạn, tưởng chừng như đã xong chuyện thì liền bị một luồng ánh sáng bất ngờ chiếu đến.

- Đến rồi. - Hắn cười nói. - Xem ra không muốn cũng phải vận động tay chân một chút.

Phía trước bọn họ là một dàn xe máy chắn ngang đường, buộc hắn phải dừng xe. Xem như những kẻ này là đồng bọn của những kẻ lúc nãy. À không, chính xác là bọn họ. Nó nhìn một vài người đứng phía sau trong tình trạng bị thương nhẹ liền nhanh chóng đoán được là những người bị mình đạp xe lúc này.

- Làm theo lời tôi nói đi.

Khi xuống xe, hắn kéo nó ra đứng phía sau mình rồi nói. Lúc này ba chiếc xe còn lại cũng đã sớm đuổi kịp. Nó nhìn bọn chúng, chỉ cười một tiếng rồi trả lời.

- Trốn ở đâu bây giờ chứ. Bị bao vây hết rồi kìa.

- Vậy thì phải đứng sau lưng tôi, đừng để cho tụi nó bắt được.

Hắn cảm thấy có chút căng thẳng. Nếu như chỉ có một mình hắn, thì mọi chuyện sẽ được giải quyết nhanh chóng và dễ dàng. Nhưng bây giờ còn có thêm nó, hắn sợ mình không thể bảo vệ nó an toàn trong lúc ẩu đả với bọn người này. Nếu như chỉ là đánh nhau thông thường thì nó có thể tránh đi một lúc, nhưng lúc này người bọn người kia nhắm vào là nó, chỉ cần một chút lơ đãng thôi thì nó có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Bọn người kia đã sớm bị chọc tức nên mới kéo thêm người đến. Ban đầu bọn họ chỉ muốn đùa giỡn một chút rồi hù dọa để hắn sợ mà bỏ đi, mục tiêu của bọn họ là nó. Nhưng bây giờ, sau khi bị cả hai đùa giỡn một lúc, suýt mất mạng vì chiếc xe tải kia liền trở nên điên cuồng và phần nộ hơn hắn. E rằng đêm nay không giết được cả hai thì sẽ không bỏ qua.

- Cô em, lẽ ra bọn anh chỉ muốn chơi đùa một chút. Nhưng mà cô em lại không biết điều một chút nào. Có lẽ phải dạy cho cô em một bài học mới chịu ngoan được. - Một tên nói.

- Tụi bay, bắt thành này rồi đánh chết đi, cho con nhỏ này thấy. Khi đó sẽ ngoan ngoãn thôi.

Lời nói dơ bẩn của bọn người này đã thành công làm hắn tức giận, còn nó chỉ cảm thấy buồn nôn trong người. Bọn họ bất ngờ chia nhau ra, điều này nằm ngoài dự đoán của nó và hắn. Ba tên đứng gần nó nhất liền nhanh chóng lao vào, muốn bắt lấy nó. Ở phía bên kia, hắn cũng không được yên thân khi một thanh sắt đầu tiên bắt đầu giáng xuống.

Dường như đây không phải là lần đầu tiên bọn họ làm như vậy nên đã sớm phân chia rõ ràng. Nếu theo kế hoạch này, áp dụng lên những cặp đôi khác thì cô gái sẽ nhanh chóng bị ba người kia bắt đi, còn chàng trai vì né thanh sắt nên sẽ không kịp giữ lại người yêu của mình. Bọn chúng vừa bắt được người, thành công gây ảnh hưởng tâm lý cho chàng trai khiến cho anh ta không thể nào tập trung chống trả dù cho anh ta thật sự là người rất giỏi võ đi

nữa. Vì lúc này người yêu của anh ta đã rơi vào tay bọn họ rồi. Nếu như tiếp tục thì có lẽ cô ấy sẽ mất mạng, còn nếu như buông tay thì đành bất lực nhìn cô ấy bị bọn người này giở trò xấu.

Nhưng đáng tiếc, đối với nó và hắn, mọi thứ chỉ đúng một nửa. Việc hắn lo cho nó là thật, và mọi chuyện vẫn có khả năng xảy ra theo kế hoạch của bọn người kia. Nhưng nó thì sẽ không phải là những cô gái đó. Khi người đầu tiên vừa lao đến, nó liền nhanh chóng xoay người tung một cú đá vào giữa đầu gối, khiến gối vì không phòng bị mà ngã nhào xuống đất.

- Tôi không sao, đừng mất tập trung.

Ngay khi vừa nhắc chân, nó liền hét lên với hắn. Vừa kịp lúc nhắc nhở hắn né thanh sắt, cũng là lời hồi báo về sự an toàn của mình. Âm thanh va chạm lọt vào tai hắn, như báo cho hắn rằng nó có thể tự lo được. Tuy hắn có bất ngờ, nhưng vẫn rất tỉnh táo, thành công né thanh sắt và tâm lý không hề dao động. Vì vậy mọi chuyện liền đi theo một hướng khác.

Ba người đàn ông được phân công để bắt nó vì chủ quan nên trên tay không cầm vũ khí. Sau khi người thứ nhất bất ngờ bị đánh gục, hai kẻ còn lại đều nhận ra điểm bất thường. Cả hai cùng tấn công cùng một lúc. Nó ngã người về phía sau để né hai bàn tay đang vươn tới, muốn bắt lấy mình. Rồi lấy đà xoay người giáng tiếp một đòn xuống gáy của một tên, khiến hắn hoàn toàn bất tỉnh. Người đầu tiên bị nó đánh sau con choáng váng đã bắt đầu đứng lên. Nó nhìn xung quanh, một bên vừa né các đòn tấn công dồn dập của hai gã đàn ông to lớn, một bên tìm đường chạy đến xe của bọn họ. Khi nó vừa đến gần xe liền vội lấy chai bia thủy tinh được đặt trên xe, đập vỡ chai rồi dùng nó đâm vào kẻ gần nhất. Trên tay nó cầm vật nhọn, chai thủy tinh vỡ đi một nửa, chỉ còn lại những mảnh sắc nhọn liên tục chém qua người hai gã đàn ông, đâm vào những nơi nguy hiểm nhất. Cho đến khi hai gã yếu dần nó liền lấy một chai khác đập vào đầu một tên.

Tên duy nhất còn sót lại, cũng là kẻ điên cuồng nhất gã tức giận lao đến nắm lấy tóc nó kéo mạnh xuống. Nó nhanh trí thả người theo chiều gã kéo xuống, thả mình xuống đường. Cho đến khi lực giữ tóc mình không còn quá chặt nữa liền bất ngờ nâng người, dùng chân kẹp chặt cổ gã vật xuống đất. Tình thế hoàn toàn đảo ngược. Nó gồng mình, dùng thêm chút lực ép xuống cổ người đàn ông, làm cho hắn ngạt thở, tay vì thế cũng dần buông lỏng. Nó nghiêng răng, giật tóc mình ra rồi ngồi bật dậy. Để nhanh chóng kết thúc để còn giúp hắn, nó liền nhanh tay lấy một hòn đá lớn bên đường đập vào đầu gã với một lực đạo vừa phải, đủ để hắn ngất đi, nhưng không thể chết.

Khi nó vừa quay sang liền bắt gặp hắn đang chiến đấu với bốn người cùng một lúc, hai kẻ đã sớm bất tỉnh bên vệ đường. Vô cùng may mắn cho nó, trên tay một trong hai kẻ đó vẫn còn cầm một thanh sắt. Lúc này bọn người đó vẫn không chú ý đến nó, người mà bọn họ nghĩ rằng đã sớm bị khống chế nên nó vô cùng dễ dàng bước đến nơi người kia đang bất tỉnh và đoạt lấy gậy sắt cho mình. Trên tay hắn lúc này cũng đang cầm một con dao gọt trái cây nhỏ đã sớm dính máu, cũng là vừa đoạt được từ tay người khác.

Ở trực diện, hắn đang liên tục né đòn tấn công ồ ạt từ bốn người, các loại trực giác phải hoạt động hết công suất phòng khi bị đánh lén. Nó nhìn xung quanh nhằm đếm lại một chút, không đúng, ở đây chỉ có 9 người, vẫn còn một người khác. Gã ta ở đâu?

Cùng lúc đó, bên tai nó nghe thấy những tiếng bước chân rất khẽ, nhưng nó giả vờ như không hề hay biết. Ngay khi khí lạnh của con dao vừa tiến lại gần, nó siết chặt cây gậy sắt trong tay, đột ngột xoay người và giáng xuống đầu của người phía sau một cú đánh chuẩn xác. Nghe thấy tiếng động bất thường, bốn người đang tấn công hắn liền quay sang nhìn và hoàn toàn bị cảnh vật xung quanh làm cho dao động. Nhân cơ hội đó, hắn liền hạ gục hai tên gần mình nhất. Còn lại hai tên.

Nó nhìn hắn khẽ nháy mắt, hắn liền gật đầu. Ngay lập tức nó lao đến chặn trước người một tên, cùng gã đấu tay đôi, còn hắn thì giải quyết người còn lại. Lúc này khi bọn người kia đã sớm đuối sức, nó và hắn không mất nhiều thời gian để đánh gục bọn họ. Cuối cùng sau một lúc vất vả, 10 người chặn đường lúc này đều đã bất tỉnh.

Cho đến khi kẻ cuối cùng gục xuống, hắn mới thở ra một hơi, sẵn tiện xoay xoay cổ tay một chút, toàn thân có chút ê ẩm. Bọn người này không giống với những người hắn từng đánh nhau khi đi cùng các bang phái. Bọn chúng không mạnh lắm, nhưng lại bị cảm xúc chi phối quá nhiều nên mạnh hơn hắn. Sự ham muốn xen lẫn tức giận khi không đạt như ý muốn khiến bọn họ như một kẻ điên.

- Xem ra, tôi lo lắng cho cô là dư thừa rồi.

Hắn nhìn nó đang dựa người vào sườn núi, trên trán lấm tấm mồ hôi, dù cho vẫn rất mệt mỏi nhưng lại không bị thương.

- Dù sao tôi vẫn rất cảm kích trước sự lo lắng của anh.

Nó khẽ nở một nụ cười, một nụ cười vô cùng thật tâm khiến hắn có chút ngại ngùng.

Nó gọi điện thoại cho cảnh sát rồi bước đến xe của bọn họ, lục tìm một chút liền tìm ra một cuộn dây thừng lớn. Trong lòng không khỏi nguyên rủa một trận. Thì ra đã được chuẩn bị chi tiết như thế này, e rằng nếu như không phải là nó, không phải là hắn mà là những người khác thì e rằng sẽ có bị kịch xảy ra rồi.

- Trang, cẩn thận phía sau!

Hắn bất ngờ hét lớn, nó cũng nhanh chóng xoay người. Đúng lúc một chiếc gậy sắt vừa lao xuống, nó dồn hết sức né sang, nhưng có vẻ không kịp rồi.

BỐP!

Âm thanh va chạm vang lên rất lớn, nó bản thân nhìn lên trên. Liền thấy cây gậy sắt đang nằm lơ lửng phía trên, tiếp đó là cánh tay của hắn. Hắn vùng tay đỡ thanh sắt đang giáng xuống rồi cầm lấy đầu gậy, giật mạnh về phía mình, không quên đập thật mạnh vào bụng của người vừa ra tay. Lúc này hắn mới

toàn toàn gục ngã.

- Không sao chứ? - Hắn một tay cầm gậy sắt, một tay chạm lên nơi vừa bị thanh sắt đánh vào, có một chút đau.

Nó như không nghe thấy lời hắn hỏi mà chỉ nhìn cánh tay đang buông lỏng của hắn chăm chăm. Nó nắm lấy tay hắn kéo về phía ánh sáng đèn đường để kiểm tra làm hắn không kịp kiểm chế mà la lên.

- Này, đau.

- Đau? Anh... - Nó muốn nói gì đó rồi lại thôi. Không biết mở lời như thế nào mà chỉ nhìn hắn không rời mắt.

Nó vừa lo lắng, vừa tức giận nhưng lại vô cùng cảm động và ảm áp. Hắn có thể không làm như vậy mà, chẳng phải hắn rất ghét nó sao. Tại sao lại đỡ thanh sắt đó chứ.

- Không sao đâu, lúc nào đánh nhau cũng bị gãy vài cái xương mà. Đừng có lo.

Hắn bối rối nói, giọng có chút ảm úng khi nhìn thấy ánh mắt đầy lo lắng và trách móc của nó. Một lúc sau, nó vẫn không nói gì càng làm hắn thêm hoảng loạn, lại tiếp tục giải thích.

- Cô không sao là được rồi. Nếu như mà nó trúng cô thì sẽ rất nguy hiểm đó, vì đó là đánh vào đầu. Còn tôi thì chỉ bị chút ngay tay thôi. Về nhà uống chút thuốc giảm đau là được.

Bất chợt nó khóc, hắn càng lúng túng hơn nữa. Vì sao lại như vậy, hắn không thể hiểu. Hình như hắn càng giải thích thì nó lại càng không vui thì phải. Nhưng hắn mãi vẫn không hiểu vì sao lại như vậy. Nhìn nó khóc hắn vừa bối rối, vừa lo lắng, tay chân trở nên vụng về không biết làm như thế nào.

- A, tại sao cô lại khóc? Này này, đừng khóc nữa mà.

Hắn không gọi đối phó với nước mắt của con gái một chút nào, liên tục cảm thấy lo lắng và rối tung cả lên. Không biết làm thế nào nó mới hết khóc, trong lòng liên tục tự hỏi liệu mình có làm sai điều gì hay không. Cuối cùng, hắn không biết làm thế nào nữa liền ôm lấy nó.

- Đừng khóc nữa, tôi không sao mà, không sao thật đó.

Tuy là nói vậy, nhưng hắn cũng chỉ ôm nó bằng một tay, tay còn lại đã sớm buông lỏng, không còn đủ sức để nhấc lên nữa rồi. Nó nhìn hắn như vậy lại càng khóc lớn hơn. Nó cũng không hiểu vì sao mình lại bật khóc, chỉ là cảm thấy vô cùng đau lòng. Cứ như thế nước mắt lại liên tục rơi xuống, ướt đầm một bên chiếc áo sơ mi đồng phục của hắn.

- Tên điên này, ai cho anh làm vậy hả? Nếu như tay anh bị gì thì sao?

Nó biết hắn rất thích chơi bóng rổ, nếu như chẳng may chuyện này ảnh hưởng đến đam mê của hắn. Thì nó phải biết làm như thế nào đây, nó sẽ ân hận cả đời mất. Nếu như mà lệch đi một chút nữa. Người bị thương sẽ là hắn, như thế mọi chuyện sẽ càng thêm tồi tệ. Chỉ cần nghĩ đến đó lòng nó lại càng thêm đau, dường như không thể dừng lại mà cứ khóc mãi.

- Làm sao mà bị gì được chứ. Đừng có khóc nữa. Trông cô gớm chết đi được.

Hắn xấu xa nói, may ra chỉ có cách này mới làm nó dừng khóc, trong lúc túng quẫn hắn đã nghĩ ra cách này. Quả thật như vậy, hắn vừa dứt lời nó liền đẩy hắn ra, vội vàng lau nước mắt, tức giận nhìn hắn.

- Tôi thì lo cho anh, còn anh thì lại như thế hả?

- Cuối cùng cũng hết khóc rồi. Mừng quá.- Hắn mừng rỡ.

Nhìn biểu cảm của hắn, nó liền bật cười. Có quá nhiều cảm xúc thay đổi liên tục trong cả nó và hắn. Nó chưa bao giờ khóc vì một người nào cả, cũng chưa từng lo lắng cho ai nhiều đến thế. Có lẽ từ hôm nay, hắn đã vô tình trở thành một người vô cùng đặc biệt không thể nào thay thế trong lòng nó rồi...

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Không bao lâu sau, cảnh sát liền đến hiện trường, toàn bộ bọn người đều bị bắt giam. Nó và hắn buộc phải về trụ sở cảnh sát một lúc, nhờ vào mối quan hệ với người quen của hắn nên cả hai không cần ở lại quá lâu, chỉ cần khai lại toàn bộ những gì đã xảy ra liền có thể ra về. Khi rời khỏi trụ sở cảnh sát, nó và hắn liền đi bộ về siêu thị, nơi hắn đã gửi xe ô tô, dù sao khoảng cách giữa hai nơi cũng không quá xa.

Trước khi về lại trường, hắn liền đến một bệnh viện lớn trong thành phố để kiểm tra lại cánh tay của mình. Sau hàng loạt cách xét nghiệm, chụp X-quang thì bác sĩ kết luận rằng hắn chỉ bị rách dây chằng ở tay, không có tổn thương gì đến xương, chỉ cần cố định tay, không vận động mạnh và uống thuốc sau một tháng thì sẽ ổn. Sau khi ra khỏi phòng bệnh và mua thuốc, nó nhìn lại những cuộn băng gạc trong tay rồi hỏi hắn.

- Anh nhớ cách cố định tay chưa vậy?

- Chưa. Đẳng nào cũng không phải là tôi làm mà.

Hắn lắc đầu, quả thật ban đầu hắn cũng có chút bất cần, vì hắn không thể tự làm một mình nên cũng lười ghi nhớ.

- Anh không nhớ làm sao hướng dẫn cho anh Khánh người sẽ trực tiếp làm cho anh đây.

- Ồ ha, quên mất.

Nó thờ dài một tiếng rồi nhìn hắn đang cười một cách đầy hối lỗi. Tại sao lại cứ bất cần và vô tư như một đứa trẻ như thế chứ. Nó kéo hắn đến ghế đá của bệnh viện, bắt đầu lấy ra một cuộn băng gạc.

- Đáng ra nên đợi anh về kí túc xá, thay quần áo rồi mới cố định tay. Nhưng mà anh lại không nhớ cách. Thôi để tôi làm cho anh lần này, về nha thay quần áo thì cố gắng một chút. Mai tôi sẽ nói lại với anh Khánh sau.

- Tôi thích phương án này.

Hắn nhìn nó ngồi cạnh mình, tí mỉa mai bĩu môi cố định cánh tay cho hắn trong lòng len lỏi cảm giác vui vẻ và mừng rỡ. Valentine năm nay tuy có một chút chật vật và ê ẩm, nhưng ngược lại lại vui vẻ vô cùng. Đây có lẽ là Valentine đầu tiên hắn có một cảm xúc rõ ràng và chân thật đến như vậy, những năm về trước đều vô cùng buồn tẻ và nhàm chán. Vậy là nó và hắn đã hoàn toàn bỏ qua những hiểu lầm cũ rồi nhỉ. Hy vọng về sau cả hai có thể duy trì được một bầu không khí như thế này một cách lâu dài.

Sau khi hoàn tất việc cố định tay cho hắn, nó và hắn cùng quay về trường lúc này đã gần 10 giờ đêm. Trong lúc hắn đi gửi xe thì nó liền về kí túc xá trước. Vì thời gian đã khuya, nên nó mở cửa rất nhẹ nhàng và cẩn thận, sợ rằng làm phiền hai người bạn trong phòng đang ngủ. Nhưng trái ngược với dự đoán của nó, khi vừa bước vào phòng liền bắt gặp Phương đang ngồi thẫn thờ ở ghế sofa, phía trước là TV đang chiếu một chương trình truyền hình thực tế nào đó mà nhỏ chẳng buồn xem, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hộp sữa trên tay. Còn Minh thì không thấy đâu.

- Phương, bà sao vậy? Còn Minh đâu? - Nó hỏi.

Giọng nói của nó cắt ngang luồng suy nghĩ của Phương. Phương đặt hộp sữa xuống bàn vội vàng quay sang nhìn nó.

- Về rồi à? Minh đã đi ra ngoài từ sớm rồi. Có lẽ đêm nay sẽ về rất trễ.

- Còn bà thì sao? Vì sao lại thẫn thờ như vậy?

Nó cất tập vở rồi quay đến bên ghế sofa ngồi cạnh Phương.

Phương khẽ giật mình à một tiếng rồi ngồi nhìn chăm chăm hộp sữa trên bàn. Buổi chiều khi Phương vừa về thì liền nhận được một vài món quà Valentine ở trước cửa. Những món quà ấy cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một ít bánh kẹo, thiệp, hoặc hoa mà thôi. Duy chỉ có duy nhất một thứ làm Phương bần thần cả một buổi tối. Đó là hộp sữa trước mặt này. Thật ra nếu như chỉ là một hộp sữa bình thường thì sẽ không quan trọng với nhỏ như thế. Chỉ là đây chính là loại mà năm xưa nhỏ và Đồng Đăng từng rất thích. Cách đây vài năm, thương hiệu này vì một số lí do nên đã không sản xuất loại sữa này ở Việt Nam nữa, bây giờ nếu muốn mua được phải sang nước ngoài. Vậy mà bây giờ lại có người tặng nó cho Phương kèm theo một lời nhắn "Valentine vui vẻ". Không có một thông tin nào kèm theo cả.

Bởi vì loại sữa này chỉ được tìm thấy ở nước ngoài nên không phải ai cũng có thể mua nó để tặng cho Phương nếu như không vì lí do gì cả. Người duy nhất biết đến sở thích này của Phương chỉ có mỗi Đồng Đăng, nhưng cậu ấy... đã chết rồi... Ngay khi mở món quà này, hộp sữa vẫn còn lạnh, chứng tỏ người đó chỉ vừa mới đến một lúc mà thôi. Nhưng khi Phương chạy ra, đi bộ khắp các tầng của kí túc xá thì liền không gặp bất kì ai cả.

Món quà này vừa khiến Phương có chút hy vọng, nhưng lại vội vàng phủ nhận. Điều này là không thể. Nhưng người tặng là ai chứ?

- Nếu như một ngày nào đó, bà nhận được một món quà rất đặc biệt mà trên đời này chỉ có một người biết mà thích nó. Nhưng người đó, người đó... đã qua đời rồi. Bà sẽ làm gì đây?

Theo lời phương hỏi, nó nhìn hộp sữa trên bàn. Chính nó cũng biết thương hiệu này, một thương hiệu lớn ở Mỹ nhưng lại thất bại ở thị trường Việt Nam vì mùi vị không phù hợp, đã sớm rút khỏi thị trường trong nước được vài năm. Vì thế việc tiện tay mua một hộp để tặng là điều hoàn toàn vô lý, trừ khi được chuẩn bị sẵn và có mục đích rõ ràng khi tặng quà.

- Người đó đã qua đời rồi?

Nó nghi ngờ hỏi lại. Điều này khiến bất kì ai khi nghe đến tình huống này đều phải hoang mang suy nghĩ. Đối với một người như Phương, nó vừa là hy vọng, vừa là sự ngờ vực vừa là những điều không thể giải thích được.

- Ủ, lâu lắm rồi. Tui cũng không biết mình nên làm gì nữa.

Nó thật sự không thể nào hiểu được cảm giác của Phương lúc này, vì nó chưa một lần nào trải qua. Điều này quả thật rất tệ, nó có thể biến một người hoạt bát và vui vẻ như Phương trở nên lo lắng và buồn bã như thế này. Nó ngoài việc ngồi cạnh Phương và sẵn sàng để Phương tâm sự bất cứ lúc nào thì chẳng thể làm gì khác.

- Mình đã chạy khắp kí túc xá cả buổi chiều chỉ vì nó. Mà cuối cùng lại chẳng gặp ai cả.

Phương cười, một nụ cười vô cùng âm thầm, ánh mắt vẫn không rời hộp sữa cùng mảnh giấy trên bàn.

Trường đua ban đêm ồn ào tấp nập, không vì hôm nay là một ngày đặc biệt mà giảm đi sự đông đúc, ồn ào và náo nhiệt. Minh bước vào trường đua như mọi lần, nhỏ tìm đến góc của khán đài, nơi vẫn dùng để mọi người ngồi quan sát và cổ vũ ở những trận đua chính thống. Tất nhiên vào ban đêm sẽ chẳng ai lên đến khu vực xa xôi này mà sẽ trực tiếp đi xuống bên dưới, nơi gần sát với đường đua để xem một cách rõ ràng hơn. Vì vậy Minh rất thoải mái mà chọn cho mình một ghế ngồi bất kì để quan sát toàn bộ khung cảnh bên dưới. Nhỏ không hiểu vì sao đêm nay lại đến nơi này, trong thâm tâm, Minh đang cất lực phủ nhận lí do đến từ những gì Trí viết trong tập lúc sáng. Đúng thế, Minh đến đây không vì lời hẹn của Trí, không vì một điều gì cả. Chỉ là muốn đến thì đến thôi.

Trong một gian phòng tách biệt, Trí ngồi trên bàn, khẽ nhướn mày nhìn ra phía khán đài. Minh đã đến, cậu không khỏi cảm thấy tò mò và thích thú. Hóa ra cuối cùng nhỏ cũng đến. Cậu đã ở đây chờ khá lâu rồi, cũng không có hy vọng gì nhiều bởi vì Minh rất có thể sẽ không đến. Trí uống cạn lon nước có ga trên bàn, tiện tay ném nó vào thùng rác bên cạnh. Ở vị trí của cậu, gần như có thể quan sát được toàn bộ khu vực mà Minh đang ngồi, và vô tình cậu phát hiện ra rằng cũng có một người khác cũng đang nhìn Minh từ xa hệt như cậu.

- Tên đó là ai thế? - Trí hỏi một người đang ngồi bên cạnh mình.

- Chỉ là một người từng đua ở đây vài lần thôi anh. Cũng không có tiếng tăm gì.

- Vậy sao?

Trí ngả người ra ghế, ánh mắt nhìn người nọ không mấy dễ chịu.

- Xuống nói với cậu ta rằng, đừng bao giờ mơ tưởng đến Nữ Hoàng. Bởi vì chỉ có duy nhất một người mới đủ xứng đáng đứng bên cạnh Nữ Hoàng mà thôi. Đó là Vua.

Trí nói rồi rời khỏi ghế, rời khỏi phòng và tiến về khán đài nơi Minh đang ngồi.

Minh ngồi một mình ở khán đài rộng lớn, nhàm chán quan sát từng trận đua lướt qua mắt. Nhỏ cảm thấy mọi thứ cũng không có gì để đáng xem cả, nhỏ rất muốn đi về nhưng lại không thể nhắc chân lên. Minh cố gắng điều khiển cảm xúc của mình để không tìm kiếm hình ảnh của Trí trong đoàn người, nhỏ chỉ đang cố gắng thuyết phục bản thân mình rằng mình chỉ đến đây như mọi lần, là đi hóng gió mà thôi. Cảm giác luôn chú ý đến một người nào đó không phải là một điều tốt.

Trong lúc Minh đang cố định ánh mắt của mình vào một cặp đôi nào đó chỉ vừa được hình thành bên dưới thì Trí liền bước đến ngồi cạnh nhỏ, nhìn theo ánh mắt của Minh đến cảnh tượng mà cô đang nhìn nhưng không bình luận gì về điều đó.

- Cuối cùng cậu cũng đến.

- Tiện đường ghé sang thôi. - Minh nói, ánh mắt vẫn dán vào cặp đôi bên dưới dù nhỏ thật sự không hiểu bọn họ đang làm trò gì dưới đó.

Trí không cho là Minh thật sự chỉ tiện đường mà đến. Cậu nghĩ rằng ít nhất nhỏ cũng bị tác động vì lời hẹn của mình mà xuất hiện ở đây, dù ít dù nhiều.

- Ở đây họ gọi cậu là gì?

- Không biết. Tôi thật sự không quan tâm đến điều đó lắm. Còn cậu thì sao? Họ gọi cậu là gì?

Lần đầu tiên kể sau lần đụng độ đầu tiên tại đây, Minh khẽ quay đầu nhìn vào mắt Trí và hỏi. Thật ra khi tiếp xúc, Trí rất dễ mang đến cho những người cậu yêu quý một loại cảm giác thoải mái và dễ gần. Nếu như Minh không còn để tâm đến chuyện hôm trước nữa thì đối với nhỏ, Trí là một người dễ nói chuyện.

- À, Jake.

- Không, cách gọi như cậu vừa hỏi tôi ấy.

- Vua.

- À hóa ra là huyền thoại mà người ta vẫn thường nhắc đến mỗi lần tôi thắng một trận nào đó. Vô tình gặp mặt, cũng khá là vinh dự nhỉ.

Lần này Trí tương đối bất ngờ với những gì Minh nói. Hóa ra là nhỏ đã nghe danh cậu từ trước rồi nhưng lại chưa có cơ hội gặp mặt. Điều này quả thật có chút ngoài dự đoán của Trí.

- Vậy cậu cảm thấy huyền thoại đó như thế nào?

- Rất giống người ta nói.

Trí khẽ cười đầy vui vẻ, quả nhiên đến nơi này Minh sẽ dễ dàng nói chuyện với cậu hơn, Trí không hiểu vì sao nhưng dự đoán của cậu là chính xác. Giữa khán đài rộng lớn, chỉ có hai bọn họ ngồi cạnh nhau, như tách hẳn ra khỏi thế giới ồn ào nhộn nhịp bên dưới. Hai huyền thoại không cùng một thời điểm của trường đua này, đã một lần đụng độ nhưng không gây thù, ngược lại còn cảm thấy hứng thú về đối phương, quả là một điều kì lạ.

Trí nhìn sang một nơi khác, bắt gặp hình ảnh một người em của mình đang đứng nói chuyện cùng người cùng cậu nhìn Minh lúc này, đúng lúc anh ta cũng quay sang nhìn Trí. Hai ánh mắt chạm nhau, Trí chỉ đáp lại bằng một nụ cười nhạt. Một con mèo làm sao xứng đáng đứng bên cạnh một con hổ chứ. Tuy rằng một núi không thể có hai hổ, nhưng mà nếu bọn họ là một đôi thì vấn đề này cần được xem xét lại.

- Cậu nghĩ ai sẽ thắng?

Trí huých vai Minh, chỉ tay về trận đấu chuẩn bị diễn ra bên dưới. Minh nhìn theo hướng Trí chỉ, trong lòng cũng có một chút hiếu kì. Vì ở một khoảng cách tương đối xa nên Minh không thể thấy rõ bọn họ là ai, chỉ chờ đến khi cả hai xuất phát rồi mới trả lời.

- Số 1.

- Vì sao? Tôi nghĩ số 2.

Trí nói. Bên dưới đường đua, số 2 đã dẫn trước số 1 một khoảng cách khá xa và có vẻ như số 1 sẽ không bao giờ có thể đuổi kịp.

- Số 2 không quen địa hình ở đây.

Minh dõi theo hình bóng của chiếc xe số 2 đang dẫn trước một đoạn khá xa. Thoạt đầu anh ta có vẻ tăng tốc khá nhanh, nhưng thực chất vẫn có thể thấy được rằng có một số đoạn rẽ bất ngờ anh ta xử lí tương đối chậm, không có sự chuẩn bị trước. Kỹ thuật của anh ta tương đối tốt nên có thể giữ vững phong độ dù cho không thông thạo địa hình đi nữa.

- Đoạn phía sau thì sẽ có một đoạn rất nguy hiểm. Nếu như vẫn dùng tốc độ đó mà lao đến thì e rằng anh ta phải mất một lúc để xử lí tình huống ở đó. Lúc đó số 1 rất có thể sẽ vượt lên thôi. - Minh bình tĩnh giải thích.

- Phân tích hợp lý đó.

Sự lựa chọn của Minh và Trí đều dựa trên tính cách của cả hai. Minh là con người cực kì cẩn trọng, nên tất nhiên nhỏ sẽ không cho rằng phương pháp chạy bán mạng kia là một cách hay ho. Mọi thứ cần phải có chiến lược rõ ràng, đua xe tất nhiên cần liều lĩnh, nhưng là liều lĩnh một cách có tính toán chứ không phải mù quáng mà lao đầu vào.

Riêng Trí cũng không phải là loại người mù quáng mà lao đầu vào nên mới chọn số 2. Chỉ là cậu vô cùng tự tin với khả năng của mình, là một loại người luôn sẵn sàng đương đầu với thử thách nên trong mắt cậu số 2 cũng sẽ như thế. Dù cho anh ta đang bất cẩn như thế nhưng tới một lúc nào đó anh ta nhận ra rằng sắp tới là đoạn đường nguy hiểm thì sẽ suy tính tại.

Thế nhưng lần này có vẻ số 2 đã làm phật lòng Trí mất rồi khi về đích sau số 1 trong một bộ dạng tương đối mệt mỏi. Có lẽ anh ta đã suýt bị lạc tay lái ở đoạn đường mà Minh nói chẳng? Trong tiếng reo hò ở dưới, Trí chỉ nhìn Minh bằng ánh mắt tán thưởng và có phần khâm phục.

- Cậu thắng rồi. 1 đều. Hoà nhau nhé? Hy vọng chúng ta ở trường cũng có thể thoải mái như thế này.

- Hòa về vấn đề gì?

- Hôm trước dẫn trước cậu 5 giây.

Minh giật mình, thật ra về chuyện thua Trí, Minh cũng không nhớ rõ lắm. Với nhỏ đó là chuyện thường tình, có thắng, có thua. Chỉ đơn giản là vậy. Hơn nữa cũng đã lâu rồi hiếm có ai khiến cho Minh chú ý vậy nên dù cho có thua người đó cũng không phải là một vấn đề gì lớn lao, vì để có thể được nhỏ chú ý thì hẳn không phải là một người tầm thường.

- Tôi không để tâm chuyện đó.

- Vậy thì vì sao ở trường cậu lại có vẻ... ghét tôi như thế?

Sau một lúc do dự Trí đã nói ra suy nghĩ của mình và ngay qua, điều luôn khiến cậu băn khoăn và khó chịu. Dù cho gặp nhau ở đây cả hai nói chuyện khá vui vẻ vì có lẽ đây là sở thích chung nên mọi chuyện mới dễ dàng như thế. Nhưng rồi ngày mai khi quay lại trường học Minh lại xa lánh cậu như cũ à.

Minh có chút bối rối. Thì ra bên ngoài lại khiến người khác hiểu thái độ của nhỏ thành như vậy. Thật ra Minh là đang cố không nhìn Trí chăm chăm mà thôi. Còn chuyện Minh có vẻ như xa lánh Trí ở trường thì tất cả đều do nhỏ cảm thấy chuyện bị cậu phát hiện đang nhìn lén là một chuyện vô cùng mất mặt, khiến Minh không thể nào thoải mái nói chuyện cùng Trí mà thôi.

Thật ra Minh cũng không hiểu vì sao hôm nay lại có thể ngồi trò chuyện cùng Trí một lúc như vậy, điều này có vẻ kì lạ với Minh từ trước đến giờ.

- Tôi không ghét cậu, chỉ là có một vài lí do không tiện nói ra thôi. Nhưng nếu ở đây đã nói chuyện được thì lên trường vẫn thế.

Nhìn Minh có vẻ như không muốn cho mình biết lí do vì sao nhỏ lại như vậy nên Trí cũng không hỏi thêm nữa. Chỉ cần có thể nói chuyện vui vẻ là tốt rồi. Cậu biết Minh là một cô gái rất đặc biệt, nếu như cậu không thể cùng nhỏ duy trì một mối quan hệ thoải mái, vui vẻ thì thật đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Trong phòng của mình ở kí túc xá, Khánh nằm trên ghế sofa, cậu đã nằm ở đó từ buổi chiều và chẳng buồn bật đèn lên khi trời tối. Khánh gác tay lên trán, trong đầu cố gắng tìm kiếm một chút thanh tĩnh, những gì đã xảy ra lúc chiều không thể thoát ra khỏi suy nghĩ của cậu. Khánh đã làm một chuyện vô cùng điên rồ, trong lúc xúc động cậu đã tìm cách kiểm tra xem liệu Phuong có phải là Nhã Đan hay không.

Chẳng qua Khánh dần nhận ra rằng tình cảm mình dành cho Phuong không còn đơn giản nữa, dường như nó đã vượt quá những gì cậu có thể kiểm soát. Nhưng thật tệ là phần tình cảm đó lại xuất hiện vì cậu nhìn thấy hình ảnh của Nhã Đan năm đó ở Phuong, vì vậy Khánh rất muốn kiểm tra thử một lần, để có thể đưa ra quyết định xem mình liệu nên dừng lại chuyện này không. Thế nhưng cuối cùng Khánh lại không đủ dũng cảm để thực hiện điều này đến cuối cùng, cậu đã bỏ dở chừng giữa chừng, vì cậu sợ biết được sự thật, rằng Phuong không phải là Nhã Đan. Khánh cũng không rõ ràng vì sao mình lại sợ điều đó. Cậu chỉ biết rằng sau khi đặt hộp sữa trước phòng Phuong thì liền đi một mạch về phòng thay vì ở lại chờ đợi nhỏ về.

Cuối cùng Khánh đã thử, nhưng lại không có đủ dũng cảm để ở lại nhìn kết quả của nó. Cậu muốn thử, nhưng lại rất sợ nếu như Phuong không phải là Nhã Đan thì cậu phải làm như thế nào. Khánh sợ rằng tình cảm của mình dành cho Phuong là vì hình ảnh của Nhã Đan tác động, nếu Phuong không phải là Nhã Đan thì cậu thật sự rất xấu xa rồi. Khánh không muốn như vậy.

Khánh không biết mình muốn gì nữa. Cậu đã nằm ở đây rất lâu và suy nghĩ về tất cả mọi thứ, nhưng không thể nghĩ thông bất kì chuyện gì. Như nghĩ ra một điều gì đó, Khánh liền bật người dậy và lao đến bên bàn học khởi động máy tính. Dù đã từng thất bại một lần nhưng Khánh vẫn muốn thử lại một lần nữa, cậu tìm cách truy cập vào hệ thống thông tin của trường, nơi Khánh tin rằng sẽ có câu trả lời rõ ràng nhất cho mình.

Sau một lúc nỗ lực và dùng hết những cách mà mình có thể nghĩ ra được, Khánh đã có thể truy cập vào toàn bộ các hồ sơ của những học sinh khác, ngoại trừ một vài trường hợp, trong đó có Phuong, điều này khiến cậu dần như muốn điên lên. Hệ thống bảo mật của trường quá mạnh, đặc biệt là với hồ sơ của Phuong. Tuy chuyện này có đôi chút kì lạ nhưng vì trong lòng đang rối bời nên Khánh chẳng buồn để tâm nữa.

Khánh tắt máy tính, lúc này bên ngoài cũng có âm thanh mở cửa, có lẽ hấn đã về. Không bao lâu sau cửa phòng Khánh bật mở, ánh sáng từ phòng khách bắt ngờ chiếu vào khiến Khánh không khỏi nhủ mảy vì chưa thể thích nghi được.

- Cái gì đây? Sao lại không bật đèn lên? - Hấn bước vào phòng, không quên nhấn vào công tắc đèn gần nhất.

- Lười thôi. - Khánh tìm một lí do nào đó để trả lời.

- Mà như vậy là sao? Đừng nói là thử rồi? Sao thế, kết quả không như mong đợi?

Hấn đã quen với hình ảnh của Khánh luôn tràn đầy năng lượng và vui vẻ, nên mỗi khi cậu trở nên trầm tĩnh một cách lạ thường thì chắc chắn cậu đang gặp vấn đề.

- Ừ thử rồi. Nhưng mà tao đã chạy trước khi nhìn thấy kết quả.

Hấn nhìn Khánh như không thể tin được. Hấn biết chuyện này vô cùng quan trọng với Khánh, nhưng mà nếu như cậu không xác nhận được chuyện này thì về sau sẽ như thế nào. Thậm chí sẽ không còn cơ hội để thử nữa.

- Rồi về sau sẽ như thế nào? - Hấn hỏi.

- Không biết nữa. Thử thì cũng sai, mà không thử thì cũng sai. Tao không biết gì hết.

Khánh như đang lạc trong những vương quốc của riêng mình, cậu không biết mình đang làm gì, muốn gì, sợ gì và sau này sẽ như thế nào nữa.

- Còn mày kia, vì sao về nhà lại thành gãy tay rồi.

Cánh tay đang được băng bó của hấn vô tình thu hút sự chú ý của Khánh, khiến cậu có thể tạm thời thoát ra khỏi những rối rắm của mình. Hấn nhìn cánh tay của mình rồi liền xua tay phủ nhận.

- Không đến mức đó đâu. Chỉ là ê ẩm một chút thôi.

- Chuyện gì đã xảy ra vậy?

- Đi đánh nhau chẳng may ăn phải một gậy hơi mạnh.

- Mà đang lừa ai vậy? Làm như tao mới biết mày hai ba ngày vậy.

Khánh biết hẳn một quãng thời gian tương đối dài, kể từ sau tai nạn năm đó khiến cậu lạc mất Nhã Đan thì cũng là lúc Khánh gặp hẳn, cũng gần 10 năm rồi. Với một quãng thời gian dài như vậy, Khánh đã quá rõ về hẳn. Chuyện cánh tay này bị thương thật chẳng hợp lí một chút nào. Xảy xất nhẹ thì bình thường, nhưng để phải cố định tay như thế thì có lẽ đã có chút gì đó mà cậu không biết rồi.

- Ừ thì do không phòng bị nên mới thế thôi.

- Ừ. Cứ cho là thế đi.

Khánh nhìn hẳn chằm chằm, có lẽ hẳn không muốn nói nhiều về chuyện này. Thời thì một lúc nào đó sau này hẳn vẫn sẽ kể cho cậu. Khánh đã biết nên cũng không hỏi thêm nữa.

- À, bên trường mới gửi mail về vụ đi dã ngoại cuối tháng này đó. Mày coi chưa? - Hẳn hỏi.

Lúc này Khánh đã từng mở máy tính nhưng vì phải suy nghĩ đến chuyện khác nên cũng không kiểm tra hộp mail của mình, cậu cũng có chút tò mò nhưng rồi lại chẳng còn tâm trạng để xem nữa.

- Mày quyết định đi. Tao mệt lắm, không muốn xem nữa.

- Rồi OK. Tao thấy chỗ đó cũng được.

Sáng hôm sau, Phuong không đến lớp, dù đã biết lí do nhưng nó và Minh vẫn không khỏi lo lắng cho cô bạn còn lại trong nhóm. Từ khi cả ba gặp nhau, chưa bao giờ nó và Minh thấy Phuong rơi vào tình trạng này nên bọn nó cũng không biết phải làm như thế nào để giúp bạn mình thoát khỏi tình trạng lúc này ngoài những lời an ủi thông thường.

Nhưng cuối cùng thì hôm nay lại chỉ có một mình Minh lên lớp, giữa chừng nó nhận được một tin nhắn kì lạ trong điện thoại nên liền bỏ đi mất. Bình thường nó cũng không quan tâm những tin nhắn hẹn gặp mình từ những số máy lạ. Bởi vì rất có thể đó là do Yến Chi giả vờ, nhưng lần này có vẻ là không phải như thế.

Trong tin nhắn là một lời hẹn kèm theo giờ gặp và số phòng. Duy nhất chỉ có một điều khiến nó cảm thấy tò mò không thôi là địa điểm. Nếu như không có bản đồ đính kèm tin nhắn, nó thật sự không biết căn phòng đó có tồn tại trong trường này. Học viện Blue tương đối lớn, nên nó được chia ra rất nhiều khu vực, và căn phòng này nằm khá xa khu vực lớp học nhưng vẫn thuộc khuôn viên trường.

Nó đi theo bản đồ chỉ dẫn từ kí túc xá đến một dãy nhà khá xa, nơi mà nó chưa từng có ý định đặt chân đến. Dãy nhà này chỉ có ba phòng với vẻ ngoài vô cùng mới, dường như chưa từng được sử dụng sau khi xây dựng trường, càng khiến nó thêm tò mò hơn nữa. Đứng trước cửa phòng có dán số hết như trong tin nhắn, nó không khỏi cảm thấy dường như mình đã quá bất cẩn mà bỏ qua nơi này rồi.

Bên trong căn phòng hiện đại, Trí nhìn nó qua khung cửa sổ tối màu, trong lòng không khỏi tự hỏi bản thân mình nên dùng thái độ nào để nói chuyện với nó nữa. Cậu nên cư xử như thế nào mới đúng, tức giận, vui vẻ chào đón sau nhiều ngày không gặp hay là bình thản tựa như không có chuyện gì xảy ra, Trí cũng không rõ. Thật ra ban đầu cậu đã từng rất phẫn nộ vì chuyện này, dự là sẽ làm một trận ra trò với nó. Bởi vì cậu luôn cho rằng nó thật bất cẩn trong việc bảo vệ bản thân mình. Nhưng khi nghe những gì Kent kể, Trí cũng đã có một chút cảm thông nên cũng đã không còn tức giận nữa, nhưng trở nên vui vẻ thì không thể, bình thản thì lại càng sai. Nhưng vấn đề quan trọng là liệu nó có muốn tỏ ra quen biết cậu vào lúc này hay không mới là quan trọng.

Từ bên ngoài, nó không thể nhìn thấy không gian bên trong căn phòng vì loại cửa kính tối màu ở khung cửa sổ đã che giấu tất cả, nhưng nó vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt bên trong căn phòng đó đang nhìn nó, một ánh mắt vô cùng quen thuộc. Trong lòng nó có chút cảm giác chột dạ nhưng rồi lại nhanh chóng tan biến, bởi vì nó biết giây phút này sớm muộn gì cũng đến.

Nó bước lên ba bậc thang trước cửa và dừng lại ở hành lang, trước cánh cửa bằng gỗ không xa và chờ đợi. Trí sau một hồi suy nghĩ cũng liền mở cửa. Đến tận lúc này Trí mới có dịp nhìn lại chị gái mình sau một thời gian dài không gặp, cũng đã hơn nửa năm trôi qua rồi. Vài ngày trước khi vừa đến đây, cả hai buộc phải xem nhau như người lạ không hề quen biết nên Trí cũng không dám nhìn nó quá lâu, bây giờ thì đã có dịp nhìn kĩ rồi. Nó cũng không khác lúc trước là bao, chỉ là mái tóc đã sớm nhuộm đen trở lại cùng cặp kính áp tròng che giấu màu mắt thật sự của mình.

- Chị. Lâu ngày không gặp.

Trí phá vỡ không gian yên tĩnh bằng một lời chào hỏi, vốn dĩ cậu cũng không mấy chắc chắn liệu nó có muốn thể hiện rằng mình nhớ ra cậu hay không nên cũng không mong một lời đáp trả từ lời chào này.

- Ừ, lâu ngày không gặp.

Lời đáp lại của nó khiến Trí không khỏi ngạc nhiên, cậu khẽ cười rồi bước sang một bên để nó bước vào trong phòng.

- Em chắc là nơi này đủ an toàn để chúng ta nói chuyện?

Nó bước vào bên trong, không khỏi bị thiết kế của căn phòng này làm cho sững sốt, có lẽ nó cũng không khác với văn phòng hội học sinh của bọn hắn là bao, chẳng qua là nằm hơi xa một chút. Nhưng dù sao đi nữa, nó cũng rất cẩn thận, nó thật sự không muốn bất kì ai biết mình đang giả vờ mất trí nhớ đâu.

- 100% an toàn. Vì nó dành riêng cho chúng ta mà.

Trí ngồi xuống chiếc ghế sofa bằng da màu đen, ung dung trả lời. Nó có chút tò mò, Trí không tức giận sao. Điều này có chút không phải. Bình thường Trí quả thật không phải nẫu người nóng tính, chỉ là đã có tương đối nhiều chuyện xảy ra với nó nên Trí có chút nhạy cảm đặc biệt với những sự kiện xung quanh nó mà thôi. Lần này nó mất tích lâu như vậy, chẳng lẽ cậu không có một chút biểu cảm gì sao.

- Em không tức giận sao? - Nó nghi ngờ hỏi.

- Chị muốn em tức giận à? - Trí cười cười hỏi ngược lại nó.

- Không, tất nhiên là không rồi.

- Chị nghĩ rằng việc có một người chị bỏ mặc lời khuyên ngăn của mình và tiếp tục qua lại với một gã trai không ra gì và bị gã ta suýt hại cho mất mạng là một chuyện đáng vui về sao? Một ngày đẹp trời nọ, bỗng dưng có người gọi điện đến báo rằng người thân duy nhất của mình vừa chết là một chuyện vô cùng bình thường à?

Lần này Trí có vẻ không thể hiện sự bất mãn của mình ra mặt như mọi lần, nhưng từng lời nói của cậu vẫn không thể nào che giấu được sự xúc động trong lòng. Trí ngồi ở ghế, gương mặt vẫn tươi cười nhưng ánh mắt nhìn nó lại gay gắt hơn bao giờ hết.

Bỗng dưng biến mất, chỉ để lại một tin báo khảm, cậu có thể bình thân hay sao. Đối với Trí, nó là người thân duy nhất còn lại trên đời này, nếu như mọi chuyện thật sự như thế, cậu phải sống tiếp như thế nào đây.

Nó không phản bác bất kì lời trách móc nào của em trai mình, mà chỉ im lặng chờ đợi con giận ấy từ từ tan biến dù cho sẽ là rất lâu đi chăng nữa. Nó cũng biết rằng mình đã sai khi cố tình giấu cậu chuyện này nên không thể nào biện minh được gì nữa.

Một lúc sau khi có thể bộc lộ toàn bộ cảm xúc khó chịu của mình trong suốt nửa năm qua, thái độ của Trí trở nên hòa hoãn hơn một chút. Cậu nghĩ về nguyên nhân của tất cả chuyện này, không khỏi tự trách bản thân.

- Thật ra em cũng sai. Ban đầu em bảo chị tránh xa tên David đó chỉ vì em thấy hắn có vẻ giống bọn đàn ông sở Khanh, cũng không nghĩ đến hắn sẽ làm như thế. Nên xem như cả hai chúng ta đều thật bất cẩn.

- Ừ đúng vậy. Nhưng mà chị vẫn không thể tin được bà ta muốn giết chị.

Trước đây quả thật nó có suy nghĩ rất đơn giản về bà Jane, tựa như những gì bà ta làm chỉ vì một cảm xúc đố kỵ và ganh ghét đối với con riêng của chồng, chứ cũng không có mục đích gì thật sự ghê gớm. Nhưng kể từ sau chuyện này, và nhờ vào việc điều tra để chuẩn bị cho kế hoạch trả thù của mình, nó vô tình nhận ra nhiều thứ nữa.

- Thật ra thì bà ta muốn giết cả hai chúng ta. - Trí bổ sung. - Suýt nữa thì em bỏ mạng ở một bờ vực nào đó ở Úc rồi. Cũng tại vì phần tài sản thừa kế đó. Nếu như chúng ta chết đi, thì toàn bộ phần còn lại đều thuộc về bà ta rồi.

Lần này đến lượt nó giật mình và hoảng hốt. Dù cho lời nói của Trí rất đơn giản, nhưng đối với người đã từng trải qua chuyện tương tự như nó vẫn có thể lờ mờ cảm nhận được sự nguy hiểm của nó chỉ qua một lời nói băng quơ của cậu.

Nhìn thái độ của nó, Trí liền nói:

- Giờ chị đã hiểu cảm giác của em rồi chứ? Không phải mà em lại thường tức giận như vậy.

- Ừ ừ hiểu rồi. Nhưng mà hôm nay em hẹn gặp chị không phải chỉ đơn giản là nói chuyện phiếm thôi đúng chứ?

- Đúng là có một số chuyện.

Trí bước đến bàn và bật laptop lên, rồi cậu ra một file Power Point tương đối dài và bật cho nó xem. Trên màn hình máy tính từng tội trạng của bà Jane được liệt ra vô cùng rõ ràng và chi tiết kèm theo những mốc thời gian quan trọng.

- Chị nghĩ rằng trả thù bà ta là chuyện đơn giản sao? Với một tội phạm như thế thì chúng ta có thể làm gì chứ?

- Nhưng mà nếu như không làm gì đó thì khi bà ta biết rằng chị chưa chết, bà ta lại tiếp tục thực hiện nó một lần nữa. Hết chị rồi tới em. Chị không thể cứ tiếp tục trốn và không làm gì như vậy được. - Nó quả quyết.

Trí tất nhiên hiểu được suy nghĩ của nó, nó không sai. Nhưng cậu khác nó, tính cách của nó vừa liều lĩnh lại quyết liệt nên đôi lúc không có những góc nhìn xa hơn của vấn đề. Điều này vô cùng nguy hiểm.

- Em không nói chị không làm gì. Chúng ta nên làm theo hướng khác, an toàn và hiệu quả hơn. Thay vì chị trực tiếp ra mặt thì hãy dùng một cách khác, mượn lực của những người mạnh hơn chúng ta. Về chuyện này, em sẽ gửi cho chị những gì em đã dự tính sau. Nói chung là em muốn chị an toàn.

Dù gì đi nữa thì thứ duy nhất Trí muốn là sự an toàn cho cả hai người bọn họ. Bọn họ không là gì cả, chỉ là hai đứa trẻ vị thành niên có một chút năng lực trong một nhóm người mà thôi. Không thể nào so sánh với một người như bà Jane được, vì vậy mọi thứ đều như trứng chọi với đá. Nếu không cẩn thận chẳng biết sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng như thế nào.

Nó biết bản thân mình chẳng có một lí do nào hợp lí để bác bỏ yêu cầu của Trí, dù gì cậu cũng chỉ muốn tốt cho cả hai. Hơn nữa, nó cũng không muốn trải qua cảm giác đứng trước bờ vực sinh tử thêm một lần nữa nữa.

Trí lấy trong hộp bàn ra một chiếc hộp, bên trong là một chiếc khuyên tai đơn giản bằng kim loại ánh bạc rồi đeo vào cho nó.

- Đừng bao giờ tháo nó ra. Em không muốn mình phải trải qua cảm giác không tìm thấy chị một lần nữa nữa.

- Cái này ở đâu ra vậy? Làm sao em có được nó?

- À từ một người bạn ở Úc. Những đứa sinh ra trong gia đình giới công nghệ luôn có một số đồ chơi không cần sử dụng. Em tiện tay xin một cái thôi.

Trí trả lời, cậu nhìn vào chiếc khuyên tai đơn giản đến mức tầm thường đó, trong lòng cũng tạm yên tâm phần nào. Ít nhất qua đó cậu cũng có thể biết được nó đang ở đâu, và không gian ở đó như thế nào. Không còn phải tìm kiếm trong bất lực nữa.

Quả thật cậu đã từng rất khó chịu, từng muốn trách móc nó rất nhiều nhưng chẳng hiểu vì sao khi được gặp lại nó, cậu lại không thể nào buông ra những lời nặng nề được. Vì có lẽ cậu hiểu được rằng để có thể gặp lại chị gái của mình đã là một điều vô cùng may mắn rồi.

Như bất chợt nghĩ đến một điều gì đó, Trí hỏi:

- Chị đã bao giờ muốn bỏ hết tất cả, an ổn sống dưới thân phận một người mất trí nhớ với cuộc sống bình thường như thế này mãi mãi chưa?

Câu hỏi của Trí làm nó vô cùng ngạc nhiên, nhưng trong suy nghĩ cũng đã sớm hình thành một câu trả lời cho riêng mình, trong câu trả lời đó có hắc, và những ngày tháng vui vẻ mà cả hai vừa trải qua. Nhưng cuối cùng thì nó lại không trả lời với Trí rằng nó rất muốn. Mà thay vào đó chỉ là một nụ cười nhẹ. Câu hỏi đó nó sẽ không trả lời, vì câu trả lời nó muốn sẽ không bao giờ xảy ra. Còn nếu nói dối, thì nó lại càng không thể mở lời...

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Vào một buổi sáng ở kí túc xá nữ vài ngày sau, nó và Minh chuẩn bị hành lí cho kì dã ngoại trong sự lo lắng về thành viên còn lại trong nhóm. Đã vài ngày trôi qua nhưng tình trạng của Phương lại chẳng khá lên chút nào. Từ khi cả ba gặp nhau đến giờ, nó và Minh chưa bao giờ nhìn thấy Phương suy sụp tinh thần như vậy nên cả hai đều vô cùng lo lắng, một phần vì không thể giúp được gì lại chẳng thể nào đoán được khi nào nó sẽ kết thúc.

Chỉ còn khoảng 15 phút nữa là đến giờ tập trung nhưng Phương vẫn chưa rời khỏi phòng của mình, nó sau khi kiểm tra lại tất cả hành lí của mình liền nhìn sang Minh đầy lo lắng, trong lòng không khỏi lưỡng lự.

- Chúng ta có nên nhắc nhở không? - Nó hỏi.

- Chắc không đâu, vẫn còn kịp. - Minh nhìn qua đồng hồ đeo tay. - Đợi thêm chút nữa đi.

Lúc này thì cánh cửa phòng Phương đột ngột mở ra và nhỏ xuất hiện với một bộ dạng hoàn toàn mới khiến nó và Minh vô cùng bất ngờ. Vài ngày qua tuy không gặp mặt trực tiếp nhưng cả hai đều có thể tưởng tượng ra tình cảnh thảm hại của Phương là như thế nào nhưng mà ngay lúc này người xuất hiện trước mặt bọn họ lại vô cùng khác, tựa như đã thay đổi hoàn toàn. Phương đã không còn buồn nữa, trên mặt lại là nụ cười quen thuộc nhưng lại trở nên vui vẻ hơn rất nhiều.

Nhìn thấy bạn mình trở nên vui vẻ, nó cũng vô cùng vui mừng, liền nhìn Phương khẽ mỉm cười.

- Chào mừng bà trở lại.

- Thì tui vẫn ở đây mà, có đi chỗ khác đâu.

- Bình thường lại là tốt rồi. - Minh nói.

Trong lúc di chuyển xuống địa điểm tập trung, nó và Minh cũng không hỏi xem những gì đã xảy ra với Phương trong nhiều ngày qua mà để Phương có

thể thoải mái chia sẻ những gì mà mình muốn.

- Máy hôm nay buồn quá, giờ phải đi xa để tìm lại bản thân mình mới được. - Phương hăng hái kéo vali chạy về phía trước.

- Đã biết đi đâu chưa mà bảo là đi xa?

Nó không vội chạy theo Phương mà thay vào đó là duy trì một tốc độ vừa phải và bước đi song song cùng với Minh. Nghe nó hỏi, Phương chợt dừng lại, lúc này nhờ mới nhớ ra rằng hình như mình còn chưa đọc cả bản thông báo cho chuyến đi này.

- Ý chết, hình như là chưa biết. - Phương quay đầu lại nhìn nó và Minh cười xấu hổ.

- Chưa biết đi nơi nào mà đăng kí luôn rồi đó hả. - Minh nhìn Phương khẽ lắc đầu nhưng vẫn cảm thấy khá vui vì có cơ hội đi chung với hai người bạn thân mình của mình.

- Mà thôi, có sao đâu. Tới nơi rồi sẽ biết. Chỉ cần đi chung là được rồi.

Khác với mọi năm, lần đi dã ngoại này học viện Blue chọn một địa điểm tương đối gần thành phố chỉ mất khoảng vài tiếng đồng hồ nên tới gần trưa mọi người đã đến khu vực dã ngoại. Lúc này ở trên xe, Phương ngồi cạnh nó, ở băng ghế bên cạnh là Minh và Trí, một người rất tự nhiên đến ngồi cạnh Minh. Nhận ra rằng đã đến nơi, Phương liền dừng nói chuyện với nó và quay sang phía cửa sổ để nhìn xuống quang cảnh phía dưới và rồi thái độ vui vẻ của Phương cả buổi sáng liền biến mất.

- Tại sao lại là nơi này?

- Chỗ này làm sao à?

Nó hỏi trong lúc kiểm tra lại hành lí, vì không gian xung quanh khá ồn ào và có chút hỗn loạn khi mọi người chen lấn nhau để xuống xe nên nó cũng không để ý đến thái độ của Phương bất chợt thay đổi.

- À không sao đâu.

Phương nhanh chóng quay mặt đi, không nhìn vào khung cảnh quen thuộc đó nữa. Dù sao thì việc đi chơi cùng nó và Minh cũng khiến nó rất vui, không thể để vì chuyện này mà mất hứng được.

Cùng lúc này ở bên một chiếc xe khác, khi mọi người vừa xuống xe và đang vui vẻ nói chuyện cùng nhau thì Khánh lại tách hẳn ra khỏi đám đông và nhìn chằm chằm vào khu du lịch phía trước với những cảm xúc phức tạp.

- Mà sao vậy?

Hắn bước đến bên cạnh vỗ vai Khánh.

- Là chỗ này à? - Khánh hỏi.

- Ừ đúng rồi. Hôm trước mày không có ý kiến gì mà.

Khánh ngẩn người một lúc rồi nhớ lại đêm hôm trước, quả thật là cậu chẳng buồn bật máy tính lên để đọc thông báo nên xem như cậu không có quyền phản nản gì về địa điểm này rồi. Dù sao nơi này vẫn là một địa điểm cực kì tuyệt vời, chỉ là khiến cậu nhớ Nhã Đan nhiều hơn lúc trước mà thôi.

- Cũng không sao. Chỉ là chỗ này có chút đặc biệt.

- Đặc biệt à? Tao thấy cũng bình thường.

Hắn liếc mắt nhìn quanh đánh giá, có chút không tán thành.

- Mày chỉ cần suýt chết ở đây, mày sẽ cảm thấy đặc biệt hơn hẳn.

Khánh cười cười đáp lại hắn rồi quay người bước theo lớp mình vào trong để lại hắn ở đó không khỏi lạnh người vì cách nói chuyện kì lạ của bạn mình. Mất vài giây sau hắn mới hiểu được ẩn ý trong lời nói của Khánh nên liền đuổi theo đoàn người phía trước.

- Đây, mày nói thật đó hả? Là nơi này?

- Ừ, chính là nó. Vào sâu chút nữa sẽ có một bờ sông. Một đoạn ngắn sẽ tới thác nước.

Khánh nhận phân công của trưởng đoàn, bắt đầu công cuộc chuẩn bị nơi ở cho buổi tối trước khi cùng mọi người tham gia sinh hoạt. Dù cho trong lòng cậu có bao nhiêu cảm xúc kì lạ, nhưng cuối cùng thì Nhã Đan cũng không có ở đây, cậu vẫn nên tập trung vào công việc của mình thì hơn, Khánh nghĩ vậy. Nhưng hắn thì lại không cho là thế, nhìn thái độ nghiêm túc của Khánh, cuối cùng hắn cũng tin những gì cậu nói là thật. Lúc này thì tới hắn lo lắng cho cậu.

- Mày... sẽ ổn chứ?

- Bình thường. Tao lớn rồi, không có dễ chết như vậy nữa đâu.

Khánh nhìn hấn bằng ánh mắt kì lạ, trong lòng không khỏi nghi ngờ việc hấn cho rằng cậu sẽ dễ dàng bị nước cuốn đi như năm đó nữa chứ.

- Không, ý tao không phải là thế. Liệu mày có vì xúc động quá mà làm bậy bạ gì không?

- Tao còn tỉnh táo lắm.

Khánh ném cho hấn ánh mắt đầy khinh thường, không phải ai cũng vì một chút xúc động mà làm điều dại dột được, Khánh cũng thế. Cậu nhìn hấn đang nhìn mình với ánh mắt tựa như không thể nào tin tưởng liền bất mãn ném chiếc lều đang được gấp lại trên tay vào người hấn.

- Mày đi dựng lều đi, và đừng đoán mò nữa.

Cách đó không xa, tại khu vực của học sinh lớp 11 bọn nó đã sớm hoàn thành việc chuẩn bị lều và sắp xếp hành lí. Trong khi nó và Minh đều khá hứng thú về lịch trình tiếp theo của bọn họ thì Phương lại nhìn tờ giấy kín chữ trong tay đầy chán nản. Nhỏ thật sự đã bị địa điểm này làm cho ảnh hưởng rồi, chẳng thể nào vui vẻ được một chút dù cho xung quanh Phương là bạn bè của mình.

- Hai người ở lại nhé, tui cần đi đâu đó một chút. - Phương nói.

- Nếu mà có gì đó không ổn, bà phải kể cho tui tui nha. - Nó nhìn Phương đầy lo lắng. Nhỏ lại quay trở lại trạng thái của vài ngày trước nữa rồi.

- Không sao đâu. Xong rồi tui sẽ kể. Giờ có kể cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Hơn ai hết, Phương hiểu rõ được sự quan tâm của nó dành cho mình, nhưng chính nhỏ lúc này lại cảm thấy không ổn. Không ổn để làm bất cứ điều gì kể cả việc chia sẻ. Nhỏ nghĩ bản thân mình cần đi đâu đó một mình để ổn định lại cảm xúc của mình trước, rồi mới gặp lại nó và Minh sau.

- Nhưng lỡ bị lạc thì sao?

Minh nhìn Phương đầy lo lắng. Trong ba người, Minh luôn là người cẩn thận và để ý đến những điều nhỏ nhặt nhất.

Phương có chút bất ngờ trước câu hỏi của Minh, tuy đây là một câu hỏi khá bình thường nhưng chỉ là Phương chưa bao giờ nghĩ đến. Nơi này, nhỏ nghĩ rằng mình chưa bao giờ quên mọi bước đi và con đường tại đây.

- À à, không sao đâu. Không lạc nổi.

- Thôi cứ cầm theo cho chắc này.

Minh nói rồi đưa cho Phương sơ đồ của khu du lịch này. Phương cũng không giải thích gì thêm nữa ngoài lời cảm ơn.

- Nhớ quay lại trước giờ ăn trưa nhé. - Nó nói.

- Ừ, tui nhớ rồi. Đi nhé.

Sau khi rời khỏi khu vực tập trung, Phương đi qua một vài khu nhà nghỉ với nhiều phong cách khác nhau. Thật ra hiện tại Phương cũng không nhớ rõ vị trí của dòng sông năm đó nữa vì kiến trúc nơi này đã thay đổi rất nhiều. Người ta đã khai thác thiên nhiên nhiều hơn, xây dựng thêm cũng như phá bỏ bớt đi nhiều khu nhà. Nhưng chung quy nó vẫn không thay đổi về mặt diện tích. Dù năm đó là lần duy nhất nhỏ đến nơi này, nhưng bởi vì những kí ức đường như mãi mãi không thể nào quên được ấy lại khiến Phương vẫn còn nhớ rất rõ từng con đường dù nó đã thay đổi đến mức nào đi nữa.

Sau một dãy nhà là một khu rừng nhỏ với đường đi khá dốc, từ xa Phương đã nghe thấy tiếng nước chảy. Biết rằng mình đã đi đúng hướng, Phương liền nhanh chóng chạy về phía trước.

Từng bước chân đều khiến Phương nhớ lại mọi chuyện khi đó, cũng là con đường này khi Phương tò mò đi tìm kiếm mọi thứ xung quanh. Phương nhớ rất rõ bản thân mình đã bước qua những gốc cây này, những hòn đá này, mọi thứ dường như chẳng hề thay đổi như khu vực bên ngoài, mọi thứ vẫn không thay đổi như rất lâu về trước. Chẳng bao lâu Phương đã thoát ra khỏi khu rừng và đến với bờ sông. Đã bao lâu rồi Phương không quay lại nơi này, ngay cả một lời từ biệt Phương cũng không nói với Đông Đăng. Chưa từng, thậm chí một chút thông tin nào khác cũng không có. Những gì cuối cùng trong trí nhớ của nhỏ là khi Đông Đăng đẩy được nhỏ lên tảng đá giữa sông và rồi bị cuốn đi theo dòng nước. Không còn một gì cả.

Trái tim Phương bắt chợt trở nên rất đau, nước mắt nhỏ từ từ rơi xuống. Trong mắt nhỏ lúc này là hình ảnh bản thân mình ngày bé vì tò mò mà bước xuống nước, rồi vì độ sâu quá lớn mà hụt chân té ngã. Và rồi Đông Đăng xuất hiện, cứu sống nhỏ và bị nước cuốn trôi đi. Đó là những gì mà Phương chẳng thể nào quên. Trong suốt nhiều năm, đoạn kí ức đó đã bị nhỏ cố tình lãng quên nhưng lúc này thì không thể. Tất cả hiện lên một cách rõ ràng nhất.

Như bị thôi miên, Phương bước xuống nước. Mực nước vẫn cao hơn với những gì nhỏ đoán, nhưng vì Phương đã lớn nên mực nước chỉ dâng lên ngang thắt lưng một chút. Phương nhìn chăm chăm vào tảng đá ở giữa dòng sông, nơi mà Phương cho là Đông Đăng vẫn ở đó. Người mà ngay cả một lời cảm ơn, một lời xin lỗi nhỏ vẫn chưa kịp nói ra thì cậu đã đi mất rồi. Trong mắt Phương lúc này chỉ có hình ảnh của cậu bé năm ấy, người mà lần cuối cùng nhỏ nhìn thấy là ở nơi này.

- Đông Đăng, Đông Đăng, đợi mình.

Phương càng tiến về phía trước, dòng nước càng mạnh hơn như muốn kéo Phương theo dòng chảy của mình. Phương gắng gượng, dù cho vô cùng khó khăn nhưng nhỏ vẫn cố gắng. Chỉ cần có thể đến nơi đó là được. Tình hình ngày càng trở nên khó khăn hơn, Phương bất ngờ bước hụt chân, nhỏ chur bị trượt sang một bên theo dòng nước. Lần này không chỉ là kỉ ức, mà cả cảm giác năm đó hoàn toàn đã quay về, nhỏ hoảng loạn cố tìm một nơi nào đó để bám vào nhưng hoàn toàn bất lực. Xung quanh Phương ngoài những hòn đá trơn trượt thì không còn bất cứ điều gì nữa.

Phương đã biết bơi, nên đại khái có thể nín thở một lúc trong dòng nước này nhưng nhỏ lại không đủ sức để thoát khỏi dòng nước. Phương cảm thấy mình đang bị dòng nước kéo đi rất nhanh, cơ thể nhỏ suýt qua những hòn đá lớn, vừa đau vừa sợ. Bỗng nhiên Phương bắt đầu hiểu được một phần nào đó tình trạng của Đông Đăng năm đó, cậu cũng trải qua những đau đớn này khi bị nước cuốn đi, chỉ vì cứu nhỏ. Phương cảm thấy chính mình dường như đã không thể chịu đựng được nữa, một ít đường khí cuối cùng dần cạn.

Trong lúc tuyệt vọng nhất, Phương cảm thấy cơ thể mình được một ai đó ôm lấy và kéo lên khỏi mặt nước. Dù rất mệt, rất đau, dù rất muốn ngắt đi nhưng Phương vẫn muốn được nhìn thấy ai đã cứu mình. Là Đông Đăng phải không? Có phải là cậu ấy hay không? Tại sao mọi thứ lại quen thuộc đến vậy? Nhưng Đông Đăng đã không còn nữa rồi mà. Một phút giây nào đó Phương đã nghĩ mọi thứ là một giấc mơ, hoặc là mình đang chết nên mới được gặp Đông Đăng chăng?

Phương cố gắng mở mắt, hình ảnh của người phía trước khiến nhỏ sực tỉnh, đây là sự thật, không phải là một giấc mơ nào cả. Vì đang ôm nhỏ là Khánh, mà không phải là Đông Đăng. Điều này khiến Phương như thoát ra khỏi giấc mộng của mình, cũng là lúc nhỏ nhận ra mình đang là gánh nặng cho Khánh, rồi mọi chuyện sẽ lại tiếp tục như lúc trước, rồi sẽ lại có một người khác mất mạng nữa. Phương không muốn thêm một ai nữa cả. Khánh rất tốt với nhỏ, nhỏ cũng rất quý cậu, nên nhỏ lại càng không muốn điều này xảy ra.

Khánh siết chặt một nhánh rễ cây lớn từ bờ sông, cố gắng kéo Phương vào bờ trước. Thế nhưng cậu lại bắt đầu cảm thấy Phương dần thả lỏng người, không cố gắng bám vào mình nữa. Khánh bỗng dưng hoảng sợ, Phương đang cố gắng thoát ra, nhỏ không muốn bám vào cậu nữa. Dù Khánh đang cố gắng gồng người giữ Phương lại nhưng vẫn không được.

- Em đang làm gì vậy? KHÔNG ĐƯỢC!

Khánh quát lớn, xung quanh là tiếng nước chảy, Phương không nghe rõ nhưng vẫn có thể đoán được. Ở trong hoàn cảnh này, bất kì ai cũng có một khát vọng sống mãnh liệt, cũng sẽ bám víu vào một cái gì đó mà mình có thể níu giữ được. Chỉ mới lúc này thôi, Phương cũng đã như vậy, nhưng mà bây giờ nhỏ lại không muốn như thế nữa. Cũng chỉ loại bản năng sinh tồn này mà Đông Đăng chết, Phương không muốn mình lại hại thêm bất kì một ai nữa nên liền buông tay.

Khánh nhìn Phương vẫn không thay đổi, liền quyết định dứt điểm chuyện này trước khi Phương hoàn toàn buông tay và cậu không thể giữ lại được nữa. Khánh thả tay ra khỏi rễ cây, chân bám trụ dưới những viên đá gồ gề. Khánh dùng hết sức lực kéo lấy Phương đẩy về phía bờ rồi hét lớn:

- Bám lấy rễ cây, nhanh lên.

Phượng bị giật mình bởi giọng nói của Khánh, liền nhanh chóng nắm lấy rễ cây, ngay đoạn này nước cũng đã cạn nên nhỏ đã hoàn toàn an toàn. Nhưng Khánh thì không như thế, cậu bị kéo về phía sau, trôi ra khá xa bờ. Phương lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo, nhỏ hoảng loạn nhìn về phía xa, nơi Khánh đang khá chật vật với dòng nước siết.

- Anh Khánh...

- Ở đó!

Khánh dùng một giọng điệu ra lệnh mà hô lên, dù cho cậu cũng không chắc lắm liệu Phương có nghe được hay không. Cậu vẫn có thể kiểm soát được tình hình, mọi thứ không tệ như những gì Phương nhìn thấy. Không ai có thể mắc cùng một sai lầm đến hai lần. Trong nhiều năm qua, Khánh đã luyện tập khá nhiều trong những tình huống như thế này, nên chuyện này không thể làm ảnh hưởng đến cậu. Chỉ sợ là cô nàng kia vì hoảng sợ mà lại ngã xuống thì e là cậu sẽ không thể nào giải quyết nổi.

Rất may mắn cho Khánh là Phương đã không thật sự làm như vậy. Nhỏ cũng hiểu rằng nếu như mình không an toàn thì Khánh lại càng nguy hiểm hơn nữa.

Dù dòng nước rất mạnh, nhưng với một khoảng thời gian dài luyện tập thì cuối cùng Khánh cũng an toàn trở lại. Ngay khi vừa lên bờ cậu liền ngã xuống bãi cỏ. Toàn thân cậu như bị hút cạn sức lực. Phương ngồi cạnh bên Khánh nhìn cậu thờ phào nhẹ nhõm. May mà Khánh không sao cả, may mà mọi thứ thật sự đã không lặp lại. Nhỏ thật sự biết ơn rất nhiều.

Khánh nằm vật ra đất thở hồng hộc, cậu muốn hỏi Phương rất nhiều, rất nhiều nhưng mà lại không thể cất tiếng được vì quá mệt mỏi. Thật kinh khủng, dòng nước đó dường như chẳng có chút thay đổi gì. Có khi còn hung dữ hơn lúc trước, đây là điều duy nhất Khánh nghĩ lúc này. Thậm chí cậu đã quên mất những gì đã xảy ra trước khi cậu lao xuống dòng sông đó, là khi nghe thấy thấp thoáng ai đó gọi tên mình, dù chỉ là rất nhỏ. Là chính cái tên mà lâu rồi cậu không được nghe. Là cảm giác hoảng sợ đến tột cùng khi người vừa gọi tên cậu, lại ngã xuống nước như Nhã Đan năm ấy.

Khánh mệt đến mức quên hết những gì mình đang suy nghĩ, đang lo lắng, đang xúc động, Phương ngồi bên cạnh Khánh không nói gì. Dù cho nhỏ cũng không khá hơn Khánh là bao nhưng lúc này trong nhỏ là hàng ngàn suy nghĩ khác nhau. Khánh rất giống Đông Đăng, tại sao đến bây giờ nhỏ mới nhận ra. Nhưng cũng không phải, dù sao vẫn chỉ là giống. Có khi điều này là do trong lòng Phương đang có sự ngộ nhận, tự nhận Khánh là Đông Đăng chăng.

- Em xin lỗi.

Phuong nhìn Khánh một lúc, cho tới khi cậu ổn định lại nhịp thở của mình thì liền cất tiếng.

- Vì sao? - Khánh đặt tay lên trán, một phần để che đi ánh nắng, một phần vì cậu có chút buồn ngủ.

- Vì làm phiền tới anh, làm cho anh gặp nguy hiểm.

- Không, ý anh là vì sao em lại xuống đó?

- Em..

Phuong áp ứng, nhờ thật sự không biết phải giải thích cho Khánh như thế nào. Vì tất cả chỉ là một hành động đại dột nhất thời mà thôi.

- Thôi, anh ngủ một lúc đây. Em hãy suy nghĩ câu trả lời của mình đi.

Khánh nói rồi nhắm mắt và chìm vào giấc ngủ ngay lập tức. Hôm nay thời tiết tương đối đẹp nên cũng không vấn đề gì nếu cậu cứ nằm trực tiếp ở đó để ngủ. Phuong thì lại không thể thoải mái như vậy được. Nhìn về dòng sông phía trước, dần dần nhận thức ra được hậu quả hành động vừa rồi của mình. Suýt nữa thì nhỏ đã liên lụy đến chính mình và người khác rồi. Nhưng những chuyện quá khứ đó, nhỏ vẫn không thể buông bỏ được. Nhất là khi nhỏ thậm chí còn không có một cơ hội nói một lời cuối cùng với Đông Đăng.

- Đông Đăng, cảm ơn và xin lỗi.

Trong giấc ngủ của mình, một lần nữa, Khánh đã nghe thấy loáng thoáng có ai đó gọi tên mình. Nhưng cậu lại không thể tỉnh giấc ngay lập tức vì quá kiệt sức nhưng cũng đã tỉnh táo hơn vài phần. Và rồi giọng nói đó lại tiếp tục.

- Em sẽ kể cho anh nghe vì sao em lại nhảy xuống sông. Thật ra trước đây mọi người vẫn gọi em là Nhã Đan, lúc nhỏ em có một người bạn rất thân, rất tốt với em. Người mà vô cùng quan trọng. Cậu ấy tên là Đông Đăng. Cậu ấy từng vì cứu em mà mất, ngay lại dòng sông này. Em còn chưa nói lời cảm ơn với cậu ấy, cũng không thể nói lời xin lỗi. Em chỉ là nhìn thấy Đông Đăng ở đó, và em muốn xuống gặp cậu ấy mà thôi.

Phuong biết rằng mình sẽ không thể nào kể cho Khánh lý do của mình một cách tự nhiên nên đành nhân lúc cậu ngủ để nói ra. Hoặc có thể xem như là một cách luyện tập trước.

Khánh không thể chìm vào giấc ngủ lâu hơn nữa. Vì đã có một cái tên vô cùng đặc biệt được nhắc đến. Nhã Đan, một cái tên còn khiến cậu tỉnh táo hơn gấp trăm lần tên của mình. Khánh đã đủ tỉnh táo để nghe hết những gì Phuong nói. Thoạt đầu, cậu còn có chút nghi ngờ và không tin, vì mọi chuyện dường như quá trùng hợp, mọi thứ dường như đến với cậu quá dễ dàng. Nhưng thật sự mọi thứ đều trùng khớp, ngay cả cậu cũng đã từng nghi ngờ.

- Nhã Đan!

Khánh mở mắt nhìn Phuong chăm chăm rồi bất chợt gọi một cái tên đã cũ, nhưng lại rất thân quen với bọn họ.

- Sao anh biết cái tên này? - Phuong chưa hết sửng sốt vì Khánh đột ngột tỉnh giấc, thì lại bất ngờ vì thái độ của cậu lúc này.

- Anh biết, vì anh là Đông Đăng.

- Anh..

Lần này đến lượt Phuong bất ngờ. Nhỏ hít một hơi thật sâu, nhìn Khánh chăm chăm tựa như cậu đang nói điều gì đó rất kì lạ và vô lí, chắc chắn không thể xảy ra. Phuong đã từng nghĩ đến, nhưng chưa từng dám hy vọng. Vì với nhỏ, Đông Đăng đã mất rồi, không thể nào là Khánh nên đối với sự thật này nhỏ rất khó chấp nhận, không như Khánh, chỉ là đang tìm kiếm mà thôi.

- Đăng... không phải Đăng đã...

Phuong nhìn người đang ngồi đối diện mình, trong lòng cảm thấy dâng trào hy vọng. Dường như nó là thật, có vẻ đây chính là Đông Đăng. Cậu ấy không chết, cậu ấy vẫn còn sống, sống rất tốt và vẫn ở bên cạnh nhỏ mỗi ngày. Phuong không kiềm chế được liền rơi nước mắt, bỗng dưng trong mắt nhỏ lúc này, người con trai này bỗng dưng trở nên quen thuộc đến lạ thường. Tựa như là Đông Đăng của lúc trước.

Khi Phuong vẫn còn chìm trong xúc động, Khánh đã ôm chầm lấy nhỏ.

- Ủ, Đăng vẫn ở đây, vẫn còn sống mà.

- Thật mà đúng không?

- Là thật, đừng buồn, đừng khóc nữa. Mọi chuyện tốt rồi.

Trong vòng tay Khánh, Phuong khẽ mỉm cười. Cuối cùng vẫn là Khánh đã cứu nhỏ, vẫn là Đông Đăng. Thật may là nhỏ đã không hoàn toàn buông tay, nếu không bây giờ cả hai đã không còn cơ hội gặp lại nữa. Nhỏ cũng không biết rõ ràng tình cảm của mình là gì, chỉ biết rằng nhỏ rất vui, rất hạnh phúc. Khánh cũng vậy, đây chính là sự xác nhận hoàn hảo nhất, dù cho nó có một chút mạo hiểm và mệt mỏi nhưng đổi lại cậu đã có thể tìm lại được Nhã Đan

của mình. Và Khánh chắc chắn một điều rằng Đông Đăng sẽ không đánh mất Nhã Đan một lần nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Đến gần trưa, Khánh và Phương mới ý thức được đã đến lúc mình cần phải quay về lại khu vực tập trung, nếu không thì sẽ khiến mọi người lo lắng, nhất là những người bạn của họ.

Dù không ai trực tiếp nói ra, nhưng bất cứ ai trong bọn họ đều hiểu rằng mối quan hệ hiện tại của cả hai đã thay đổi nhiều lắm, không đơn giản chỉ là một vài lần nói chuyện và một ít quen biết như lúc trước nữa. Không cần một lời tỏ tình chính thức, nhưng tất cả những gì bọn họ vừa trải qua cũng đủ để cho bọn họ biết rằng tất cả những lời nói, hình thức đều không quan trọng, chỉ cần còn được nhìn thấy người còn lại bên cạnh mình là đủ rồi.

Trong lúc đi bộ trong rừng, Khánh liền suy nghĩ đến một vấn đề, tuy rất khó để nói ra, nhưng cậu nghĩ là mình nên hỏi ý Phương.

- Em muốn công khai không?

- Hà, công khai? Công khai chuyện gì?

Thoạt đầu Phương có chút bất ngờ, nên nhất thời không hiểu ý Khánh. Sau đó nhỏ liền nhanh chóng hiểu được Khánh đang đề cập đến chuyện gì thì không khỏi ấp úng.

- Cái này thì tùy anh thôi. Nhưng mà trước đó hãy nói với em trước.

- Vì sao thế?

- Chỉ là làm một số chuyện để tránh phiền phức. Anh nghĩ với danh tiếng của anh, em sẽ yên thân hả? - Phương nửa đùa nửa thật nói.

- Anh là người bình thường mà.

- Không, không bình thường chút nào đâu.

Khánh dù khá bất mãn nhưng cũng không hoàn toàn phủ nhận điều này. Khánh biết dù xung quanh mình không có những người quá khích như Yến Chi nhưng mà có lẽ cũng sẽ khá phiền phức cho Phương nếu như chuyện này thật sự công bố ra bên ngoài. Thật sự thì cũng chẳng sao cả, Khánh tin rằng với khả năng của mình, những kẻ khác đừng hy vọng lại gần Phương nửa bước, nhưng mà cậu sẽ nghe theo ý muốn của nhỏ.

- Thế em định làm gì?

Khánh nghĩ rằng mình đoán được rằng Phương muốn làm gì, một vài hành động nào đó liên quan tới gia thế thật sự của nhỏ. Nhưng mà Khánh cũng không chắc chắn lắm nên liền hỏi.

- Để cho họ biết một số thứ cần biết thôi.

Khánh nắm tay Phương, dắt nhỏ qua những đoạn đường khó đi và nhiều cành cây khô chắn ngang. Rồi Khánh chợt nhớ đến những lần mình thất bại trong việc tìm kiếm thông tin của Phương, quả nhiên Phương thật sự cố tình giấu thông tin của mình trên hệ thống của trường.

- Em cũng là người trong hội học sinh đúng không?

- Không đúng đâu. Em chưa từng là người trong hội học sinh mà. - Phương đáp.

- À, nhưng mà em vẫn có tên.

- Đúng vậy, sao anh biết? Em nghĩ nó đã được ẩn đi rồi.

- Quả thật nó đã bị ẩn. Anh đã từng tìm mọi thứ về em, nhưng tìm không thấy. Còn lại là anh đoán.

Phương chưa từng nghĩ tới chuyện này, nhỏ không nghĩ rằng Khánh sẽ tìm hiểu mọi thứ về mình trước đó. Nhỏ chỉ nghĩ mọi chuyện hôm nay đều là sự trùng hợp, một điều vô tình xảy ra khiến bọn họ nhận ra nhau mà thôi.

- Vậy anh biết em là ai trong những người còn lại không?

Số người còn lại quá nhiều, Khánh không thể nào nhớ nổi thông tin về từng gia đình để đoán. Nên đành thành thật lắc đầu.

- Tập đoàn giải trí P.P. Em cũng không muốn ản danh đâu. Mà anh biết đó, liên quan đến giới giải trí không bao giờ là điều tốt đẹp. Nhưng mà để tránh cho mọi người bàn tán quá nhiều và điều tra này nọ thì có lẽ em sẽ không ản nữa.

- Anh không quan tâm đâu. Mặc kệ bọn họ.

- Đúng vậy, mặc kệ bọn họ. Chỉ cần chúng ta ở bên nhau là được rồi.

Tối giờ ăn trưa, khi mọi người cùng nhau bận rộn cho bữa tiệc nướng thì Khánh và Phuong cùng lúc xuất hiện, dù rằng họ đi từ hai hướng khác nhau nhưng lại cùng chung một trạng thái nên không khỏi khiến cho mọi người xung quanh cảm thấy kì lạ. Nhất là đối với bọn nó và hần. Hần nhìn Khánh vui vẻ bước đến bên cạnh mình bằng một thái độ lạc quan đến kì lạ, thậm chí hần đã nhầm lẫn rằng người mình vừa gặp vài tiếng trước và người đang đứng ở đây là hai người hoàn toàn khác nhau.

Hần dừng việc chuẩn bị bếp than, nhìn Khánh đầy dò hỏi:

- Mày mới đi đâu về đây? Nhìn tươi tỉnh hẳn lên. Tóc lại còn ướt. Chẳng lẽ mày mới nhảy sông tự tử tìm lại cảm giác ngày xưa?

Nghe được vài câu đầu, Khánh còn tâm đắc lắm. Cho đến khi hần đặt câu hỏi, cậu đã chính thức bị hần làm cho tức chết. Hình như càng ngày trình độ nói xéo người khác của hần càng tăng lên thì phải. Lại còn áp dụng cho cậu nữa, điều này thật đáng chết mà. Nhưng dù sao hôm nay cũng là một ngày tuyệt vời với Khánh, nên cậu quyết định sẽ không hơn thua cùng hần nữa.

- Nếu mà tao muốn tự tử thì bây giờ mày không còn thấy tao đâu.

Khánh bước đến bên cạnh hần, giật lấy những gì hần đang cầm trên tay và tham gia vào công cuộc chuẩn bị nhóm lửa.

- Mà trưa nay ăn kiểu này à? Tiệc nướng? - Khánh đổi chủ đề.

- Ủ, đúng rồi. Tao không chuộng ăn uống kiểu này lắm, nhưng mà trường muốn làm một cái gì đó mới mẻ.

- Ôi, thật là mới mẻ.

Khánh nhìn sang một vài khối lớp đã chuẩn bị xong và bắt đầu nướng thức ăn. Đó là một khung cảnh hỗn loạn hơn bao giờ hết. Vì lò nướng không nhiều lắm, nhưng mà số học sinh lại đông nên mọi người đang vây lấy lò nướng và giành nhau thức ăn.

- Thật chẳng ra làm sao cả. - Hần bắt mồm làm bầm.

Một lúc sau, hần và Khánh cũng chuẩn bị xong và mọi người bắt đầu nướng thức ăn. Quả thật hần và Khánh đoán không sai, hệt như lớp bên cạnh, mọi thứ lại diễn ra trong trạng thái hỗn loạn vô cùng với những người miệt mài nướng đồ ăn, một số khác nhân cơ hội chen vào lấy thức ăn và có những người không thể nào chen vào nên đành nhìn đói. Hần và Khánh bị bao vây trong đoàn người cùng khối bếp đã sớm mất kiên nhẫn. Bọn hần cũng đói, nhưng vẫn còn phải phục vụ những người xung quanh nữa.

Được chừng 30 phút, khi một vài kẻ vẫn liên tục vào giành lấy thức ăn, Khánh có chút lơ đãng nhích người lên phía trước, dùng ưu thế chiều cao của mình quan sát xung quanh bên ngoài vòng tròn ở ngoài đám đông. Lúc này bọn nó đang đứng cùng nhau ở một vị trí cách đó không xa nói chuyện phiếm và dường như không có ý định chen vào đám đông giành giật thức ăn cho riêng mình. Thấy thế, Khánh liền lo lắng cho Phuong, e rằng cứ như vậy thì nhỏ sẽ nhìn đói mất thôi. Khánh suy nghĩ một lúc rồi huyếch vai hần.

- Đây, chúng ta đổi chiến thuật đi.

- Trước đó chúng ta có chiến thuật à?

Hần bật cười, cố gắng không nổi điên mà quát thẳng vào một nam sinh vừa chen vào lấy đi một xiên thịt hần đã chặt vụn mà nướng. Trong đầu Khánh lúc này chỉ có Phuong nên đã sớm không còn nổi giận với những con người vô ý thức xung quanh mình nữa.

- Nếu cứ như thế này, tới tới cũng không đến lượt chúng ta ăn. Tao nói mày nghe. Bây giờ tao với mày nướng thêm mấy phần nữa rồi nhanh tay giấu đi. Mày nướng xong chuyển cho tao, tao để riêng ra. Nhiều nhiều rồi mang sang lớp bên kia ăn chung với tụi nó.

- Tụi nó? Ý mày là ai?

- Thì bên lớp 11 đó. Oan gia của mày chứ ai nữa. Tao thấy tụi nó cũng không có chen vào được.

- Mày đang muốn gặp cô bé kia thì nói đại đi.

- Ủ thì là vậy mà. Bộ mày không muốn gặp người của mày hả?

Bị Khánh nói trúng tâm tư, hần có chút bối rối, nhưng lại không để cho những người khác ngoài Khánh biết được điều đó. Nhận ra những điều Khánh nói là vô cùng có lí nên hần liền gật đầu.

Cả hai hợp tác ăn ý với nhau nên chẳng mấy chốc phần ăn của hấn và Khánh đã nhiều lên. Tới khi cảm thấy đã hài lòng, hấn với Khánh liền dừng lại và tìm cách né ra khỏi đám đông. Cùng lúc này ở một vị trí khác, Phuong đang chán nản nhìn vào bên trong đám đông đang vây kín những lò nướng, xung quanh là không khí nóng hừng hực của ngày hè. Thời tiết tệ hại cộng thêm hình thức ăn uống kiểu này liền khiến tụi nó không khỏi khó chịu.

- Tui muốn ăn quá. - Phuong thở dài nhìn nó.

- Ừ biết sao được. Chỉ là chúng ta không đủ mặt dày như bọn họ mà chen vào lấy thôi.

Nó dựa vào gốc cây lớn, trên tay là chiếc quạt điện nhỏ, đủ để xua tan đi cơn nóng tạm thời.

- Không hiểu vì sao trường nghĩ ra được cái trò nhảm nhí này nữa. Không biết ở đây có nhà bếp không nhỉ, chúng ta lấy thêm tiền vào đó ăn một bữa là xong.

Mình đã không đủ kiên nhẫn trong việc nhìn một nhóm người chen lấn nhau để giành giật thức ăn đó nữa. Thật ra thì đồ ăn thì rất nhiều, nhưng vì quá ít lò nướng nên mọi người mới phải chen chúc với nhau.

Thật ra ý kiến của Minh vô cùng thực tế và là cách tốt nhất vào lúc này, nhưng Phuong lại khá thích không khí như thế này nên có chút chần chờ.

- Nhưng mà liệu có không? Lúc nãy mình đi hết chỗ này rồi. Không thấy cái nào hết.

- Không cần đi tìm đâu, đi ăn chung với tụi anh nè.

Ngay lúc này thì Khánh bước đến trước mặt Phuong kèm theo những gì mà cậu đã chuẩn bị sẵn. Hấn cũng đi cùng với Khánh, nhưng lại cảm thấy có chút gượng gạo, không biết phải nói chuyện này với nó như thế nào. Có lẽ lần này hấn nên dựa vào việc đi chung với Khánh rồi.

Nó nhìn sự thân thiết bất thường của Khánh và Phuong, không khỏi cảm thấy nghi ngờ. Mọi quan hệ của hai người này ở mức khá tốt, không thù ghét như nó và hấn, nhưng dường như cũng sẽ không thân thiết như lúc này chứ. So với nó, Minh còn tình mật hơn, nhờ biết là Khánh và Phuong đang có gì đó đặc biệt với nhau. Còn hấn thì có lẽ đang muốn mở lời rủ nó đi chung, nhưng có lẽ đang không biết nói như thế nào. Minh nhìn những gì trên tay Khánh và hấn là đủ hiểu. Nếu như vậy thì chỉ còn lại mỗi nhỏ thôi, Minh cảm thấy trong lòng có chút lạc lõng nhưng lại không thể hiện nó ra ngoài.

- Ừa sao mọi người có được nhiều thức ăn thế?

Lời nói của Phuong vô tình phá tan không khí ngưng ngừng đang vây quanh, hấn cũng trở nên tự nhiên hơn hấn.

- Cái này là một bí mật. - Khánh nháy mắt. Đáp lại cậu là ánh mắt đầy khinh bỉ từ hấn.

- Bây giờ chúng ta tìm một địa điểm nào thoáng hơn một chút để ăn đi. - Hấn nói, không quên nhìn sang nó một lúc.

- Cũng được đó. - Nó gật đầu. Vì ác cảm của dành cho hấn đã sớm không còn nhiều nữa, nên bây giờ nó đã cảm thấy thoải mái hơn khi đi cùng hấn rồi. Dù cho điều này thỉnh thoảng cũng gây ra một ít phiền phức.

Trong lúc Khánh và Phuong, hai người hiểu khá rõ địa điểm nơi này đang tìm kiếm một nơi nào đó thoáng mát ít người thì nó lặng lẽ bước đến bên cạnh hấn, nhìn xuống cánh tay tuy đã không còn băng bó nhưng vẫn còn dán thuốc giảm đau của hấn mà hỏi:

- Tay anh sao rồi?

Được nó quan tâm như vậy, trong lòng hấn rất vui, chỉ tiếc không thể trực tiếp biểu lộ ra ngoài.

- Không sao, hết đau rồi.

- Thật không?

- Thật mà. Nhìn nè.

Nói rồi hấn vung tay lên cho nó kiểm tra. Thật ra cánh tay vẫn còn một chút ê ẩm, nhưng đối với hấn thì lại không có vấn đề gì, lại không muốn làm cho nó lo lắng. Nó nhìn hấn một lúc, xem như tạm thời tin tưởng nên không hỏi thêm gì nữa.

Mình không thích cảm giác hiện tại cho lắm, khi Phuong đã có Khánh, còn nó đã có hấn. Liệu nhỏ đi theo sẽ không làm phiền bọn họ chứ, Minh tự hỏi. Đây cũng là một trong những điều nhỏ lo lắng nhất, một phần trong những chuyện khiến Minh cảm thấy vô cùng tồi tệ, đó là cảm giác bản thân mình chính là người thừa trong một nhóm. Lúc này nhỏ rời đi vẫn còn kịp, liệu nhỏ có nên làm như thế không? Minh rất phân vân.

Bỗng nhiên Minh cảm thấy hai bên vai của mình hơi nặng, nhỏ nhú mày nhìn sang liền bắt gặp Trí đã đứng bên cạnh mình từ bao giờ và cậu đang khoác vai nhỏ khá thân mật. Minh có chút bất ngờ, nhưng cũng không đẩy Trí ra. Dựa theo những gì Minh biết về Trí chỉ trong vài ngày gần đây cũng đủ cho nhỏ chắc chắn rằng Trí sẽ không vô cớ làm những điều này.

- Đang nghĩ gì thế? - Trí hỏi đồng thời đặt vào tay Minh một xiên thịt còn nóng.

- Nghĩ bằng quơ thôi, cảm ơn nhé.

Mình nhìn sang bên cạnh, quả nhiên Quang đang tiến về phía này. Và có vẻ cậu không có ý định dừng lại. Trí nhìn theo ánh mắt của Minh, khẽ nhếch môi. Vẫn không có ý định dừng lại à.

- Giải quyết xong rồi chúng ta đi theo bọn họ tìm chỗ nào đó ăn trưa. - Trí nói.

- Mà cậu có quen biết bọn họ đâu. - Minh hoàn toàn phớt lờ sự xuất hiện của Quang, tiếp tục trò chuyện với Trí.

- Cũng có biết một chút. Nhưng không biết thì rồi sẽ biết mà. Có vẻ họ không ngại đâu.

Trí nói rồi nhìn sang nó và hần, hai người duy nhất đang nhìn cậu với ánh mắt bất thường. Hần thì cũng chỉ là một thái độ bất ngờ nhưng lại không cảm thấy có gì đặc biệt. Nhưng với nó, là một sự hoang mang và cảnh cáo. Trí hiểu suy nghĩ của nó. Quả là khiến cho nó lo lắng rồi, chính xác là lo lắng cho Minh thì đúng hơn. Có lẽ nó đang lo rằng cậu đang làm gì bạn thân của nó nữa đây mà.

Ngoài dự đoán của Trí, Quang dù đã nhìn thấy Trí nhưng vẫn tiếp tục đến gặp Minh. Điều này khiến cậu vô cùng ngạc nhiên vì sự kiên trì của thằng nhóc này.

- Chị ơi, chị tới kia ăn cùng với lớp em đi. - Quang nói.

Trí nhìn xung quanh, có vẻ cảnh này đã thu hút một vài ánh mắt của những con người thích xem chuyện thị phi rồi. Dù sao thì Quang cũng không phải là một nhân vật vô danh cho lắm, lại thêm cả sự xuất hiện cùng lúc của Trí, hần và Khánh ở đây nữa. Được lắm, cậu sẽ làm cho rõ ràng chuyện này, để tránh cho sau này mối quan hệ của cậu và Minh bị người này ảnh hưởng, dù cho nó là thật hay giả đi chăng nữa.

- Ở đây có tôi lo rồi, không cần tới cậu đâu. - Trí lịch sự nhắc nhở, tay vẫn khoác lên vai Minh đầy ắp ý.

Xung quanh bắt đầu vang lên những âm thanh xì xào bàn tán, chuyện Quang theo đuổi Minh vẫn có một vài người biết, đó cũng không phải là bí mật gì. Chính Minh cũng đã từng bị một vài cô bé lớp 10 làm phiền một lần cách đây không lâu. Nhưng ngay lúc này, nhờ sự xuất hiện của Trí mà mọi chuyện trở nên thú vị hơn hẳn.

Quang dường như hoàn toàn phớt lờ lời nói của Trí vì vốn dĩ cậu vẫn không tin vào những gì Trí đã nói lúc trước. Quang cứ thế bước về phía trước một bước, với ý muốn kéo Minh đi. Nhưng Trí lại nhanh hơn bước lên phía trước chặn ngang trước mặt Minh.

- Cậu không thấy việc công khai làm phiền một cô gái trước mặt bạn trai của cô ấy là một việc vô cùng nhục cười à?

Cụm từ "bạn trai" này đã chính thức khiến cho mọi người xung quanh bùng nổ, âm thanh bàn tán ngày một to. Trong đó không ít người đang chỉ trích Quang, điều khiển cậu vô cùng mất mặt. Nhưng mà sự xuất hiện bất ngờ của Trí trong vài ngày nay là một điều vô cùng kì lạ, chắc chắn là do Minh muốn mượn cớ từ chối cậu mà thôi. Trong mắt Quang, Trí rất có thể là một người quen nào đó của Minh.

- Bạn trai? Bỗng dưng anh bắt ngờ xuất hiện xen ngang giữa chúng tôi. Anh có bằng chứng gì để nói rằng anh là bạn trai của chị ấy?

Lần này đến lượt Minh cảm thấy khó chịu, Quang càng ngày càng quá đáng. Dù cho Trí có thật sự là bạn trai của nhỏ hay không, cũng không liên quan đến cậu ta.

- Cậu ấy chính là bạn trai của chị, cần gì phải chứng minh? - Minh bất ngờ lên tiếng sau một lúc im lặng. Điều này khiến cho Quang cứng miệng, nhưng lại khiến Trí mừng thầm trong lòng.

- Cậu biết Minh bao lâu rồi? - Trí bắt chọt hỏi.

- Từ đầu năm học, từ khi chị ấy vừa chuyển đến.

- Vậy cậu có nắm rõ sau giờ học Minh đi tới đâu và làm những gì không? Cậu có biết rằng vào sinh nhật của Minh, ngày 26/11, Minh đã tới sân đua X lúc 9 giờ đêm, nơi lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Sau đó vào ngày 4/12 tôi chính thức làm quen Minh. Một tháng sau 4/1 thì chúng tôi quen nhau. Tới hôm nay cũng đã gần 4 tháng rồi. Những điều này đều diễn ra ngoài giờ học, cậu chắc là mình nắm hết được chứ?

Trí đặt hai tay vào trong túi quần thể thao, ung dung nhìn người con trai thấp hơn mình một đoạn đang rơi vào trạng thái lúng túng. Nhìn thái độ của Trí lúc này, không ai nghĩ rằng Trí đang nói dối. Vì thái độ của cậu vô cùng chắc chắn và chỉ là đang tường thuật lại mọi chuyện. Lúc này ngoài mọi người đang bất ngờ vì trí nhớ của Trí, vì câu chuyện của bọn họ và cả bộ dáng mất mặt của Quang thì chỉ có Minh và nó đang rơi vào trạng thái hoang mang.

Điều làm Minh bất ngờ là Trí có thể nhớ được ngày sinh nhật của nhỏ. Vào những ngày cậu đọc tên hình như nhỏ cũng không ở kí túc xá. Mọi thứ quá thật đều vô cùng hợp lí, trừ chuyện bọn họ chưa từng gặp nhau mà thôi.

Nó nhìn Trí chằm chằm, lúc này nó biết Trí đang nói dối. Cảm giác của một người chị đã sống cùng với người này 17 năm cho nhỏ biết điều đó. Nó cũng biết khả năng logic và trí nhớ của Trí là một trong những điểm mạnh của cậu. Nó khiến cho cậu có thể sử dụng một vài sự kiện mà mình biết và kết hợp chúng lại với nhau tạo thành một câu chuyện lừa bịp hoàn hảo. Nó cũng sẽ không nhận ra nếu như không phải là chị em với người này. Có một điều Trí không biết, và những người khác cũng không biết, rằng khi cậu nói dối, thái độ của cậu lại trở nên tự tin hơn lúc bình thường. Như lúc này đây, ánh mắt cậu bình tĩnh nhìn vào thái độ ấp úng của Quang đầy tự mãn và đắc thắng, vì một lần nữa câu chuyện và tính logic của cậu đã chiến thắng.

Nếu như vậy thì mối quan hệ giữa Trí và Minh sẽ không giống như những gì mọi người đang thấy ở đây. Vậy tại sao Minh lại tựa như đồng ý. Nó có chút tò mò. Chỉ có duy nhất một điều mà nó có thể chắc chắn rằng Minh và Trí chỉ mới quen biết nhau gần đây mà thôi.

Hắn nhìn sang nó, bất gặp ánh mắt nó nhìn Trí không rời, trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu và bất mãn mà chính hắn cũng không nhận ra. Hắn muốn làm gì đó để nó không còn nhìn người kia nữa.

- Có lẽ mọi chuyện nên dừng lại ở đây thôi, nếu không người mất mặt sẽ là cậu đấy.

Trong bầu không khí vô cùng ngưng đọng, hắn bất ngờ lên tiếng. Xem như là cứu cho Quang ra khỏi tình huống này, cho cậu một đường lui. Một phần là để cắt ngang dòng suy nghĩ của nó. Không cho nó tập trung nhìn Trí nữa.

Ngay khi hắn vừa cất lời, Quang như tìm được một lối thoát. Cậu không nói gì nữa mà hăm hực bỏ đi, mọi người cũng dần dần tản ra, không còn vây quanh khu vực này nữa.

Nó và Phuong cũng không vội hỏi Minh về những gì xảy ra, vì bọn họ biết đêm nay chắc chắn mọi người cũng sẽ kể hết với nhau thôi. Sau khi tìm được một vị trí thích hợp để ăn trưa, mọi người liền đi trước, chỉ còn Trí và Minh đi bộ song song nhau ở phía sau.

- Công nhận thằng nhóc đó phiền thật nhỉ? Đến thế rồi vẫn không chịu bỏ. - Trí nói.

- Ủ, chính vì vậy nên mới dây dưa mãi đó. Nói hoài nó có chịu nghe đâu. Mà những gì cậu nói, tựa như chúng ta đã như thế thật vậy. Những ngày mà cậu đọc lên, tôi cũng không có ở kí túc xá nữa.

- À, cái này ở trong ghi chép của trường đua có ghi lại, tôi vô tình biết được thôi. Những trận cậu thắng. Nhưng mà thật ra lúc này muốn làm gì đó rõ ràng hơn để dứt điểm một lần. Nhưng mà nhớ ra rằng chưa hỏi ý cậu, nên là thôi vậy.

- Như thế là tốt lắm rồi. Xin lỗi vì đã kéo cậu vào phiền phức này.

Minh nói. Thật sự nhỏ không hy vọng Trí sẽ tiếp tục diễn trò với mình nữa. Vì chuyện này thật sự rất phiền phức, hơn nữa bây giờ cả trường cũng biết rồi, Trí cũng không có nhiều cơ hội để làm quen với một người nào đó mà cậu thật sự thích nữa. Nhưng Trí thì không nghĩ như thế, cả trường biết cũng tốt, nhân tiện cũng để trở nên thân thiết với Minh hơn. Thật là quá tốt cho cậu rồi.

- Không đâu. Là tôi nhảy vào trước mà. Sắp tới chắc phải diễn nhiều rồi đây.

- Ủ.

Chẳng mấy chốc, Minh và Trí đã đuổi kịp mọi người nên cả hai cũng không nói gì thêm nữa. Minh chợt có linh cảm rằng, chuyện này đã đi quá xa rồi. Nhưng mà chết tiệt thật, vì sao nhỏ lại không muốn quay đầu như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Sau bữa tối là khoảng thời gian sinh hoạt tự do. Học sinh toàn trường chia thành nhiều nhóm nhỏ. Một số đã đi ngủ sớm, một vài nhóm tụ tập chơi trò chơi ở khoảng sân lớn. Sau khi ăn tối, bỗng dưng nó lạc mắt Minh và Phuong. Đây là lần đầu tiên trong suốt cả chuyến đi bọn nó không đi cùng với nhau, điều này không khỏi khiến nó có một chút nào đó hụt hẫng và cô độc. Không khó để nó đoán được rất có thể Phuong đã đi với Khánh, câu chuyện của hai người họ không biết bằng cách nào đó đã được lan truyền trong nội bộ học sinh với tốc độ nhanh chóng chỉ trong một buổi chiều. Còn Minh, nó cũng mơ hồ cảm nhận có một điều gì đó khác thường ở Minh. Minh thật sự không thích không khí náo nhiệt này nên có lẽ đã lặng lẽ tránh sang một nơi khác. Về phần nó, nó cũng không biết mình có thích loại không khí này hay không.

Một người nào đó bất ngờ kéo tay nó tới một nhóm người khá đông đang tụ tập cạnh bên ngọn lửa trại được đốt ở giữa khoảng sân lớn. Dường như mọi người đang chuẩn bị tổ chức một trò chơi gì đó khá lớn. Nó không vội vàng từ chối sự lôi kéo của người bạn bên cạnh, mà thay vào đó là một chút tò mò vào trò chơi. Qua ánh lửa, nó nhìn thấy Yên Chi ngồi một bên của vòng tròn, bên cạnh là hắn. Nó nhìn thấy hai người đó ngồi cùng nhau, không hiểu vì sao lại muốn tránh đi. Nhưng người bạn nó lại kéo nó đến chỗ trống duy nhất bên cạnh hắn.

- Ngồi ở đây nè. - Người đó nói.

Trong mắt nó có một chút lưỡng lự, nhưng rồi nó nhìn một vòng tròn đã kín chỗ liền chấp nhận ngồi vào chỗ trống được sắp xếp. Vậy là lúc này hắn đang ngồi giữ nó và Yên Chi, một đội hình tương đối khó xử. Mọi người xung quanh dường như cũng nhận ra điều đó, có lẽ như đây là sự sắp xếp, hoặc chỉ là vô tình, nhưng khiến không khí xung quanh có chút gì đó kì lạ.

- Cô cũng chơi những trò này à? - Hắn quay sang hỏi nó.

Từ khi bị kéo vào trò chơi này, hắn thật sự chẳng nói với Yến Chi câu nào, hắn còn không hiểu vì sao cô ta lại đến ngồi cạnh hắn nữa. Hắn không thích điều này cho lắm. Nhưng từ khi nó xuất hiện, hắn liền cảm thấy vui vẻ hơn một chút.

- Bình thường mà. - Nó trả lời đơn giản, ánh mắt tập trung vào ngọn lửa lớn bên cạnh, tránh không nhìn hắn và Yến Chi.

Người quản trò sau khi ổn định đội hình liền vỗ tay mấy cái để thu hút sự chú ý của mọi người. Cậu ta là một nam sinh lớp 12, vô cùng năng động và vui vẻ, là một người vô cùng hứng thú với những trò chơi tập thể như thế này. Cậu ta đứng lên, bước vào giữa vòng tròn, mang theo trong tay một chai nước rỗng.

- Bây giờ chúng ta chơi trò Truth or Dare (Thật hay Thách) nha. Luật trò chơi đơn giản lắm. Đầu tiên mình sẽ xoay cái chai này, nếu cổ chai xoay về phía ai thì người đó buộc phải trả lời thật một câu hỏi của người xoay chai, nếu không muốn trả lời thì phải làm một thử thách cũng do người xoay chai đặt ra. Được không?

Đây là một trò chơi không mới, và cũng khá đơn giản nhưng rất nhiều người thích thú. Vì trong vòng tròn những người tham gia còn có hắn, một người mà ai cũng muốn hỏi ra một vài điều bí mật thú vị nào đó.

Trong tiếng reo hò đầy hào hứng của những người xung quanh, trò chơi liền được bắt đầu. Khi chơi trò này, nó cảm thấy có chút hồi hộp. Mấy vòng đầu, chai nước rỗng chưa bao giờ quay về hướng nó và hắn. Chỉ toàn là mọi người tự hỏi tự đáp cùng nhau. Ban đầu, khi mọi người vẫn còn ngại ngùng, những câu hỏi vô cùng đơn giản, nhưng về sau hầu hết là những câu hỏi khiến người khác không thể nào trả lời được. Nó nhìn chai nước rỗng đang quay, trong lòng không khỏi suy nghĩ vài chuyện. Nếu là nó, nó nên chọn Truth hay Dare. Cái nào cũng không ổn cả.

- Tôi cô rồi kia.

Giọng nói của hắn bất ngờ vang lên khiến nó giật mình, lúc này cổ chai đã xoay về hướng nó. Nó không khỏi than phiền cho sự may mắn của mình, vừa lo lắng thì lại liền dính đạn ngay.

- Em chọn cái nào? - Một nam sinh lớp 12 nhìn nó rồi hỏi.

Nó không biết nam sinh này, cậu ta cũng vậy. Nên nó nghĩ rằng cậu ta cũng không thật sự hỏi những câu khiến nó cảm thấy không thể trả lời, vì vậy nó liền chọn Truth.

- Truth đi. - Nó cười cười.

- Ừm, để nghĩ đã.

Nam sinh này học cùng lớp với hắn, cũng đã từng nghe qua một vài tai tiếng giữa hắn, Yến Chi và nó. Nhưng cậu lại không quan tâm quá nhiều để hỏi. Hơn nữa bản chất của cậu cũng khá hiền lành, không phải là người có thể đưa ra một câu hỏi gây khó xử. Cuối cùng, trong ánh mắt chờ mong của những người xung quanh, nam sinh đưa ra một câu hỏi gây thất vọng nặng nề.

- Giữa anh và Đạt, ai đẹp trai hơn?

Xung quanh có tiếng cười vang lên, một câu hỏi qua đơn giản, nhằm chán và không có một tí thách thức nào. Nam sinh họ cũng chỉ biết gãi đầu lúng túng, cậu cũng không nghĩ ra được câu nào khác, bởi vì căn bản cậu không thật sự thân thiết với nó mà.

Mọi người xua tay, họ không cần nghe cũng biết được câu trả lời. Không phải đơn giản mà hắn lại là hotboy trong trường, tất nhiên cũng phải có chút đẹp trai hơn những người khác rồi.

Trái lại với thái độ như thể biết trước đáp án của mọi người, hắn lại có chút mong chờ nhìn nó. Trong lòng không khỏi mong chờ nó sẽ chọn mình. Dù cho điều này có vẻ là một sự thật hiển nhiên, nhưng hắn lại cảm thấy có chút bồn chồn và hồi hộp.

Nó nhìn mọi người xung quanh một lượt, rồi dừng lại ở nam sinh kia, cười cười nói ra đáp án của mình.

- Anh đẹp trai hơn.

Lúc này trong mắt hắn không khỏi xuất hiện sự thất vọng, dù đây chỉ là một trò chơi nhỏ. Ngược lại, nam sinh kia lại vô cùng hào hứng và vui vẻ.

- Luật là phải nói thật mà. Sao lại nói dối chứ. - Một vài người bắt đầu nói.

- Đây mọi người đừng quá đáng với mình như vậy mà. - Nam sinh kia âm ỉ cãi lại.

- Không mà, em nói thật. - Nó lên tiếng. - Thẩm mỹ của mỗi người khác nhau, trong mắt em thì anh đẹp trai hơn.

- Đúng vậy, bọn họ không có gu thẩm mỹ. Câu này trả lời đúng rồi. Tới em!

Nam sinh kia vô cùng hài lòng với đáp án mình nhận được nên cũng không có gì bất mãn, và trò chơi cứ thế tiếp tục trong sự không phục của mọi người xung quanh, trong số đó tất nhiên liền có hắn. Nó cũng không ngờ mình qua câu hỏi này một cách dễ dàng như vậy. Dù sao trả lời như vậy cũng tốt, khiến cho nam sinh kia hào hứng, cũng không cần tạo thêm sát khí cho Yến Chi.

Nó cầm chai nước rỗng trên tay, cũng quay đại một vòng. Người tiếp theo là một nữ sinh lạ mặt, nó cũng đặt vài câu hỏi nào đó theo trào lưu của mọi người hiện tại. Rồi lại nhìn trò chơi tiếp tục. Qua mấy vòng sau, hần vẫn bình yên thoát nạn, nó có cảm giác như trò chơi này sẽ không bao giờ dừng lại nếu như hần không bị chọn ít nhất là một lần.

Sau gần hai giờ đồng hồ, cuối cùng hần cũng bị chọn trúng. Nhưng đáng tiếc, người xoay chai nước lại là một nam sinh, người này vốn dĩ không có hứng thú tìm hiểu bí mật của hần như các nữ sinh còn lại.

- Chọn cái nào? - Nam sinh hỏi.

- Dare. - Hần không do dự trả lời, khiến mọi người tiếc nuối một phen. Thật ra hần chỉ đang tránh những câu hỏi mang tính chất riêng tư mà hần không muốn trả lời.

Trong khi những người khác vẫn đang hào hứng thay cho nam sinh nọ nghĩ ra thử thách với hần, thì nam sinh kia với những suy nghĩ đơn giản, nhưng lại cố tình muốn khuấy động không khí liền đưa ra một thử thách mà cậu tin rằng có thể khiến nơi đây bùng nổ.

- OK, hãy hôn người ngồi cạnh cậu. Chỉ một người! - Nam sinh nói song liền cười lớn, đây là điều sẽ khiến các nữ sinh bùng nổ đi.

Quả thật đã có một vài người không kìm được mà hét lên, quay lại mắng nam sinh đó một trận, nhưng cậu lại chẳng quan tâm, chỉ đặt hai tay ra sau đầu và đón chờ trò vui. Ừm, hần đang ngồi giữa nó và Yên Chi, thử thách này phải lựa chọn thôi. Nhưng không lựa chọn thì có thể sao.

Lúc này nó thật sự cảm thấy hơi khó chịu, nếu là thử thách thì chỉ là chuyện của một mình hần mà thôi, tại sao lại lôi những người khác vào chứ. Nó cũng không mong chờ mình là người hần chọn, tốt nhất là hần nên thực hiện thử thách với Yên Chi để tránh gây phiền phức cho nó thì hơn. Giữa không gian huyền ảo, hần vẫn không phản ứng gì từ khi nghe được thử thách khiến cho nó rơi vào trạng thái hoang mang, còn Yên Chi là trông chờ.

- Hôn trán được không? - Sau một lúc giữ im lặng, hần liền lên tiếng. Xung quanh có vài tiếng thờ phào nhẹ nhõm của một vài nữ sinh.

- Không. - Nam sinh kia kiên quyết. - Nếu hôn trán sao còn gọi là thử thách.

Lúc này đến hần cũng có chút mất bình tĩnh. Chết tiệt, lẽ ra hần nên chọn trả lời câu hỏi. Dù sao có nói sai một chút cũng không ai kiểm chứng được. Hần chưa từng nghĩ sẽ có loại thử thách này, dù sao cũng không ai ra luật nên cũng không thể nào từ chối.

Từ đầu tới cuối, hần không nhìn về phía Yên Chi một lần. Chỉ là suy nghĩ một điều gì đó. Hần không thể nào che giấu hoàn toàn sự bối rối của mình trước mặt mọi người, điều này khiến cho mọi người xung quanh có chút tò mò. Tất nhiên cũng có những người đã bỏ đi, không muốn nhìn cảnh tiếp theo nữa.

Hần bất ngờ đặt tay lên vai nó, ánh mắt nam sinh kia sẽ như lên. Cậu ta xấu xa nhìn về phía gương mặt tức giận của Yên Chi, xem như đã có câu trả lời. Nó bị hần giữ lấy vai, không khỏi rung mình quay sang nhìn hần. Lúc đó hần liền cúi xuống hôn nhẹ vào môi nó. Trong lúc nó đang sững sờ, hần liền buông tay ra khỏi vai nó và quay đi. Xung quanh mọi người không khỏi hét lên đầy náo nhiệt, nhưng cả nó và hần đều không nghe được gì nữa.

Nó dời mắt sang ngọn lửa trại bên cạnh, trong lòng liên tục tự nhủ bản thân mình phải bình tĩnh. Nhưng càng nghĩ thì nó càng đập loạn. Nụ hôn đầu của nó là như thế này sao. Tại sao lại là với hần? Người mà nó từng rất ghét. Trong bóng tối, gương mặt của hần và nó đều đỏ lên nhưng không nhiều người nhìn thấy. Hần cầm lấy chai rỗng vừa được ném tới, khẽ ho vài tiếng để mọi người dời đi sự chú ý rồi nói:

- Tiếp tục đi.

Hần không quan tâm người bị chọn tiếp theo là ai, chỉ đặt ra vài câu hỏi nhảm nhí nào đó, phần còn lại không còn là chuyện hần cần phải quan tâm nữa.

Lúc này hần mới có dịp trấn tĩnh lại bản thân. Hần đã hôn nó, chết tiệt thật. Hần thậm chí còn chưa hỏi ý nó. Làm như vậy nó có tức giận không, có ghét hần nữa không. Hần không biết, cũng không dám quay lại nhìn nó. Thì ra cảm giác nụ hôn đầu là như vậy. Hần cũng không diễn tả được cảm xúc của mình lúc này là như thế nào nữa, vừa có một chút hồi hộp, một chút vui mừng và cả lo lắng. Hần không nghĩ mình sẽ thực hiện thử thách này một cách như vậy, hần đã tưởng tượng mình sẽ lách luật như thế nào, sẽ lợi dụng bóng tối và góc khuất ra sao. Nhưng cuối cùng, hần không thể kiểm soát được chính mình, cứ thế trực tiếp mà hôn nó. Thật ra cảm giác này cũng không tệ, hần cũng không hối hận.

Rời khỏi nhóm người tụ tập đông đúc, Minh đi bộ vòng vòng khu du lịch. Cuối cùng nhỏ tìm tới một chiếc ghế đá trống không quá xa nơi tập trung. Nhỏ ngồi xuống ghế đá, đeo tai nghe rồi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời tối tăm phía trên. Không trăng, không sao, đáp lại nhỏ chỉ là một bầu trời tối đen. Thế mà Minh cứ nhìn mãi, nhìn đến thần thờ.

Chỗ trống bên cạnh Minh có người ngồi xuống, nhất thời cắt ngang sự tập trung của nhỏ. Minh quay sang nhìn, lại là Trí. Đạo gần đây hai người gặp nhau hơi nhiều, tuy cả hai đã có thể nói chuyện nhiều hơn một chút, nhưng nhỏ cũng không quá mở lòng với Trí như nó và Phương. Giữa cả hai vẫn còn một khoảng cách nào đó. Điều này khiến Minh không thoải mái lắm khi bị Trí chen vào thế giới riêng của mình.

- Không tham gia cùng mọi người à?

Trí hỏi. Một câu hỏi mà Minh rất ghét, cũng đã sớm thuộc lòng, mỗi khi ai thấy nhỏ tách rời khỏi một tập thể đều hỏi như vậy.

- Ừ, không tham gia.

- Vì sao vậy?
- Không thích thôi.
- Ủ.

Trí không hỏi nữa, để cho không gian yên tĩnh bao trùm cả hai. Trí không yêu cầu Minh tắt nhạc, cậu cũng nhìn lên bầu trời như Minh, thử cảm nhận thế giới theo góc nhìn của Minh một chút.

Nhìn Trí như vậy, Minh không khỏi tò mò mà tắt nhạc, nhò tháo một bên tai nghe nhìn sang Trí.

- Cậu không chán à?
- Không. Vì sao phải chán? - Trí hỏi ngược lại.

Minh lúng túng quay đi, trong quá khứ của nhỏ, không có một ai giống như Trí. Không một ai sau khi hỏi nhỏ vì sao không tham gia cùng mọi người có thể ngồi lại bên cạnh nhỏ, làm những điều tương tự và không cảm thấy nhàm chán. Lúc này, Minh cảm thấy Trí rất khác biệt, hơn hẳn tất cả những người khác.

- Ủ, chỉ là mọi người đều cho rằng đây là những việc rất chán. Họ chỉ thích tụ tập đông đúc.
- Đó là chuyện của bọn họ thôi.

Trí vẫn không dời mắt khỏi bầu trời tối đen. Cậu có phần nào đó giống Minh. Cậu cũng thích được ở một mình. Đơn độc nhưng tự do tự tại.

- Cậu không cảm thấy tôi khác người à? - Minh chợt hỏi.

Hôm nay Minh trò chuyện nhiều hơn hẳn ngày thường. Nhỏ không hay nói nhiều như vậy, vì rất nhiều lí do. Nhưng đêm nay ngồi cạnh Trí như thế này, Minh cảm thấy khá thoải mái. Dù Trí là một người không quá thân thiết với nhỏ. Một cảm giác khác với nó và Phuong, không chỉ là dễ dàng trò chuyện, mà có chút gì đó như là đồng cảm, là thấu hiểu.

Trí có chút ngạc nhiên vì câu hỏi của Minh. Sự tập trung của cậu đã sớm dời sang cô gái bên cạnh, nhưng ánh mắt vẫn chưa từng dời đi khỏi bầu trời phía xa.

- Không. Vì sao cậu lại nghĩ là cậu khác người?
- Tôi không giống bọn họ, không phải sao. Tôi không thích những nơi đó, tôi không thích ồn ào, không thích đám đông, cũng không thoải mái khi phải nói quá nhiều với những người xa lạ. Mà mọi người ai cũng trái ngược.
- Ủ. Cậu không khác người đâu. Bởi vì vẫn có một người khác đang giống cậu mà. - Trí nói, cậu quay sang nhìn Minh rồi nháy mắt.

Minh bật cười, một nụ cười nhẹ nhõm và thoải mái hiếm hoi. Nhỏ gật đầu, xem như đồng tình với Trí. Cả hai người bọn họ đều không nói quá nhiều, cứ một người hỏi một câu, người nọ đáp một câu, thỉnh thoảng không gian sẽ chìm vào im lặng, chỉ còn lại âm thanh của côn trùng cùng vài cơn gió đêm mát lạnh. Thế nhưng lại vô cùng nhẹ nhàng, thoải mái.

- Trí à, người như cậu đã bao giờ tự ti chưa? Tự ti vì sự khác người đó. - Minh lại hỏi.

Không hiểu vì sao, kể từ khi Minh có thể nở một nụ cười thật lòng trước Trí, nhỏ liền muốn trò chuyện cùng cậu. Nhỏ luôn có cảm giác rằng những câu chuyện của mình Trí là người suy nhất có thể lắng nghe và thấu hiểu.

- Đã từng, nhưng không nhiều.

Trí nhớ lại lúc nhỏ, tính tình cậu có chút lảm lì và ít nói. Vậy nên khi nó bị bà Jane bắt lại thì cậu cũng không làm được gì. Đó là quãng thời gian khiến cậu cảm thấy bất lực nhất. Là bất lực, chứ không hẳn là tự ti như lời Minh nói. Vì Trí còn có nó. Cậu có thể là người ít nói, nhưng nó thì không hẳn. Nó có kĩ năng giao tiếp khá tốt, chị em bọn họ lại vô cùng thân thiết nên hiển nhiên nó sẽ không bỏ mặc cậu lại một mình. Cậu không một mình. Nên cậu chưa từng thật sự trải qua sự tự ti mà Minh nói bao giờ.

- Làm như thế nào để vượt qua những giai đoạn đó nhỉ?
- Khiến mình trở nên thật mạnh. Khi đó chúng ta sẽ không đơn độc nữa.
- Ủ, phải. Nhưng mà tất cả chỉ là tạm bợ thôi. Cuối cùng vẫn chỉ là như vậy.

Trí không đáp lại lời của Minh. Một phần nào đó, cậu hiểu thêm về con người của cô gái ngồi bên cạnh mình.

Một lúc rất lâu sau, Minh cất tiếng, giọng nói của nhỏ rất nhỏ nhưng đầy đau lòng. Trí có thể nghe, có thể cảm nhận rất rõ, dường như Minh đang khóc.

- Đôi lúc, tôi ước gì mình có thể tìm được một ai đó có thể hiểu rõ mình. Nhưng dường như không một ai cả. Không có.

Trí nhìn sang Minh, trong bóng tối, cậu có thể cảm nhận rõ ràng sự cô độc đang bủa vây cô gái bên cạnh mình. Sự cô độc này không tới từ sự lựa chọn tự nguyện như cậu, mà nó đến từ sự bất lực của Minh. Nhỏ đã từng cố gắng để tìm một vài người nào đó có thể bên cạnh mình, để có thể hiểu được những gì nhỏ phải chịu đựng. Nhưng không có một ai có thể hoàn toàn hiểu được.

Trí muốn an ủi Minh, nhưng không biết phải nói gì. Bởi vì chính cậu phần nào cũng hiểu được. Nếu như bản thân mình không thể hoàn toàn hiểu rõ cảm xúc của người khác thì tốt nhất đừng nên nói gì cả. Bất kì lời nói quan tâm không phù hợp nào cũng sẽ khiến người khác tổn thương hơn mà thôi.

Trí khẽ nắm tay Minh. Nhỏ không rút tay lại. Trí cup mắt, cậu cứ giữ tay nhỏ như vậy một lúc:

- Rồi sẽ có thôi. Đừng lo!

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Đêm nay là đêm khó ngủ đối với nhiều người. Lúc này trong lều của tụi nó, Phương vẫn chưa dừng nhắn tin cho Khánh dù lúc này đã gần 12 giờ đêm. Minh và nó đều khó ngủ. Minh thì nghĩ về những lời Trí nói, tất cả đều khiến nhỏ rung động. Còn nó, nó thật sự không rõ lúc này mình cảm thấy như thế nào nữa. Trò chơi đó vốn dĩ đã kết thúc từ sớm, nhưng vì sao nó vẫn không thoát ra được như thế này. Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi, nó có cảm giác nếu như bản thân mình không tự gỡ rối trong lòng thì đêm nay chắc chắn sẽ thức trắng mắt.

Nó khẽ trở mình, nhìn sang Phương lúc này vẫn chưa tắt điện thoại, còn Minh thì có vẻ như đã sớm ngủ. Nó nghĩ ngợi một lúc rồi quyết định rời khỏi lều. Lúc này Minh liền mở mắt nhìn nó.

- Bà đi đâu vào giờ này vậy?

- À, khó ngủ quá. Muốn ra ngoài hít thở một lúc.

- Giờ này ở đây ghê lắm. - Phương đặt điện thoại qua một bên, lo lắng nhìn nó.

- Ghê gì chứ. Vẫn đông người mà. Thôi đi nhé.

Biết rằng không thể thay đổi quyết định của nó nên Minh và Phương chỉ biết âm ỉ đồng ý.

Nó rời khỏi lều, các lều xung quanh đa số đều đã ngủ, còn một vài lều vẫn chưa tắt đèn, thỉnh thoảng vang lên âm thanh trò chuyện rất nhỏ. Điều đó khiến nó cảm thấy nơi này vẫn còn những người tồn tại chung với mình.

Nó đi ra khỏi khu vực mọi người dựng lều. Đi ra hướng một hồ nước lớn cách đó không xa, như muốn tìm cho mình một không gian riêng để suy nghĩ. Nó chọn một tảng đá sạch sẽ, dọn dẹp lại đồng cỏ đại lộ xung quanh rồi ngồi xuống. Xung quanh không có một ánh đèn, chỉ có vài ngọn đèn từ khu vực tập trung chiếu tới, khung cảnh có chút tối tăm và rừng rậm. Hơn nữa lúc này đã là 12 giờ đêm rồi. Nhưng với nó, chuyện này thật chẳng có gì đáng sợ. Nó đã sớm quen với loại bóng tối kiểu này rồi.

Nó nhớ lại lúc hân hôn nó trong trò chơi, trong đầu mãi vẫn không thể nào quên đi được cảnh này. Đây là nụ hôn đầu của nó. Mặc dù trước đây nó có một thời gian hẹn hò với David, nhưng tất cả đều trong giai đoạn bắt đầu. Chưa được bao lâu thì hân đã lợi dụng sự tin tưởng của nó mà cấu kết với bà Jane hại nó mất mạng. Đến tối nay hân chính thức cướp mất nụ hôn đầu của nó. Thế nhưng nó lại không quá tức giận như nó đã nghĩ. Nó ngăn người mất một lúc, vì sao lại không giận giữ, không ghét hân, mà còn cảm thấy hồi hộp và xúc động như thế này. Càng ngày nó càng không hiểu nổi chính bản thân mình nữa. Đã từ lúc nào mà đó đã thay đổi như vậy chứ.

Bỗng dưng nó nghe thấy tiếng bước chân tiến về phía mình. Trong lòng nó xuất hiện một hồi chuông cảnh giác nhưng rồi lập tức liền buông lỏng bởi vì nó không cảm nhận được bất kì sự nguy hiểm nào. Bước chân không có chút gì che giấu, chỉ là hơi vội vàng mà thôi. Nó khẽ nhú mày quay người về sau. Người đến không khỏi khiến nó bất ngờ, Yến Chi sao. Vì sao cô ta lại xuất hiện ở đây vào lúc này.

Nó nhìn Yến Chi bước đến đứng trước mặt mình, cũng không buông lời chào hỏi. Ai mà biết được cô ta lại đến đây vì chuyện gì.

- Cô...

Yến Chi muốn phát hỏa, từ buổi tối đến lúc này cô ta đã nhìn quá lâu rồi. Nhưng trải qua nhiều chuyện, Yến Chi biết rằng nếu có một mình, bản thân cô ta không làm gì nó nữa nên thôi.

- Chuyện gì? - Nó nói.

- Chắc bây giờ mày đang hả dạ lắm chứ gì. Nhưng mày đừng mơ tưởng nữa, anh ấy không thích mày đâu.

Nó thở ra một tiếng, nó hả dạ được cũng mừng. Nó thật sự đang phiền não muốn chết, đang tìm mọi cách để quên đi chuyện này mà không được. Đã thế đi hóng gió một lúc còn bị gọi nhớ lại chuyện này. Thật là chẳng vui về gì.

Nó bỗng dừng nghĩ đến một chuyện, không biết có nên nói với Yến Chi hay không. Nhưng mà để cô ta một mực làm phiền như thế này nó bắt đầu cảm thấy phiền phức. Thật ra mỗi lần nghĩ tới chuyện này, trong lòng nó dần dần hình thành một cảm xúc kì lạ. Thật sự nó không muốn chuyện này xảy ra một chút nào, nhưng đây là một sự thật hiển nhiên không thể nào tránh khỏi.

Nó hơi tựa lưng vào thân cây phía sau lưng, ánh mắt nhìn vào mặt hồ tĩnh lặng.

- Cô biết là tôi sẽ không ở đây lâu mà đứng không? - Nó bắt chọt nói.

Sự hung dữ của Yến Chi bất ngờ biến mất, nhanh đến mức chính nó cũng giật mình.

- Mày nói gì? - Yến Chi hỏi lại.

- Đừng nói là cô chưa từng điều tra về tôi đi. Tôi chỉ là một người được ba mẹ anh Đạt cứu về thôi. Rồi tôi cũng sẽ đi.

Không biết vì sao nói tới đây trong lòng nó khẽ nhói đau. Nó phải đi sao, đúng như vậy. Đến một lúc nào đó thì nó cũng sẽ phải đi. Rời khỏi nơi này, rời khỏi cuộc sống của hần. Nó vốn dĩ không thuộc về nơi này. Dù thế nào cũng vậy.

Yến Chi im lặng một lúc, cô ta nhìn nó chằm chằm, tựa như đang muốn biết liệu nó có đùa giỡn hay không. Cô ta bỏ tâm như vậy, làm nhiều thứ tìm cách hăm hại nó như vậy cuối cùng nó bảo nó sẽ đi, đơn giản như vậy thôi sao. Cô ta cảm thấy không khỏi nghi ngờ.

Đêm nay hần cũng không ngủ được, nằm cạnh bên thằng bạn ôm điện thoại nhắn tin cười khúc khích với người yêu lại càng không ngủ được. Để tránh cho bản thân vô cớ nổi giận với Khánh, hần liền rời khỏi lều. Hần đi loay quanh khu du lịch vài vòng. Từ xa, hần nhìn thấy bóng của nó đang ngồi gần hồ nước. Vì sao nó cũng xuất hiện ở đây giờ này, không khỏi khiến hần ngạc nhiên. Chẳng lẽ vì chuyện buổi tối sao?

Hần rảo bước về nó, tới gần mới nhận ra rằng ngoài nó, vẫn còn một người khác ở đó nữa? Là Yến Chi. Vì sao cô ta cũng ở đây. Cô ta lại gây khó dễ cho nó nữa chẳng. Bước chân của hần bắt chọt nhanh hơn nhưng cũng cố gắng điều chỉnh để tránh gây ra tiếng động quá lớn. Yến Chi và nó đang nói chuyện gì đó rất lâu. Vì Yến Chi đang đứng quay lưng lại với hồ nước, đối diện tầm mắt với hần nên trong phút giây dời tầm mắt, cô ta là người đầu tiên phát hiện ra hần đang đến. Trong khi nó lại xoay lưng về phía hần, đương nhiên không thấy được.

Yến Chi nhìn hần rồi lại nhìn sang nó, cô ta vẫn đinh ninh rằng hần chưa nhận ra rằng cô ta biết rằng hần đến. Cô ta bất ngờ lùi về sau vài bước. Nó khẽ nhủ mày nhưng liền vươn người về phía trước như muốn giữ Yến Chi lại. Phía sau là hồ nước, cô ta giờ chứng gì thế này.

Tất nhiên nó giữ Yến Chi lại không kịp, cô ta cứ thế mà ngã xuống hồ nước phía sau.

- Mày, mày... đẩy tao xuống nước.

Cô ta roi xuống nước rồi cô gắng ngoi lên ném lại mấy câu vu khống.

Nó vừa định xuống cứu Yến Chi nghe thấy câu nói kia liền dừng lại. Cảm thấy mình vừa mắc bẫy nữa rồi. Chết tiệt. Nó muốn buông tha nhưng người khác lại không muốn. Vì sao phiền toái luôn tìm tới cửa thế này.

Hần từ phía sau nhanh chóng chạy đến rồi lao xuống hồ vớt Yến Chi lên. Nó nhìn thấy một màn này, trong lòng như có một tảng đá đè nặng. Thì ra là như vậy, hóa ra hần chính là lí do của màn kịch này. Làm sao nó biết là hần đang tới, làm sao mà nó biết là Yến Chi cố tình tự ngã xuống nước rồi làm như là bị nó đẩy đây.

Nó cứ chôn chân tại chỗ nhìn hần nhảy xuống hồ kéo Yến Chi lên. Vậy là mọi chuyện sẽ như lần trước, hần vẫn sẽ tin cô ta mà quay sang kết tội nó. Trong lòng nó không khỏi lạnh dần. Nó cảm thấy trong lòng mình có gì đó vụn vỡ và mất mát. Tất cả những tiến triển tốt đẹp trong mối quan hệ của cả hai trong thời gian vừa qua một lần nữa bị phá vỡ. Chân mày đang nhíu chặt của nó dần dần ra. Không tin thì thôi. Như vậy cũng được. Dù gì nó cũng không là gì của hần cả. Hy vọng chuyện này sẽ giúp nó quên đi chuyện lúc tối và rời đi dễ dàng hơn.

Ngay lập tức nó liền xoay người rồi đi. Nó không quay trở lại lều mà liền đi trực tiếp vào trong khu rừng gần đó. Bỗng dưng nó không muốn quay về nơi tập trung nữa. Nó không muốn nhìn thấy cảnh mình bị mọi người vu oan mà không thể nào biện minh, không muốn nhìn cảnh hần bênh vực và ủng hộ Yến Chi, liên tục phủ nhận nó như lần trước nữa. Nó không muốn nhìn thấy tất cả những chuyện này nên ngay lập tức liền đi thẳng vào rừng.

Hần nhìn bóng nó nhanh chóng biến mất trong bóng tối, trong lòng chính thức bốc hỏa. Chết tiệt. Nó hiểu lầm hần rồi. Hần làm sao không nhìn thấy được Yến Chi tự biên tự diễn mọi chuyện chứ. Thậm chí còn nhìn thấy vô cùng rõ ràng. Hần đã xuất hiện từ sớm, nhưng không muốn đánh động nên không lên tiếng, chứ không phải là không nhìn thấy như Yến Chi nghĩ. Vỡ kịch này Yến Chi dựng lên quá nhảm rồi.

Thế nhưng hần cũng không thể bỏ mặc Yến Chi, tuy cô ta diễn kịch, nhưng thật sự cô ta cũng chẳng biết bơi gì cho cam, vì dù gì hần cũng sẽ cứu cô ta lên. Nhưng sau khi nhảy xuống dưới nước, hần nhìn mực nước chỉ tới ngang bụng mình không khỏi nhếch môi. Hần không bơi tới chỗ Yến Chi mà chỉ dừng lại tại chỗ nhìn cô ta cố gắng hết sức vùng vẫy kêu cứu trong tuyệt vọng như một trò cười.

- Này, đứng lên đi. Diễn đủ rồi. - Hần nói như găm lên, dường như không thể che giấu sự tức giận được nữa.

Yến Chi dừng lại mọi động tác, cô ta cũng khá bất ngờ khi chân mình có thể chạm đến đáy hồ. Cô ta định nhân cơ hội này khiến cho hấn ghét nó, lại thêm được hấn cứu thì mọi thứ sẽ thay đổi. Nhưng cô ta thật không ngờ cái hồ này lại nông như thế.

- Anh... nó đẩy em xuống. - Yến Chi cố vớt vát.

- Im miệng. Tự mà bò lên.

Hấn thâm rủa một trận rồi nhanh chóng lên bờ. Cũng không nhìn lại Yến Chi đang chật vật phía sau và tình trạng ướt sũng của mình mà chạy theo hướng nó vừa đi. Chỉ cầu mong rằng mình không lạc mất nó. Hiểu lầm này không được nhanh chóng giải quyết thì mọi thứ sẽ chẳng thể nào cứu vãn được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Em Nói Đi, Thật Sự Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.